

Giới thiệu Nhất Phẩm Trù Phi

Đường đường là đầu bếp của Michelin ba sao, một buổi sáng nháy mắt xuyên không trở thành một cô bé ở nông thôn. Đối mặt với một “bánh bao nhỏ” da bọc xương cùng “cực phẩm” thân thích, Họa Nhi phải vực dậy mười phần tinh thần, nàng phải bảo vệ chính mình cùng bánh bao đệ đệ không bị ức hiếp, mau chóng trở mình từ nông dân bán hàn, chạy về phía cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp... Nàng xin thề chỉ mong cuộc sống thường thường bậc trung mà thôi, vậy mà tại sao lại chọc phải một sinh vật gọi là cao cấp vương gia, còn làm ra bao nhiêu tiết mục nữa?

Mỗ tiểu trù: “Thật xin lỗi, vương gia, tiểu nữ trù nghệ không tinh, dạ giày của ngài, tiểu nhân hầu hạ không nổi!”

“Nếu không hầu hạ được dạ dày ta thì hầu hạ ta vậy.”

Mỗ nam liếc nhìn nàng một cái, nụ cười tà mị từ từ hiện lên khoe mắt.

“Ban ngày không có thời gian, vậy để đến tối cũng được!”

Truyện mới - Nhất Phẩm Trù Phi mang đến những trải nghiệm đầy mới lạ cho bạn đọc. Hơn hết, được biết, cái kết của tựa truyện này được Dẫn Từ Tô trau chuốt khá hợp lý, cùng đọc truyện và đón xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cùng Cầu Tranh Thực.

“Gâu, gâu gâu... hu hu... xin người, đừng cướp của ta... gâu, gâu gâu...”

Một trận âm thanh huyền ảo dần dần truyền đến, Lâm Tiểu Thiên vẫn đang hôn mê nhũn nhũn: “Ồn ào quá!” Cố gắng di chuyển cơ thể, một đợt đau nhức như kim đâm lan ra toàn thân, không khỏi làm chân mày cô căng thẳng lại.

Cô nhớ rằng mình cùng cha nuôi ra biển, để Đồ vương* ông ném thử món ăn mới của đầu bếp Michelin ba sao là cô, không ngờ lại bị người ám sát, vì cứu cha nuôi, cô trúng đạn rơi xuống biển, lẽ nào cô vẫn chưa chết sao?

*Đồ vương: vua đánh bạc

Con đau nhức như những mũi dùi khoan lên thân thể, khiến cô từ từ tỉnh táo lại. Một vài ký ức không rõ ràng tràn vào trong đầu cô, chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu đánh giá bốn phía, giường đất, chiếu cỏ, xà nhà là vài mảnh gỗ ghép lại, trần nhà từ cỏ bện thành, giấy dán cửa sổ đã rách nát từ lâu. Đây là tình huống gì?

“Gâu, gâu gâu...”

Vài tiếng chó sủa kéo cô quay về hiện thực, nhìn về hướng tiếng động phát ra, trong sân nhỏ ngoài phòng, một tiểu nam hài khoảng năm sáu tuổi cùng một con chó vàng lớn đang quấn vào nhau.

“Cầu xin người... trả thịt xương lại cho ta.” Tiểu nam hài sợ hãi vươn tay về phía miệng con chó, đôi mắt to trong veo tràn đầy khiếp sợ, “Người đừng cắn ta, ta chỉ cần thịt xương trong miệng người thôi.”

Con chó vàng cụp mắt xuống, đuôi dựng thẳng lên, cái miệng đang ngậm thịt xương phát ra tiếng gầm gừ. Bàn tay của tiểu nam hài vừa đụng tới thịt xương, con chó đột nhiên nhả ra thịt xương trong miệng, nháy mắt ngoác rộng cái miệng to như chậu máu hướng về phía cánh tay tiểu nam hài mà cắn.

“A...!” Tiểu nam hài nọ sợ hãi kêu một tiếng, tuy rằng cánh tay bị con chó vàng cắn, nhưng khi nhìn thấy thịt xương rơi trên mặt đất, nó không để ý đau đớn, vội vàng đem thịt xương nhặt lên nhét vào trong ngực.

Cấp tốc từ dưới đất bò dậy, vung vẩy cánh tay khỏi miệng con chó, nó chạy thật nhanh vào trong nhà, thuận tay đóng cửa lại. Cả người co quắp dựa lưng vào cửa rồi ngã ngồi dưới đất, phì phò thở từng ngụm, nghe tiếng con chó vàng sủa điên cuồng ở bên ngoài, vẻ mặt trở nên buồn lòng sau khi sống sót khỏi tai nạn.

Lâm Tiểu Thiên nhìn hết thấy mọi việc, khuôn mặt ngơ vực, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Lúc này tiểu nam hài ngồi co quắp dưới đất ngẩng đầu nhìn Lâm Tiểu Thiên đã tỉnh lại, vẻ mặt kinh hi chạy tới: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc cũng tỉnh rồi, Hằng Nhi chỉ sợ tỷ sẽ chết, mau ăn chút thịt bồi bổ thân thể.” Nói rồi liền đem thịt xương vừa giành được từ trong miệng chó giơ lên trước mặt Lâm Tiểu Thiên.

Lâm Tiểu Thiên cả người kinh ngạc, hóa ra đứa bé trước mặt, liều mạng giành thịt xương từ trong miệng chó, là vì cô?!

Trong lòng không hiểu vì sao lại cảm động, kiếp trước cô vô thân vô cớ, nghĩa phụ đã thu nhận cô, dạy cô một thân đồ thuật*, thiên thuật*, còn bồi dưỡng cô thành đầu bếp của Michelin ba sao. Nhưng chưa có một ai chịu liều mạng vì cô như tiểu nam hài trước mặt này.

*Đồ thuật: kỹ nghệ đánh bạc

*Thiên thuật: kỹ thuật lừa gạt được dùng ở sòng bạc.

Những ký ức mơ hồ trong đầu cô ban này giờ phút này toàn bộ đều sáng tỏ, hết thấy mọi thứ ở trước mắt nói cho cô biết, cô đã gặp phải xuyên không trong truyền thuyết, mang theo cả ký ức chủ nhân cũ của thân thể này.

Chủ nhân cũ của thân thể này năm nay mười tuổi, tên Sở Họa Nhi, phụ mẫu đều mất, phải sống nhờ nhà người ta, bị đánh đập hành hạ đến chết. Tiểu nam hài xanh xao vàng vọt trước mặt là đệ đệ ruột của cô, tên Sở Kế Hằng. Mẫu thân khi sinh nó vì khó sinh mà chết, phụ thân bị thương quá độ, tưởng niệm mà sinh bệnh, khi đệ đệ hai tuổi cũng ra đi. Từ đó tỷ đệ hai người bị nhị bá đưa về quê, phải sống những ngày ăn nhờ ở đậu, mặc người đánh chửi.

Lâm Tiểu Thiên nhìn hình hài gầy gò trước mặt, hai mắt vụt sáng lên, trong mắt tràn đầy vui sướng, đây xem như là kinh hỷ sau khi cô chết đi sống lại! Cô là chỗ dựa duy nhất của đệ đệ.

Nhìn vết thương khắp nơi trên người nó, thương yêu cùng cảm động trong lòng lại trào ra, cô chậm rãi đứng dậy ôm lấy tiểu nam hài trước mặt: “Hằng nhi, tỷ tỷ sẽ không chết, tỷ tỷ sẽ luôn ở bên đệ.” Từ giờ khắc này, cô chính là tỷ tỷ của nó Sở Họa Nhi, cô sẽ bảo vệ cho tiểu nam này cả đời.

“Phanh---” một tiếng động vang lên, cửa bị người dùng lực đẩy ra. Một hình dáng mập mạp xuất hiện trước mặt bọn họ, ánh sáng từ hai bên người bóng dáng họ chiếu đến, có lẽ do ngược chiều ánh sáng, Sở Họa Nhi không nhìn rõ khuôn mặt của người mới tới, chỉ cảm thấy bóng dáng được ánh sáng chiếu qua này làm kẻ khác vô cùng áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tỷ Đệ Tình Thâm

Không đợi Sở Họa Nhi nhìn rõ người tới, Hằng nhi đã chắn ngang trước người cô, thân thể nhỏ gầy run rẩy, trong mắt lộ ra tia sợ hãi cùng cảnh giác, lắp bắp gọi một tiếng: “Nhị, nhị thẩm...”

Sở Họa Nhi theo bản năng ngẩng đầu nhìn người đàn bà mập mạp trước mặt, đối với cô có thể nói là ấn tượng sâu sắc, bà ta chính là người đã đánh chủ cũ của thân thể này đến chết, Lưu thị, bình thường bà ta thích nhất chính là đánh chửi tỷ đệ hai người bọn họ.

Lưu thị bước vào cửa về mặt liền hung ác, dùng sức đem Hằng nhi đang che ở trước mặt Sở Họa Nhi đẩy sang một bên, một mạch tới gần Sở Họa Nhi, Hằng nhi lui về sau mấy bước cuối cùng không đứng vững, té lăn trên mặt đất, mặt và tay trong nháy mắt cọ sát với nền nhà rướm máu.

Không đợi Sở Họa Nhi đỡ Hằng nhi dậy, cả người đã bị Lưu thị kiểm trụ, từng cái tát một hướng về đầu cô chào hỏi, xô xô đẩy đẩy đem cô dồn vào góc tường: “Con nha đầu chết tiệt, còn chưa chịu chết à! Mày có biết mày không chịu đi Lục gia, suýt chút nữa đã bức chết nhị bá mày, mày chết đi...!”

Sở Họa Nhi dựa lưng vào tường, không có chỗ chạy trốn, đôi mắt đầy lửa giận nhìn chằm chằm Lưu thị. Hằng nhi bắt chập đầu đón, cuống quýt bò qua ôm lấy chân Lưu thị, gào khóc: “Nhị thẩm, cầu xin thẩm, cầu xin thẩm, đừng đánh tỷ tỷ, vết thương trên người tỷ tỷ vẫn chưa khỏi, muốn đánh thì đánh Hằng nhi đi!”

Sở Họa Nhi nghe đến câu này, chưa xót, khiếp sợ cùng cảm động trong lòng cô lại càng thêm mãnh liệt, cả người đều ngây dại, nhìn về phía Hằng nhi gào khóc van xin thay cô, trên mặt trên tay vẫn còn rướm máu. Đứa bé ngốc này, lẽ nào nó không biết ban này bị ném xuống đất, mặt và tay đều bị cát làm trầy sao? Chẳng nhẽ nó không biết nó vừa bị cắn cánh tay còn đang chảy máu sao? Nó còn muốn chịu đòn thay cô!

Lưu thị một cước đem Hằng nhi đá văng ra: “Đồ tạp chủng, sao chửi, đợi lát nữa tao sẽ trừng trị mày!”

Hằng nhi bị đá lộn nhào trên mặt đất, lại vội vàng bò dậy kéo lấy bàn tay của Lưu thị định đánh Sở Họa Nhi, quỷ trên mặt đất khóc văng lên: “Nhị thẩm, đừng đánh tỷ tỷ, con cầu xin thẩm, cầu xin thẩm, con bằng lòng bán Thực Vi Thiên từ lâu trả nợ ở sòng bạc cho nhị bá.”

Lưu thị đang điên cuồng đánh tỷ đệ hai người nghe được câu này rốt cuộc yên tĩnh lại, trong mắt lộ ra tia tham lam.

Sở Họa Nhi sững sờ, Thực Vi Thiên từ lâu? Đó là tài sản duy nhất còn lại của hai tỷ đệ bọn họ, là cha mẹ lúc còn sống để lại cho hai người, vì có từ lâu này, cho nên sau khi cha mẹ họ qua đời, Sở gia mới bằng lòng thu nhận bọn họ, cho bọn họ một miếng cơm ăn, một gian phòng để ở. Nếu như thực

sự bị bán mất, tỷ đệ hai người nhất định không được an thân.

“Không thể bán!” Sở Họa Nhi lập tức ngăn lại, con người đen như mực tràn đầy kiên định cùng phần nộ.

Lưu thị nhất thời sững sốt, Họa Nhi từ khi nào dám dùng loại ánh mắt này nhìn bà ta, đúng là làm phản rồi, lại đưa tay ra nhéo cánh tay của cô: “Thế nào là không thể bán? Mày định đoạt được sao? Trừng mắt cái gì, muốn ăn thịt người chắc, cái loại vong ân phụ nghĩa, lòng dạ ác độc. Lục gia tốt như vậy mày không đi, còn không cho bán từ lâu, muốn bức chết nhị bá mày phải không?”

Căn phòng bên trái ngoài sân nhỏ, con dâu cả Diêu thị đang cùng mẹ chồng Tiền thị khâu đế giày, nghe được “họ sông bạc”, “Lục gia”, “bán từ lâu” vài chữ máu chột, trong lòng không nhịn được cười một tiếng.

“Mẹ, nhị đệ muội* sợ là lại đang đánh Họa Nhi, đưa bé đó thân thể gầy gò yếu ớt, lần trước bị đánh một trận, khắp người không chỗ nào còn lành lặn, sốt đến mấy ngày. Lúc này chỉ sợ mới tỉnh lại, đánh tiếp nữa, sợ là sẽ xảy ra án mạng.”

*Nhị đệ muội: em dâu thứ hai, vợ của người em thứ hai.

Tiền thị gương mặt lạnh lùng: “Đáng đánh, hôn sự của Lục gia tốt như vậy, nó còn sống chết không muốn, giống hệt như mẹ nó, không biết thế nào là đủ.”

Diêu thị cẩn thận bày ra khuôn mặt tươi cười: “Mẹ nói rất đúng, chỉ là nếu đánh chết Họa Nhi thật, người trong thôn sẽ nói Sở gia chúng ta thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đường Cùng Phản Kích

Tiền thị dừng lại công việc trên tay, trầm tư một hồi, đứng dậy nói: “Đi xem xem thế nào! Đừng để thật sự xảy ra án mạng, chuyện gì cũng không phải lo.”

Diêu thị vội vàng đuổi theo.

Sở Họa Nhi nhìn thấy từ cửa sổ có bóng người đang đi về hướng này, cũng không sợ hãi: “Nhị thẩm, nếu Lục gia tốt như vậy, sao thẩm không để Thư nhi tỷ tỷ gả qua đó mà xung hỷ?”

“Con nha đầu chết tiệt này, đúng là không biết tốt xấu, đây là cho mày đi hưởng phúc, xung hỷ thì thế nào? Có thể vào cửa Lục gia, là phúc phận mày phải tu mấy kiếp...”

Tiền thị đứng ở trước cửa, vẻ mặt nghiêm khắc: “Xung hỷ cái gì? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lưu thị nhất thời cả kinh, không ngờ mẹ cùng đại tẩu* lại tới vào lúc này, vội vàng bày ra dáng vẻ tươi cười: “Mẹ, xung hỷ gì chứ, đừng nghe con nha đầu này nói bậy, không hề có chuyện này.”

*Đại tẩu: Con dâu cả, vợ của anh cả.

“Ngươi cho rằng ta là bà lão dễ lừa gạt! Nói, chuyện hôn sự của Lục gia là thế nào?”

Tiền thị vốn nghĩ Sở gia bọn họ chỉ là nhà bình dân, có thể bám lên cái cửa thông gia này thì mặt mũi cũng rạng rỡ lắm rồi. Lục gia là nhà giàu có nhất cả trấn Vĩnh Lạc, huyện trên huyện dưới chỗ nào cũng có cơ ngơi nhà họ Lục. Tuy nói là tiểu công tử, nhưng cũng là con vợ cả, nhà người ta thế nào cũng là cao không với tới, hôm nay leo lên được rồi, sao đột nhiên lại biến thành xung hỷ.

“Mẹ, thật sự không có, mẹ tuổi tác đã cao, có lẽ đã nghe nhầm rồi.” Lưu thị đánh chết cũng không chịu thừa nhận, chuyện này nếu như lộ ra ngoài, nhất định sẽ bị Diêu thị cười lên đầu.

Bình thường ả vẫn ý vào mình là vợ tú tài, phẩm cách giống như cao hơn người khác một bậc. Việc nhà gì cũng không làm, chỉ an vị trong phòng thêu hoa thêu cỏ, làm một chút việc may vá, tiếp chuyện với mẹ chồng. Nếu để ả biết được mình làm ra chuyện tổn hại đến mặt mũi Sở gia, còn không lên mặt khinh rẻ mình.

Tiền thị bị lời nói của ả làm cho tức giận: “Ta nghe nhầm? Họa Nhi ngươi tự nói xem.”

Lưu thị ném về phía Họa Nhi một ánh mắt cảnh cáo. Nếu như là bình thường Họa Nhi nhất định sẽ không dám lên tiếng, nhưng cô bây giờ không phải là Họa Nhi lúc trước, đối với ánh mắt hung tợn của nhị thẩm làm như không thấy.

“Bà nội, tiểu công tử của Lục gia mắc trọng bệnh sắp chết rồi, con không phải qua đó làm cái gì mà con dâu nuôi từ nhỏ, nhà Lục gia giàu có như vậy, còn cần con dâu nuôi từ nhỏ sao? Con qua đó để xung hỷ, đợi hân chết rồi, con cũng phải chết, con chết cũng không có gì quan trọng, nhưng Lục gia này là thế gia vọng tộc, trong nhà có chút gió động cỏ lay cũng sẽ lập tức truyền đi khắp Vĩnh Lạc trấn, chỉ sợ chuyện Sở gia bán cháu gái cho Lục gia xung hỷ cũng không giấu được, đến lúc đó cái mất đi chính là mặt mũi Sở gia.”

Tiền thị nghe mấy lời Họa Nhi nói mà sợ đến ngây người, một đám hôn đang tốt đẹp sao lại biến thành xung hỷ rồi, nháy mắt nổi giận nhìn Lưu thị: “Ngươi đúng là làm cho Sở gia mất hết mặt mũi, ta nói ngươi làm sao có thể tìm cho Họa Nhi một đám hôn tốt như vậy, bình thường chuyện gì cũng dành phần tốt nhất, chuyện này sao lại không nghĩ đến Thư nhi chứ?”

“Mẹ, con đây còn không phải là muốn tốt cho Họa Nhi, trong phủ Lục gia nhà cao cửa rộng, tiểu thiếu gia đó lại là con vợ cả, Họa Nhi gả qua đó, còn không đeo vàng đội bạc cả đời.”

Mẹ ngầm lại xem, cho dù tiểu thiếu gia chết rồi, Lục lão gia cũng không thể nào kêu Họa Nhi cùng đi xuống âm tào địa ngục bồi táng được. Ở lục gia sống qua ngày, dù sao cũng không thể so với chỗ chúng ta. Lại nói, sinh lễ của Lục gia già trẻ đủ cả, ước chừng hai trăm lượng, càng không cần phải nói đến vài vốc, lạng la tơ lụa.”

Tiền thị thoáng trầm tư, dường như có điểm dao động: “Sinh lễ thật là có hai trăm lượng?”

Họa Nhi không ngờ rằng Tiền thị không đếm xỉa mặt mũi của Sở gia, bị hai trăm lượng sinh lễ đã động. Nếu đã không trông chờ được gì vào Tiền thị nữa, vậy thì cô sẽ đem nước khuấy đục lên: “Bà nội, không phải hai trăm lượng, là năm trăm lượng, ba trăm lượng còn lại dùng để trả tiền thua bạc cho nhị bá đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lộ Ra Chân Tướng

Điều thị cuối cùng cũng nghe được câu trả lời mình muốn, vội vàng ra vẻ kinh ngạc: “Họa Nhi, không được nói lung tung, nhị bá ngươi thật sự thua bạc mất ba trăm lượng?”

Tiền thị còn chưa hồi phục tinh thần từ hai trăm lượng bạc sinh lễ, lại bị ba trăm lượng này dọa cho khiếp sợ: “Ngươi nói gì? Lão nhị* thua bạc mất ba trăm lượng?”

*Lão nhị: con trai thứ hai.

Lưu thị không ngờ rằng Họa Nhi bình thường không dám nói hơn một câu, hôm nay lại có thể nói nhiều như vậy, lời gì cũng dám nói ra. Xem ra chuyện này không gạt được nữa, à hung tợn trừng mắt, bô nhào về phía Họa Nhi: “Nha đầu đề tiện, xem tao xé rách cái miệng mày.”

Thân thể Họa Nhi mới chỉ mười tuổi, đương nhiên không thể đánh lại Lưu thị, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, ban này không đề phòng bị kẻ điên này dân cho một trận, đến giờ vẫn còn đau, vội vàng chạy đến sau lưng Tiền thị ôm chặt lấy chân bà ta: “Bà nội, Họa Nhi không dám nói dối, thực sự chính tại Họa Nhi nghe được nhị bá và nhị thẩm nói chuyện.”

Lưu thị không bắt được Họa Nhi, thấy cô chạy đến phía sau Tiền thị, liền giơ tay muốn kéo Họa Nhi lại, Hằng nhi thấy vậy vội vàng chạy tới che chở Họa Nhi.

Lưu thị đẩy Hằng nhi sang một bên, túm lấy y phục trên vai Họa Nhi, dùng lực lôi cô lại: “Nha đầu chết tiệt, còn dám nói lung tung...”

Tiền thị nhìn bộ dạng phát điên của Lưu thị, thét lên một tiếng: “Làm gì? Ngươi muốn làm gì? Giết Họa Nhi bịt miệng? Ngươi làm thử xem?”

Lưu thị đương nhiên không dám cùng mẹ chồng đối chọi, liền dùng tay, vuốt lại mấy sợi tóc rũ xuống: “Mẹ, mẹ đừng để con tiện nha đầu này thao túng, chỉ là lời nói của trẻ con, mẹ cũng đừng tin là thật.”

Tiền thị cúi đầu nhìn thoáng qua Họa Nhi, nha đầu này chẳng lẽ vì không muốn đi Lục gia nên mới cố ý sắp đặt? Họa Nhi đến nhà này cũng ba bốn năm rồi, tính tình của nó bà cũng biết, không dám nói dối. Chỉ là nó vì không muốn gả cho Lục gia, đánh chết cũng không chịu khuất phục, khó tránh khỏi lúc này sẽ không nói dối.

Điều thị nhìn Tiền thị do dự, mở miệng nói: “Mẹ, muốn biết rõ chuyện này, cả nhà chúng ta cùng nhau ngồi xuống bàn bạc trực tiếp không phải là xong rồi sao?”

Lưu thị hung hăng trừng mắt nhìn Diêu thị, loại đàn bà lòng dạ hiểm độc, lúc này lại bỏ đá xuống giếng, cũng không nghĩ xem mấy năm nay là ai chu cấp cho một nhà các người!

Sau khi Tiền thị suy nghĩ xong, chỉ vào Hằng nhi cùng Họa Nhi: “Đi, ra ngoài ruộng gọi ông nội, tứ thúc bọn họ trở về.” Sau đó nhìn Lưu thị: “Người cũng gọi lão nhị về đây cho ta.”

Không đến nửa canh giờ sau mọi người trong nhà đã tụ tập đầy đủ, ăn tối xong, Sờ lão gia ngồi ở đầu giường, khẽ cúi đầu rút ra một tẩu thuốc. Lão đại, lão nhị, lão tứ ngồi ở dưới giường, mấy người phụ nữ đều đứng ở một bên. Trong phòng ngoại trừ Hằng nhi và Họa Nhi, không hề có người cháu nào khác.

“Mẹ, không phải con vô dụng, chỉ là đầu bếp làm cho chúng ta sớm đã bị Đắc Nguyệt lâu đoạt đi rồi, bây giờ tiền thuê lại cao, hai năm nay Thượng Dương huyện thu hoạch lại không được tốt, đến ăn no cũng thành vấn đề, còn ai đi tầu lâu ăn cơm nữa chứ!” Sờ Hoảng Hậu về mặt oán giận.

“Người cũng biết thu hoạch không tốt, ăn no cũng là vấn đề, người còn có tiền mang đi đánh bạc? Nếu không phải tiền lão tam hiếu kính sớm vài năm vẫn còn dư, thì bây giờ cả cái nhà này, chỉ bằng người, chỉ bằng chút thu hoạch con con đó, đã chết đói từ lâu rồi!” Tiền thị về mặt giận dữ nhìn chằm chằm Sờ Hoảng Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Gia Đình Nội Đấu

Lưu thị nghe Tiền thị nói mấy lời này, về mặt không vui: “Mẹ, cũng không thể nói như vậy! Hoảng Hậu mấy năm nay buôn bán kiếm lời không ít! Chẳng còn chu cấp cho đại ca và Kế Tổ đọc sách nữa! Đại ca vài năm nay khoa khảo vẫn không đỗ, Kế Tổ cũng đi thi tú tài vài năm rồi, không nói đến lộ phí đi đường, chi tiêu ăn uống, ngay cả sách vở, giấy mực, cái nào không phải là tiền? Cái nào không phải là Hoảng Hậu nhà con bỏ ra! Nhà đại ca đưa con trai lớn qua đây, Hoảng Hậu đành ủy khuất hai đứa trẻ nhà con, chu cấp cho đại ca một nhà ăn học, nuôi Sờ gia một nhà già trẻ, lại thành kẻ vô dụng nhất.” Nói rồi nhìn sang Diêu thị, nước mắt không nhịn được trào ra.

Diêu thị đối với ánh mắt như vậy cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ cười một tiếng: “Nhị đệ muội, cái gì gọi là nuôi Sờ gia một nhà già trẻ, muội không phải người Sờ gia sao? Hiếu kính cha mẹ chẳng lẽ không phải việc nên làm?”

“Chao ôi, đại tẩu nói lời này thật đúng, hiếu kính cha mẹ là việc phải làm, hay là tẩu hiếu kính một lần cho ta xem! Dù là nấu bữa cơm cho cha mẹ ăn cũng được.” Lưu thị vừa nói vừa than thở: “Cũng phải, tẩu không cần làm cơm, mệnh tẩu tốt được làm vợ tú tài, mười ngón tay không phải chạm nước, thân phận cao quý. Còn ta mệnh khổ, Hoảng Hậu bên ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, ta ở trong nhà còn phải lo liệu mọi việc...”

“Được rồi, đừng ảm ỉ nữa, cũng không ngại xấu mặt.” Sờ lão gia ngồi ở đầu giường đột nhiên lên tiếng.

Mọi người trong phòng nháy mắt đều yên lặng, mỗi người mang tâm sự riêng nhìn Sờ lão gia. Sờ lão gia đem tẩu thuốc gõ nhẹ vào lò sưởi đầu giường, để tàn thuốc cháy ra ngoài.

“Lão nhị, thành thật nói cho ta biết, có phải người thua bạc nợ người ta ba trăm lượng, muốn bán Họa Nhi đi xung hỷ để trả nợ?”

Sờ Hoảng Hậu về mặt oan ức nhìn Sờ lão gia: “Việc này không thể trách con, là bọn chúng hại con. Cha, con cũng là suy nghĩ cho Họa Nhi, Lục gia là nhà vô cùng tốt, người bình thường như chúng ta có muốn trèo lên cũng không được.”

Sờ lão gia từ trên giường bước xuống, đi tới trước mặt Sờ Hoảng Hậu: “Người thừa nhận muốn bán Họa Nhi trả nợ cho người?”

Sờ Hoảng Hậu thấy Sờ lão gia tới gần, trong mắt mang theo lửa giận, vội vàng đứng lên lui về phía sau vài bước: “Cha, con cũng không còn cách nào khác, nếu con không trả được ba trăm lượng bạc đó, bọn chúng sẽ lấy mạng con, cha cũng không thể để con đi vào chỗ chết!”

Sờ lão gia cầm tẩu thuốc đánh tới tấp lên đầu Sờ Hoảng Hậu: “Mặt mũi tổ tông đều bị người làm mất hết rồi, hạng người gì mới có thể bán con bán cháu, mới có thể bắt trẻ con đi xung hỷ? Sờ gia đã đến nước phải bán con bán cháu sao? Người bảo Kỳ nhi, Thư nhi sau này làm sao mà gả cho người ta? Bảo Kế Hiền, Kế Lương sau này làm sao mà cưới vợ?”

Sờ lão gia hỏi một lại câu đánh một cái. Sờ Hoảng Hậu vội vàng trốn sang bên cạnh: “Cha, cha, đừng đánh nữa, con sai rồi, con sai rồi, con...con...con sẽ không bao giờ đánh bạc nữa, con bán tầu lâu đi trả nợ là được.”

Sờ lão gia không có ý thu tay, lực đạo càng thêm mạnh mẽ: “Tầu lâu là của ai? Người nói bán là bán sao? Mấy năm nay trong tay có vài đồng bạc cho nên quên hết rồi, trở thành một tên thương nhân thói tha, trở về làm ruộng cho ta.”

Lưu thị bước lên phía trước che chở: “Cha, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, Hoàng Hậu hôm qua mới bị mấy kẻ cho nặng lái đánh, người của Lục gia cũng không dễ chọc vào, vốn dĩ hôm nay Lục gia đến xem người, nhưng Họa Nhi vẫn chưa tỉnh, Hoàng Hậu thương thảo mãi mới lui được một ngày. Cha, Họa Nhi không đi Lục gia, nhưng mà phải bồi thường.”

Sở lão gia ngừng tay lại, ông động thủ đánh con trai, nếu như đánh cả vợ nó sẽ làm cho người trong thôn bàn tán. Tức giận trên mặt chưa tiêu: “Tự nó nợ tiền thì tự nó nghĩ cách trả. Sở gia không làm được cái chuyện bán cháu gái, cũng không thể bán đi sản nghiệp lão tam để lại cho hai đứa trẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chị Em Dâu Tranh Chấp

Lưu thị nghe Sở lão gia nói như vậy, liền biết cách này không xong, món nợ ba trăm lượng sẽ rơi xuống đầu bọn họ, liền ngồi ra đất ngang ngược ăn vạ: “Ồi cha mẹ ơi, Sở gia muốn bức chết chúng ta mà! Tim gan đều đen cả rồi, mất hết lương tâm rồi. Uống công ta sinh cho Sở gia hai người tôn tử, hai người tôn nữ*, cuối cùng lại muốn bức chết chúng ta...”

*Tôn tử, tôn nữ: cháu trai, cháu gái.

“Đù rồi, người gào khóc cái gì? Muốn gọi người trong thôn đến hết phải không? Tiền thị cười lạnh một tiếng từ trên giường đất bước xuống, đi tới gần Lưu thị: “Muốn cho cả thôn biết Hoàng Hậu đánh bạc thua nợ! Người thấy đẹp mặt lắm sao!”

Lưu thị không chịu buông tha, tiếp tục gào khóc: “Lương tâm người nhà Sở gia đều bị sói tha rồi, chỉ nhận tiền, không nhận con không nhận cháu, bảo ta làm sao mà sống...”

Khỏe môi Diêu thị mơ hồ nhếch lên gấu cợt, đi tới đỡ mẹ chồng Tiền thị: “Mẹ, mẹ đừng nổi nóng, ảnh hưởng đến thân thể cũng không đáng, ta nói nhị đệ muội, muội cũng đừng khóc nữa, Sở gia có bao nhiêu của cải, muội không phải không rõ, chúng ta có bán đi ruộng đất, cộng thêm căn nhà này cũng không gom đủ ba trăm lượng. Chỉ trách nhị đệ nhất thời bị quý ám nhiễm phải tính cờ bạc, có thể trách Sở gia sao?”

Lưu thị nghe mấy lời mảy của Diêu thị, thoáng cái ngừng khóc, trực tiếp từ dưới đất đứng lên, nhào tới bóp cổ Diêu thị: “Tiền bạc Sở gia kiếm được đều dùng cho nhà các người, người còn có mặt mũi đứng ở đây nói câu này, hôm nay ta liều mạng với người.”

Diêu thị vốn nghĩ thân phận mình là vợ tú tài, cho nên cứ chỉ đều cố gắng không giống mấy người phụ nữ nông thôn thô kệch, lúc này Lưu thị lại đột ngột xông lên bóp cổ, nhất thời bà ta không phản ứng kịp, chỉ biết vùng vẫy theo bản năng.

Khi bà ta ý thức được chuyện gì, một giây tiếp theo liền bắt đầu phản kích, móng tay nhọn hoắt bay thẳng đến trên mặt Lưu thị chào hỏi, Lưu thị bị đau càng phát điên lên lôi tóc Diêu thị. Diêu thị cũng không khách khí, tay đâm chân đá, đem Lưu thị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Con dâu thứ tư Trần thị, thấy vậy liền vội vàng tiến lên định gỡ hai người ra: “Đại tẩu, nhị tẩu, đừng đánh nữa, người một nhà nên giữ hòa khí không nên động thủ, có việc gì thì ngồi xuống bàn bạc.”

Sở lão gia thấy cảnh này, trừng mắt nhìn mấy người con trai ở một bên: “Còn không đi kéo bọn chúng ra, có biết mất mặt hay không!”

Sở lão gia ra lệnh một tiếng, mấy người vội vàng bước đến tách bọn họ ra. Lưu thị bị kéo lại trên mặt rõ ràng xuất hiện mấy vết cào rướm máu, người vẫn còn xông về phía trước, miệng hùng hổ chửi bới, Diêu thị vừa bị gạt ra, liền vội vàng sửa sang quần áo, vuốt lại đầu tóc.

Trải qua trận náo loạn của hai người con dâu Tiền thị cũng đã hiểu rõ, lão nhị không có tiền trả ba trăm lượng bạc, món nợ này tự nhiên phải rơi trên người của cả nhà, nếu muốn trả nợ chỉ có thể bán ruộng vườn phòng ốc, nếu thực sự bán đi, một nhà bọn họ sẽ sống thế nào?

“Được rồi, đừng làm loạn nữa, Họa Nhi, Hằng nhi, hai người là con cháu Sở gia, cũng là do nhị bá các người nuôi lớn, tận hiếu là việc nên làm, hoặc là bán từ lâu, hoặc là Họa Nhi phải tới Lục gia.”

Xem tình hình này muốn giải quyết món nợ, chỉ có thể dựa vào tỷ đệ hai người bọn chúng.

Hằng nhi nghĩ rằng tỷ tỷ thà bị nhị thẩm đánh chết cũng không chịu đi Lục gia, cho nên vội vàng trả lời: “Dem từ lâu bán đi!”

Họa Nhi vội ngăn cản: “Từ lâu không thể bán, con cũng không đi Lục gia.”

Lưu thị nổi giận, tiến đến lôi Họa Nhi: “Cái loại vong ân bội nghĩa, mày và Hằng nhi là ai nuôi lớn? Từ lâu đó không có nhị bá mày trông coi thì đã sớm đóng cửa, thành đồng đồ nát từ lâu rồi. Mày không đi Lục gia, lại không cho bán từ lâu, có phải muốn bức chết nhị bá mày đúng không? Hay là muốn cả cái nhà này phải chết đối? Sở gia mấy năm nay nuôi không mày rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cự Lý Lực Tranh

*Cự lý lực tranh: Tranh cãi bảo vệ quyền lợi của mình.

Họa Nhi cũng không sợ, qua sang nhìn Sở lão gia: “Ông nội, người trong thôn và cả trấn trên, đều biết năm đó khi con hai tuổi thì mẹ con sinh non, còn trong tháng cũ đã bị ép buộc ra ở riêng, là ông ngoại và cữu cữu* giúp cha mẹ mở một cửa hàng bánh bao, về sau cửa hàng bánh bao đó trở thành Thực Vi Thiên tửu lâu bấy giờ.

*Cữu cữu: cậu, em trai mẹ.

Cha mẹ tạ thế, nhị bá đón bọn con từ nhà cữu cữu về đây, khi đó cữu cữu và nhị bá đã lên huyện nha làm công chứng, tửu lâu đó chính là đứng tên Hằng nhi. Hằng nhi còn nhỏ, ai cũng không có quyền bán.”

Sở lão gia nhất thời ngấy ngẩn cả người, cẩn thận qua sát Họa Nhi, vẫn gầy gò yếu ớt như vậy, chỉ là trong mắt rớt cuộc không tìm thấy đứa trẻ nhất gan ngày trước.

Tiền thị nổi giận: “Nha đầu chết tiết, bản lĩnh người lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi đúng không! Người muốn bức chết cả nhà này sao, đồ nghịch chủng bất hiếu.”

Nếu là Họa Nhi ngày xưa, e rằng nghe thấy câu bất hiếu này đã sợ đến quỳ xuống dập đầu, đáng tiếc cô không phải là Họa Nhi lúc trước. Cô biết Tiền thị vội vã chụp mũ cho cô như vậy, bởi vì mẹ sinh non là do Tiền thị làm hại.

“Bà nội, Họa Nhi không muốn bức tử toàn gia, càng không dám bất hiếu, Họa Nhi nói như vậy cũng là vì lo nghĩ cho Sở gia. Bấy giờ nhị bá giúp Hằng nhi quản lý Thực Vi Thiên tửu lâu, mọi người đều khen ngợi Sở gia nhân nghĩa, chẳng những nuôi nấng hai người con côi của lão tam mất sớm, còn giúp quản lý sinh ý lão tam đề lại.

Nếu thực sự ép Hằng nhi bán đi tửu lâu, sợ là người ngoài sẽ nói Sở gia chiếm đoạt tài sản, vậy mỹ danh nuôi nấng con côi e rằng sẽ biến thành có ý đồ khác. Con không đi Lục gia cũng vậy, bán con bán cháu là chuyện mất lương tâm mà người có thể làm, Sở gia muốn làm chuyện bị người đàm tiếu sau lưng như vậy sao?”

Nói rồi nhìn Sở lão gia: “Ông nội, người thấy Họa Nhi nói có đúng không?”

Sở lão gia lui về ngồi trên giường đất, lại lấy lá thuốc từ trong hộp về tròn nhét vào trong tẩu, châm lửa, nặng nề hít một hơi.

Người trong phòng không ai dám lên tiếng, chờ đợi câu trả lời của lão gia.

Lưu thị có chút hoảng sợ, Sở lão gia im lặng chính là nói rõ lời của nha đầu chết tiết kia, lão gia nghe lọt được. Nếu quả thật không thể bán tửu lâu, cũng không thể bán Họa Nhi, vậy ba trăm lượng bạc đó phải trả thế nào?

“Cha, bọn chúng đều là những kẻ giết người không chớp mắt, không lấy được tiền, chúng sẽ giết chết Hoàng Hậu mất.” Lưu thị vẻ mặt lo lắng, chỉ sợ Sở lão gia không đồng ý bán.

Sở lão gia trầm tư hồi lâu, ánh mắt rơi đến trên người lão đại: “Họa Nhi nói phải, Hoàng Trung, con đem những vật đáng tiền trong nhà bán hết đi, lấy khế đất ra nhờ Lý Chính bán giúp.”

“Không được!” Tiền thị lập tức đứng dậy ngăn cản: “Bán hết rồi, ông bảo cả nhà sống thế nào đây! Đồ người ta nói vài câu thì sẽ mất miếng thịt nào sao?”

Đem Họa Nhi đưa đến Lục gia, chúng ta không nói, người trong thôn ai biết là đi xung hỷ, Họa Nhi có thể vào được thế gia vọng tộc, bọn họ đồ mất còn không kịp, người nào sẽ mắng?”

Sở lão gia lại trầm mặc, mọi người lại nhìn ông, hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi lão nhị: “Lão nhị, chuyện tiểu công tử Lục gia bệnh sắp chết, người trong thôn có biết không?”

Sở Hoàng Hậu nghe lời này, cho rằng việc bán Họa Nhi có thể, vội đáp lời: “Khẳng định không biết, đừng nói trong thôn, cả Vĩnh Lạc trấn này cũng không có vài người biết. Chuyện này con cũng là nghe quản gia của Lục gia nói, bọn họ bằng lòng trả năm trăm lượng bạc để con tìm cho tiểu thiếu gia một nữ hài từ tuổi tác xấp xỉ, gia thế tốt để xung hỷ, còn phải giữ bí mật. Chuyện này khẳng định không ai biết.”

Sở lão gia nghe xong lời này, ánh mắt rơi vào trên người Họa Nhi. Họa Nhi biết việc bán cô, đối với Sở gia mà nói là vấn đề rất dễ dàn xếp. Nhưng nếu cô thật sự đi Lục gia, vậy Hằng nhi phải sao bây giờ? Tiếp tục ở lại chỗ này mặc bọn họ ức hiếp sao? Hôm nay bọn họ có thể bán cô, ngày mai cũng có thể bán từ lâu, bán Hằng nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Giải Quyết Món Nợ

“Ông nội, nữ hài tử của Sở gia đâu phải có mình con, Thụ nhi tỷ tỷ cũng chỉ hơn con một tuổi. Tục ngữ nói rất hay, phụ trái từ hoàn*, Thụ nhi tỷ tỷ có phải là càng thích hợp để bày tỏ hiếu tâm?” Họa Nhi về mặt châm chọc, người Sở gia này đều là quỷ ích kỷ. Những ngày ăn nhờ ở đậu này cô đã chịu đủ rồi.

*Cha nợ con trả.

Lưu thị vừa nghe lời này, lại điên lên: “Con nha đầu chết tiệt, mày định để nhị bá mày về sau phải che mặt gặp người?”

Họa Nhi cười một tiếng: “Bán con đi thì có mặt gặp người? Cuối cùng thì cháu gái này cũng không phải do các người sinh ra. Con đang nghĩ cha mẹ con lúc còn sống, mọi người ăn dùng đều là của cha mẹ con, cha mẹ vừa đi các người đã cho con và Hằng Nhi ăn cái gì? Mặc cái gì? Ngày ngày không phải đánh thì là mắng, lương tâm các người để ở đâu? Các người đối đãi với con cái bọn họ như vậy, cũng không sợ cha mẹ nửa đêm tới tìm các người tính sổ.

Hôm nay Họa Nhi đem lời những lời này nói ra, muốn bán từ lâu và con, không có cửa đâu. Con cũng không ngại người trong thôn mắng chửi không có lương tâm, càng không ngại bị người nói không có đạo hiếu, nếu còn ép con, con sẽ lập tức đi Thượng Dương huyện nha cáo trạng các người cướp sản nghiệp người khác, diệt người diệt khẩu, một thân thương tích này chính là bằng chứng.”

Sở Họa Nhi vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi, đây có phải là Sở Họa Nhi trong ký ức của bọn họ? Hung hăng dọa người như vậy, một đứa bé mới mười tuổi, ba năm nay chưa từng ra khỏi Đạo Hương thôn, chỉ biết miệt mài làm việc, lại có thể biết cáo trạng, còn nói ra mấy từ chứng cứ này? Quả nhiên là nữ hài tử của trấn trên.

Tiền thị nhất thời bị hù dọa, đoạt sản nghiệp người khác? Giết người giết khẩu? Đó đều là tội phải ngồi đại lao: “Họa Nhi, vết thương trên người ngươi cũng không phải do bà nội đánh.”

Rất tốt, dọa được người nào hay người đấy, Sở Họa Nhi mỉm cười: “Bà nội, bây giờ người còn cho rằng đem Họa Nhi đưa đến Lục gia là biện pháp tốt nhất không?”

“Họa Nhi nói có lý, cha nợ con trả, để cho Thụ nhi đến Lục gia.” Tiền thị lập tức đổi giọng, với bà ta mà nói, Họa Nhi hay Thụ nhi đi cũng không có gì khác nhau, chỉ cần không bán gia tài của bà ta là được.

Về mặt lão nhị khó xử: “Người ta đã nói rõ, cần gia thế tốt, nhà chúng con không được, như lão tam ngày trước ở trấn trên cũng là nhà có địa vị, cho nên vừa nghe là trưởng nữ của lão tam thì liền đồng ý. Nếu đổi thành Thụ nhi, người ta nhất định sẽ không chịu.”

Những lời này dường như nói rằng cô không đi không được, về mặt mỉa mai: “Nhị bá, rốt cuộc là bá thua bạc nợ tiền người ta hay là cha con nợ người ta vậy? Người phải làm rõ ràng! Con và Hằng nhi có nghĩa vụ này sao?”

“Đủ rồi, đừng tranh cãi nữa. Bất luận là lão tam hay lão nhị, đều là con cháu của ta, đều là người một nhà. Ba trăm lượng bạc, mỗi nhà góp một phần. Lão nhị tự xuất ra một trăm lượng, ta và mẹ con xuất năm mươi lượng, lão đại, lão tứ, còn cả Họa Nhi mỗi nhà năm mươi lượng.” Sở lão gia vừa dứt lời liền bước xuống giường đi ra ngoài, không để ý tới đủ loại thanh âm bất bình đằng sau.

Sở lão gia tính toán cũng coi như khôn khéo, Sở gia ngoại trừ lão tam ra ở riêng, ba nhà còn lại đều không phân chia, thu nhập trong nhà đều giao cho Tiền thị quản lý.

Lão đại Sở Hoàng Trung thân là tú tài, mỗi tháng triều đình cấp cho hai lạng bạc, hắn còn ở trấn trên tìm quán* dạy học, có chút thu nhập.

*Quán: nơi dạy học tư (thời xưa)

Lão nhị càng không phải nói, Thực Vi Thiên do hắn quản lý, tuy nói hắn tiếp quản việc làm ăn ngày càng sa sút, nhưng mỗi ngày đều có thu nhập, dám chắc phần lớn không giao cho Tiền thị mà chảy vào túi riêng của hắn, bằng không hắn lại dám đi đánh bạc?

Khó là khó ở lão tứ và Họa Nhi, cả nhà lão tứ đều theo Sở gia trồng trọt, thu hoạch cả năm đều dùng cho toàn gia, bản thân một quan tiền cũng không cầm được. Họa Nhi và Hằng nhi thì càng không phải nói, ngoại trừ từ lâu đứng dưới danh nghĩa Hằng nhi, một đồng cũng không có.

Lão gia đã lên tiếng, ai cũng không dám dị nghị. Mặc dù trong lòng vạn phần không vui, cũng chỉ có thể ai về nhà nấy bàn bạc đối sách.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mang Tâm Sự Riêng

Sau khi cả nhà lão đại trở về phòng, Diêu thị liền bắt đầu oán giận: “Dựa vào cái gì mà lão nhị hấn ta thua bạc nợ tiền lại muốn chúng ta trả giúp? Chúng ta đi đâu gom đủ năm mươi lượng bạc, cha cũng quá thiên vị hấn rồi. Hấn nắm giữ từ lâu của lão tam, chẳng lẽ còn thiếu số tiền này!”

Sở Hoàng Trung gương mặt phiền não: “Cha nói rồi, đều là người một nhà cả, mọi người đều góp, chẳng nhẽ chúng ta lại không. Nàng đi xem xem trong nhà còn bao nhiêu bạc, sáng mai hãy đưa cho cha.”

“Cả thầy hơn một trăm lượng bạc, Kế Tổ cũng mười bảy tuổi rồi, nó cũng phải cưới vợ. Cầm nhi tháng chín này thì cập kê, đoán chừng Hứa gia sẽ đến báo ngày tháng, tốt xấu gì cũng là gả con gái tú tài, của hồi môn dù sao cũng phải làm cho có chút thể diện. Những việc này cái nào mà không cần bạc! Chẳng không chịu tranh luận như nhị đệ nên mới mất toi năm mươi lượng, nghĩ đến là thấy tức.”

Kế Tổ bên cạnh nghe được những lời của mẫu thân, dòi mắt ra khỏi quyền sách: “Mẹ, của hồi môn của người không phải vẫn còn sao? Lại nói tú tài con chưa thi khoa khảo, cũng chưa nghĩ đến lấy vợ. Bình thường chi tiêu ăn học đều là ông nội cấp, tiền đó không phải là nhị thúc* đưa cho ông nội sao? Bây giờ nhị thúc gặp chuyện, chúng ta cũng đừng so đo.”

*Nhị thúc: chú hai

“Con ấy à, cả ngày chỉ đọc sách đọc đến đầu óc cũng ngốc luôn rồi.” Diêu thị vẻ mặt không vui, nhưng trong mắt lại tràn đầy từ ái.

Kế Văn một bên nhìn qua Diêu thị: “Ca ca đọc sách đến phát ngốc rồi, mẹ còn bắt con phải đọc theo? Con cũng không muốn suốt ngày phải đọc sách.”

Diêu thị lắc đầu: “Con cả ngày chơi bồi lê lửng, không chịu làm việc, lại không muốn đọc sách, tương lai con làm gì?”

“Làm gì cũng tốt hơn cày ruộng, đọc sách. Trong sách có tiền ư? Ngoài ruộng có con đâu ư?” Kế Văn vẻ mặt xem thường.

“Đồ ranh con, mới mấy tuổi đã muốn lấy vợ.” Diêu thị chỉ cần nhìn thấy Kế Văn là lại vô cùng đau đầu.

“Con cùng Cầm nhi sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nó cũng sắp lấy chồng, sao con lại không thể lấy vợ?”

Cầm nhi liếc Kế Văn một cái: “Gọi tỳ, ta sinh trước đệ nửa canh giờ đấy.”

“Vậy thì thế nào, ta cao hơn người.” Kế Văn bộ dạng không phục.

Diêu thị nhìn đôi tỷ đệ song sinh này, lắc đầu đi tới trước tủ quần áo, lấy khóa mở rương nhỏ ra.

Vừa về đến nhà, Lưu thị liền nghi hoặc: “Họa Nhi từ khi nào trở nên lợi hại như vậy? Nếu không phải là nó chết cũng không theo, thì chúng ta đã trèo lên cái cây to Lục gia này rồi, còn lo việc làm ăn của Thực Vi Thiên không tốt?”

“Nàng nói cũng phải, Họa Nhi bình thường có bao giờ nói chuyện, sao vừa lên tiếng lại trôi chảy như vậy.” Sở Hoàng Hậu ngừng một chút, đột nhiên dường như đã nghĩ ra, “Đều là khi còn nhỏ được mẹ nó dạy, đứa bé này lớn lên sẽ cực kỳ ghê gớm. Nó sẽ nhanh chóng lấy được Thực Vi Thiên từ tay chúng ta.”

“Cũng phải, đúng rồi, chẳng nói thật đi, bọn cho vay nặng lãi đó là người thế nào? Chúng có ra tay tàn nhẫn không?” Lưu thị hỏi.

“Là sông bạc Thiên Hương, sớm biết như vậy ta đã không vào, nghe nói có hậu thuẫn rất lớn. Được rồi, không nói nữa, ngày mai đưa tiền cho cha, cũng không bao giờ bước vào sông bạc Thiên Hương nữa.”

Ba người nhà lão tứ cùng ngồi một chỗ, Trần thị không ngừng khóc lóc, Thi nhi năm nay bảy tuổi ở một bên giúp Trần thị lau nước mắt: “Mẹ, đừng khóc, chờ Thi nhi lớn lên, sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền đưa cho cha mẹ.”

Tiền thị vẫn là không nhận được: “Chàng nói sao mệnh thiếp lại khổ như vậy? Ngày ngày bận bịu việc ngoài ruộng, tiền nhị ca kiếm được, không đưa cho chúng ta một đồng, bình thường đều cho bọn Cầm nhi, Kỳ nhi, Thư nhi may xiêm y mới không thấy cho Thi nhi một tấc vải, bây giờ nợ tiền, lại muốn

chúng ta trả giúp, chúng ta năm mươi đồng cũng không có, đi đâu tìm cho đủ năm mươi lượng bạc!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tự Tìm Lối Ra

Sở Hoảng Thực ngồi ở một bên, vẻ mặt phiền muộn. Trần thị gả cho hần quả thực không có được một ngày vui vẻ, vừa mới gả vào Sở gia thì gặp lúc lão tam ra ở riêng, sau đó lại sinh Thi nhi, tức giận của Tiền thị không có chỗ trút, toàn bộ đều đổ lên người nàng, nhiều năm như vậy không biết tại sao vẫn không có bầu, Tiền thị lại càng mất hứng, xoi mói những lỗi lầm của Trần thị, tìm cơ hội khi dễ nàng.

“Cha nó, chàng có nghĩ ra cách nào không, chúng ta làm sao bây giờ? Đi đâu gom cho đủ năm mươi lượng bạc? Đây không phải muốn bức chết chúng ta sao? Sao cha có thể như vậy được?”

“Đem khóa Trường Mệnh tam ca tặng Thi nhi lúc đầy tuổi bán đi!” Sở Hoảng Thực suy nghĩ hồi lâu, cả nhà bọn họ chỉ có chiếc khóa vàng ấy là đáng giá, nhưng cũng không đến năm mươi lượng bạc.

“Không được, cái đó là để cho Thi nhi làm của hồi môn, trong nhà còn vật nào đáng tiền hơn thế.” Lưu thị lập tức phản bác.

“Vậy ta còn có thể nghĩ được cách nào khác? Động vào của hồi môn của nàng?” Sở Hoảng Thực quả thật không nghĩ ra cách nào khác có thể gom đủ năm mươi lượng này.

Họa Nhi cùng Hằng nhi vừa về tới căn phòng đồ nát chật hẹp của bọn họ, Hằng nhi liền khóc nức lên: “Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu kiếm năm mươi lượng? Tại sao ông nội cũng muốn chúng ta xuất năm mươi lượng bạc?”

Họa Nhi đem Hằng nhi ôm vào trong lòng: “Hằng nhi đừng khóc, đệ là nam tử hán sau này không được tùy tiện rơi nước mắt, chỉ có kẻ yếu mới đi dùng nước mắt để trốn tránh vấn đề. Tỷ tỷ sẽ có cách.”

Hằng nhi chưa từng được nghe có người gọi nó là nam tử hán, điều nó nghe được nhiều nhất là “đồ tạp chủng” “sao chổi”, mặc dù nó không hiểu cái gì là nam tử hán, nhưng nó biết đó là một từ rất tốt, và nó muốn trở thành nam tử hán.

“Vâng, Hằng nhi không khóc, Hằng nhi là nam tử hán.” Nói rồi Hằng nhi dùng sức lau sạch nước mắt, nó bỗng nhiên cảm thấy có tỷ tỷ ở đây, cái gì nó cũng không sợ.

Từ trước Họa Nhi đã cảm thấy Sở lão gia là người tốt, ít nhất là thái độ đối với cô và Hằng nhi cùng những người cháu khác đều như nhau, mặc dù không cho được quan tâm chăm sóc, nhưng cũng không trách móc đánh chửi.

Từ chuyện này cô rút cuộc đã có cái nhìn thấu đáo, mấy năm nay trong nhà không xảy ra chuyện lớn gì, nếu như loại chuyện tương tự thế này xảy ra vài lần nữa, cô và Hằng nhi có lẽ chỉ còn lại vài mẫu xương.

Sau khi thu xếp cho Hằng nhi đi ngủ, Họa Nhi liền đến gõ cửa phòng nhị bá, người mở cửa là con gái lão nhị Thư nhi, vừa thấy là Họa Nhi, vẻ mặt không vui, trong mắt rõ ràng lộ ra chán ghét: “Ngươi tới làm gì?” Nó nghe nói Họa Nhi còn muốn mình đi Lục gia trả nợ cho cha nữa?

“Muội đến tìm nhị bá.” Họa Nhi không để ý đến ánh mắt và giọng điệu của Thư nhi, đối với cô mà nói, cùng một tiểu cô nương mười một tuổi so đo, thực sự là không cần thiết.

“Ngươi tìm cha ta làm gì? Cha đã đi ngủ rồi.” Thư nhi đứng ở trước cửa, không cho cô tiến vào.

Họa Nhi cười một tiếng: “Vậy được, muội không quấy rầy nữa, ngày mai muội không đưa ra được năm mươi lượng bạc, đám người cho vay và Lục gia tìm tới nhị bá, cũng đừng oán muội.” Nói xong xoay người rời đi.

Thư nhi không thèm để tâm đóng cửa lại, mà Sở Hoảng Hậu trong phòng nghe những lời Họa Nhi nói, không hiểu sao lại cảm thấy trong lời nói có hàm ý khác, vội vàng đứng dậy.

Lưu thị không vui: “Chàng định làm gì?”

“Ta vẫn luôn cảm giác hôm nay Họa Nhi có điểm không đúng, nó nói những lời kia khẳng định là có nguyên nhân, ta đi hỏi nó xem tìm ta có chuyện gì.” Nói xong khoác thêm một lớp áo rồi hướng về phòng của Họa Nhi và Hằng nhi.

Họa Nhi nghe được tiếng gõ cửa, khóe miệng thoáng qua một tia giễu cợt, mở cửa phòng ra. Thấy nhị bá bước vào: “Nhị bá, không phải người ngủ rồi sao?”

“Họa Nhi, người vừa nói mấy lời kia là có ý gì? Người định kiếm năm mươi lượng bạc thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Họa Nhi thấy nhị bá không chút quanh co, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, liền biết ông ta có hứng thú với chuyện này. Cảm thấy hứng thú rồi, cô mới bắt đầu nói chuyện. Trong phòng cực kỳ đơn sơ, đến ghế ngồi cũng không có, Họa Nhi tự mình ngồi trên giường đất, Sở Hoảng Hậu không thể đến giường đất ngồi, đành đứng ở dưới nhìn Họa Nhi.

“Nhị bá, ngày mai đưa con lên trấn trên.” Họa Nhi nói rất quả quyết, giọng nói không mang theo một tia thương lượng.

“Người đi trấn trên làm gì?” Sở hoảng hậu vẻ mặt nghi hoặc cùng cảnh giác, chẳng lẽ thực sự muốn cáo trạng sao?

“Con muốn đi Thực Vi Thiên, nhị bá cũng biết con và Hằng nhi một đồng cũng không có, ngày mai nhất định không đưa ra được năm mươi lượng bạc, con đi may ra còn có hy vọng, không đi thì nhị bá cũng biết hậu quả thế nào.” Từng câu từng chữ của Họa Nhi không hề lo lắng ông ta phản đối.

Nghỉ ngơi trên mặt Sở Hoảng Hậu càng thêm nặng, Họa Nhi này tuổi còn nhỏ, khí thế này ngược lại không nhỏ, vô hình trung đem hấn trấn áp, dường như hẳn không có lý do để cự tuyệt.

“Việc làm ăn của Thực Vi Thiên bây giờ không thể so với trước đây, mỗi ngày trừ đi chi phí, có hai ba lượng bạc vào sổ đã là tốt lắm rồi. Có lúc ngay cả chi tiêu cũng không lo được.” Sở Hoảng Hậu nghĩ Họa Nhi có phải muốn lấy thu nhập một ngày của Thực Vi Thiên để góp đủ năm mươi lượng kia.

Thu nhập này quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của cô: “Con biết, việc này không cần nhị bá bận tâm, ngày mai chỉ cần đưa con lên trấn trên là được.”

“Vậy được, sáng sớm thôn bên cạnh có xe bò đi trấn trên, chúng ta sẽ ngồi xe bò đi.” Lòng hiếu kỳ của Sở Hoảng hậu nổi lên, liền đồng ý một tiếng, thật ra hẳn muốn xem xem tiểu nha đầu này ngày mai làm sao kiếm được năm mươi lượng bạc cho hẳn.

Họa Nhi tiễn nhị bá, đóng cửa rồi quay đầu lại nhìn Hằng nhi đang ngủ say, vết trầy trên mặt đã kết thành lớp vảy mỏng, miệng vết thương bị chó cắn ở cổ tay vẫn còn nguyên như cũ. Tuy rằng không biết súc vật ở hơn một ngàn năm trước đã có bệnh đại chưa, nhưng cô vẫn giúp nó dùng nước sạch rửa qua nửa canh giờ, sau đó dùng hạt cơm đắp lại, phương thuốc dân gian này có vẻ như rất hữu hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng tinh mơ, Họa Nhi giúp Hằng nhi mặc quần áo chỉnh tề, sau đó tìm cho mình một bộ quần áo lành lặn nhất, có vẻ quần áo của Thụ nhi hơi nhỏ, tuy cũ kỹ một chút, nhưng còn may không có miếng vá nào.

Chải đơn giản hai cái bím tóc, lại phát hiện ngay cả dây buộc tóc cũng không có. Cô cắt xuống hai miếng vải từ chiếc áo lam cũ rách, đem vải tết vào trong tóc, ở đuôi buộc thành một cái nơ, thuận tay đem những sợi tóc lộn xộn trên trán vén lại ngay ngắn, như vậy xem ra gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều.

Hằng nhi nhìn Họa Nhi cười rất vui vẻ: “Tỷ tỷ, tỷ thật là xinh đẹp, so với Cẩm nhi tỷ tỷ bọn họ đều xinh hơn.”

“Người nghèo không sao cả, nhưng nhất định phải làm cho bản thân sạch sẽ, như vậy mới không bị người khác xem thường.”

Hằng nhi ra sức gật đầu: “Vâng! Hằng nhi nhớ kỹ.”

Họa Nhi dắt Hằng nhi ra cửa, đúng lúc gặp phải Trần thị đang bung một mâm bánh ngô đưa đến nhà chính. Trần thị quan sát bốn phía một chút, thấy không có người, bèn cầm một cái bánh ngô nhét vào trong tay Họa Nhi, sau đó vội vàng đi về hướng nhà chính.

Họa Nhi cầm bánh ngô xoay người dắt Hằng nhi trở lại trong phòng, nhìn nhau mà cười. Trong ký ức của Họa Nhi từ thẳm cũng coi như đối đãi bọn họ không tệ, thường len lén nhét cho bọn họ thứ gì đó ăn. Chỉ là nàng ở Sở gia cũng là người thấp cổ bé họng, cũng chỉ có thể làm được đến bước này.

Họa Nhi đưa bánh ngô cho Hằng nhi: “Hằng nhi, ăn mau!” Hằng nhi nhận lấy bánh ngô liền chia làm hai: “Tỷ tỷ cùng ăn đi, bằng không Hằng nhi cũng không ăn.”

Họa Nhi biết Hằng nhi thật bụng yêu thương cô, cũng không thể từ chối ý tốt của Hằng nhi, liền nhận lấy nửa cái bánh ngô: “Được, tỷ tỷ và đệ cùng ăn.”

Hai người ăn bánh ngô, giọng của Tiền thị từ trong sân vang lên: “Còn chưa chịu rời giường ăn cơm, muốn bà lão ta bùng đến tận phòng mời các người ăn hả?”

Họa Nhi và Hằng nhi vội vàng lấy vải gói chỗ bánh chưa ăn hết lại, nhét vào trong chăn, sau đó xoa xoa miệng, chỉ sợ lưu lại dấu vết gì. Dắt Hằng nhi đi đến nhà chính, trong nhà chính có hai cái bàn, nam nhân một bàn, nữ nhân một bàn. Trên bàn để hai đĩa bánh ngô, còn có hai đĩa rau cải tự trồng trong vườn và một bát canh rau.

Hằng nhi vẫn thường cùng Họa Nhi ngồi ở bàn nữ nhân, hai người ngồi xuống, vài người chị họ cũng lần lượt tới. Nhìn thấy Họa Nhi và Hằng nhi hoàn toàn không giống trước đây, không khỏi ngạc nhiên, tuy rằng đều là quần áo cũ, nhưng dường như còn đẹp đẽ gọn gàng hơn bọn họ.

Tiền thị đem bánh ngô ở trong mâm phân phát cho mọi người, đến lượt Hằng nhi, về mặt Tiền thị không vui, đem bánh ngô bẻ ra làm hai: “Trẻ con ăn không hết nhiều như vậy.” Nói rồi đem nửa kia đưa cho Họa Nhi.

Chuyện như vậy, trong trí nhớ của Họa Nhi vẫn thường xảy ra, đã thành thói quen rồi. Chia xong bánh ngô, nhị thẩm mới bắt đầu tới, bộ dáng rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, vết thương trên mặt khô lại kết vảy, càng có vẻ dữ tợn dọa người.

Về mặt tiền thị lạnh lùng, cầm một cái bánh ngô đưa qua: “Còn biết dậy à? Người muốn ngủ đến lúc mặt trời chiếu tới mờng sao! Cả ngày hết ăn lại nằm, nuôi thành một thân đầy mỡ.”

Họa Nhi ăn nửa cái bánh ngô, uống nửa bát canh rau mùi vị khó mà nuốt xuống được. Thấy mọi người trong nhà đều ở đây liền mở miệng nói: “Ông nội, Con và Hằng nhi không xuất được năm mươi lượng bạc.”

Đây là chuyện cả nhà đều biết, nếu như lúc này Họa Nhi cảm ra năm mươi lượng đó mới làm bọn họ thấy kỳ quái. Sở lão gia biết Họa Nhi vẫn còn lười muốn nói: “Vậy người muốn...”

“Ông nội, con muốn hoặc là người cho con vay năm mươi lượng, tương lai con sẽ trả, hoặc là để con lên trấn trên nghĩ cách xoay sở tiền.” Từ khi Họa Nhi đến nhà này thì chưa từng ra khỏi thôn một bước, nếu muốn đi trấn trên phải được lão gia đồng ý. Muốn thoát khỏi cuộc sống bây giờ, cô nhất định phải đi trấn trên xem xem Thực Vi Thiên hiện tại trở thành dạng gì?

Không đợi Sở lão gia trả lời, Tiền thị một hơi từ chối: “Muốn đi trấn trên xoay tiền thì người đi, ông nội người không có tiền cho người mượn.”

Họa Nhi muốn chính là đáp án này, cho nên cũng không so đo về mặt không kiên nhẫn cùng giọng điệu của Tiền thị.

Nói đến tiền, Tiền thị liền nhìn về phía ba người con dâu của mình, “Hôm qua cha các người bảo các người góp tiền, đã góp đủ chưa?”

Điều thị nghe lời này, về mặt trở nên cau kình: “Mẹ, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đi đâu mà kiếm năm mươi lượng bạc, dù sao cũng nên để con đem mấy món hồi môn đó bán đi lấy tiền mới được.”

Tiền thị nghe Điều thị nói vì năm mươi lượng bạc này mà phải bán của hồi môn, việc này có khác nào Sở gia trở thành kẻ chiếm đoạt của hồi môn của con dâu, chuyện này ở nước Tấn là một hành vi rất xấu xa, nếu để người khác biết được nhất định sẽ bị mắng cho cả đời không góc đầu lên được.

Tiền thị nghĩ đến trên lưng mình sẽ mang tiếng xấu này, toàn bộ tức giận trút lên người Lưu thị: “Người nghe xem, người nghe xem, đại tẩu vì giúp các người trả nợ ngay cả của hồi môn cũng phải lấy ra. Từ hôm nay trở đi, người cũng đừng lười biếng cho ta, một ngày nấu ba bữa cơm, gà heo cũng do người chăn, còn có rau trong vườn cũng phải chăm sóc cho thật tốt.”

Lưu thị rất lâu rồi không làm những chuyện này, đến lượt bà ta làm cơm, chăn gà nuôi heo, bà ta đều sai Họa Nhi hoặc là Trần thị đi làm, nuôi thành tính lười biếng cũng đã ba năm nay, đột nhiên bắt làm những chuyện này, không phải muốn bà ta mệt chết sao?

“Mẹ, một mình con sao có thể làm được nhiều việc như vậy?” Lưu thị về mặt không tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Tiền thị mặt mày tái mét: “Không làm được? Trừ việc ăn với ngủ, người còn làm được cái gì? Mấy năm nay đã quá nuông chiều người, không làm được cũng phải làm! Làm không xong thì đừng ăn cơm cho ta. Hay là ba trăm lượng đó người tự mình trả.”

Sở Hoảng Hậu vội vàng đồng ý: “Mẹ, làm được mà, làm được mà, mẹ đừng tức giận.” Biết được bây giờ là thời gian hết sức đặc biệt, cũng không đoái hoài đến về mặt ủy khuất của Lưu thị, một hơi thay Lưu thị đồng ý.

Sở lão gia ăn xong: “Được rồi, ai phải ra đồng thì theo ta, lão nhị, người đưa Họa Nhi lên trấn trên, chớ để mất nó, buổi tối dù có xoay đủ tiền hay không, cũng phải đem con bé trở về.”

“Vâng, cha. Người yên tâm, đến tối con nhất định sẽ đem Họa Nhi trở về nguyên vẹn.” Sở Hoảng Hậu nói rồi liền đứng dậy trở về phòng lấy túi tiền cùng một cái bao nhỏ chuẩn bị cùng Họa Nhi ra ngoài.

Hằng nhi bộ dạng đáng thương nhìn Họa Nhi và nhị bá đi ra khỏi phòng, trong mắt mờ hồ lộ ra bất an: “Tỷ tỷ...”

Họa Nhi đột căng thẳng trong lòng, nó là sợ cô đi rồi sẽ không quay lại! Khẽ mỉm cười đi tới dắt tay Hằng nhi: “Đi thôi! Đi cùng tỷ tỷ.”

Trên mặt Hằng nhi nháy mắt lộ ra nụ cười, nhanh chóng gật đầu: “Vâng!”

Sở Hoảng Hậu nhíu mày một cái, thế nhưng đón được ánh mắt kiên định của Họa Nhi, cũng đành coi như không có gì. Mang một đứa trẻ cũng là mang, mang hai đứa trẻ cũng là mang, quan trọng là còn có thể lấy Hằng nhi ra khống chế Họa Nhi.

Họa Nhi vốn dĩ có thể không mang theo Hằng nhi, có điều hôm nay nhị thẩm bị Tiền thị trút giận, cô sợ rằng bà ta sẽ bức tức với Hằng nhi, vẫn là mang theo nó bên cạnh thì yên tâm hơn, hơn nữa cô không ở bên cạnh Hằng nhi, Hằng nhi sẽ không an lòng!

Sở Hoảng Hậu cùng lão Dư đánh xe bò thôn bên rất thân thuộc, lão dư thấy có hai đứa trẻ liền hỏi: “Hai đứa bé này là con của anh em nhà người sao?”

Sở Hoảng Hậu vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, dẫn bọn chúng lên trấn trên chơi, tam huynh nhà ta mất sớm, ta làm nhị bá cũng nên chăm sóc bọn chúng thật tốt.”

Họa Nhi nghe những lời này cũng chỉ cười nhạt, người Sở gia đều là một loại đức hạnh, cực kỳ dối trá, bên ngoài thì ra vẻ nhân nghĩa, kỳ thực mỗi người đều vì tư lợi của mình.

Lão Dư quay đầu lại nhìn Họa Nhi và Hằng nhi: “Hai người các người, lớn lên rồi phải hiếu kính nhị bá các người thật tốt.”

Họa Nhi cười: “Dư bá bá nói phải, tỷ đệ Họa Nhi nhất định nhớ kỹ phần ân tình này.” Ân tình nặng nề như thế, làm sao cô có thể dễ dàng quên được?

Lão Dư cũng cười: “Đúng là một đứa bé hiểu chuyện.”

Chỉ có Sở Hoảng Hậu cảm thấy những lời này sao lại có vẻ không tự nhiên.

Vĩnh Lạc trấn quả thực là náo nhiệt hơn Thượng Dương huyện, đường xá không thua gì ở trong thành. Họa Nhi ba tuổi đã không còn đến trấn trên, nhưng đối với những con đường này vẫn có ký ức, càng nhớ rõ Thực Vi Thiên ở nơi nào.

Hằng nhi nhìn hết thấy mọi thứ trên đường, trong mắt lộ ra sợ hãi với những sự vật xa lạ, theo bản năng nắm chặt tay Họa Nhi.

Hằng nhi cúi đầu nhìn đệ đệ bên cạnh, một cảm giác ẽ ẩm trào ra. Tiểu hài tử cái tuổi này phải cảm thấy hiếu kỳ với những sự vật mới mẻ bên ngoài mới đúng, thế nhưng Hằng nhi lại sợ hãi. Có thể tưởng tượng được Hằng nhi từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh gì, Sở gia đã ngược đãi nó thế nào.

Giờ khắc này cô cực kỳ hận người Sở gia.

Họa Nhi quay sang Hằng nhi mỉm cười: “Hằng nhi, đây chính là đường Trường Thắng ở trấn trên, đi đến trung tâm con đường này là có thể nhìn thấy Thực Vi Thiên của chúng ta rồi, nơi này có phải rất náo nhiệt không?”

Hằng nhi gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn sợ hãi. Họa Nhi biết để Hằng nhi không còn sợ hãi thế giới bên ngoài cần cả một quá trình, liền vừa đi vừa nói cho Hằng nhi biết những cửa hàng hai bên đường đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Họa Nhi một bên dất Hằng nhi đi, một bên giải thích, Hằng nhi từ từ bình tĩnh lại, Họa Nhi lại để nó sờ thử đồ vật ở các quán ven đường, cùng người bán đồ trao đổi đơn giản. Hằng nhi phát hiện những người này đối với mình vô cùng thân thiện, sẽ cười khi nói chuyện với nó. Điều này đã để lại trong lòng Hằng nhi ấn tượng rất sâu – thương nhân là người thân thiện nhất trên thế gian này.

Loại quan niệm này ảnh hưởng nó suốt đời, vì vậy mà nó cũng đem thân thiện phát dương quang đại, truyền đến cho cả nước Tấn. Đương nhiên đây là việc sau này.

Sở Hoảng Hậu thấy hai người bọn họ đồng hồi tây sờ, có chút nổi nóng: “Hai người còn không mau đi, ta mặc kệ các người bây giờ.”

Họa Nhi cười một tiếng, những lời này hù dọa trẻ con còn được, dọa cô? Quá buồn cười: “Nếu thật sự bá mặc kệ bọn con, bọn con đi lạc mất, tối nay về bá giải thích với ông nội thế nào.”

Sở Hoảng Hậu bị Họa Nhi làm nghẹn đến không nói lên lời: “Được, được, các người tiếp tục chơi, ta lập tức đem Thực Vi Thiên đập bể, dù sao cũng không kiếm được tiền.”

Họa Nhi nhìn bộ dáng Sở Hoảng Hậu tiếp tục hù họa, vẫn bình tĩnh cười: “Tùy tiện đập tử lâu người khác hình như phải ngồi tù, còn phải bồi thường tiền, không cần bá trả nhiều, năm mươi lượng là đủ rồi. Như vậy cũng hay, con không cần đi xoay tiền nữa, bá đi đập đi!”

Sở Hoảng Hậu nhất thời bị Họa Nhi làm cho tức đến nghẹn họng, nha đầu này khi nào miệng lưỡi lại trở nên bén nhọn như thế. Nhất thời tức giận: “Được, ta nói không lại người, về nhà để nhị thẩm người chinh đồn, đừng quên, hôm nay người lên trấn để làm gì?”

Hằng nhi thấy tỷ tỷ và nhị bá sắp cãi nhau đến nơi, vội vàng lác lác cánh tay Họa Nhi: “Tỷ tỷ, đệ muốn đi xem tử lâu nhà chúng ta.”

Nụ cười trên mặt Họa Nhi trong nháy mắt trở nên ấm áp, Hằng nhi hiểu chuyện như vậy làm người khác đau lòng: “Được, tỷ tỷ đưa đệ đi.” Nói rồi dắt Hằng nhi đi thẳng đến trung tâm con đường, cũng không đếm xỉa tới Sở Hoảng Hậu ở một bên suýt chút nữa tức đến giậm chân.

Không quá nửa khắc sau, Thực Vi Thiên đã đập vào mắt. Họa Nhi thực sự không thể tin được, thời gian ba năm ngắn ngủi, Thực Vi Thiên đã trở nên cũ nát không chịu nổi, trước đây các cột trụ sơn son thiếp vàng mời gọi nay đều loang lổ bạc màu, sàn nhà sáng bóng, màn che thanh sạch, lúc này đều không còn tồn tại nữa. Bên trong không có lấy người khách nào, tiểu nhị ngồi ở trước quầy ngập dài.

Hằng nhi đi từ đầu phố đến giữa phố cũng đã nhìn ngắm các cửa hàng, lúc này nhìn thấy Thực Vi Thiên trong mắt đều là thất vọng: “Tỷ tỷ, đây chính là tử lâu mà cha mẹ để lại cho chúng ta sao?”

Họa Nhi giờ phút này có chút đau lòng, mới chỉ ba năm ngắn ngủi, nhị bá lại có thể đem tâm huyết của cha mẹ hủy thành cái dạng này. Họa Nhi không trả lời Hằng nhi, chỉ dắt nó tiến vào bên trong.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn tỷ đệ bọn họ, xem quần áo cũng biết là trẻ con nhà nghèo, nhất định sẽ không ăn cơm ở chỗ này: “Đi đi đi, ra ngoài chơi. Đừng ảnh hưởng việc buôn bán của chúng ta.”

Họa Nhi cũng không đi, chỉ đánh giá toàn bộ đại sảnh, đi đến trước một cái bàn dùng tay sờ thử, một lớp bụi: “Tiểu nhị, trên bàn này có một lớp bụi, lát nữa có người đến ăn cơm thì phải làm sao?”

Tiểu nhị thấy hai đứa trẻ này không chịu đi, lại còn hỏi chuyện hán, không khỏi cười một tiếng: “Bây giờ còn chưa tới giờ cơm, vội cái gì? Hơn nữa đến giờ cơm rồi, cũng không nhất định sẽ có người tới.”

“Là tiểu nhị, vệ sinh trong sảnh người không làm, người đến còn không bị đuổi ra ngoài, như vậy có phải người đã không làm tròn chức phận?” Đôi mắt Họa Nhi đen như mực theo dõi hán, trên mặt mang theo vài phần tức giận.

Tiểu nhị không khỏi ngại ngùng cả người, ngẩng đầu cẩn thận đánh giá vị tiểu cô nương trước mắt, mặc dù một thân quần áo cũ, thế nhưng tuổi nhỏ mà khí thế không nhỏ. Chỉ là nếu như hán bị tiểu nha đầu này hù dọa còn không làm chuyện cười cho người khác: “Chuyện này nhắc mớ gì tới người? Tiểu nha đầu như ngươi còn muốn quản việc ta làm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Họa Nhi đối với biểu hiện của tên tiểu nhị rất không vừa lòng, ánh mắt trở nên sắc bén: “Tại kỳ vị bất mưu kỳ chức*, Thực Vi Thiên cần người để làm gì?” Từng câu từng chữ không mang theo một tia hoảng hốt.

*Ở vị trí nào thì phải mưu tính chuyện của vị trí đó.

Tiểu nhị bị câu nói này lần thứ hai làm cho kinh hãi, Thực Vi Thiên sinh ý không tốt, nhưng cũng là làm công việc buôn bán có người ra người vào, đột nhiên cảm thấy vị tiểu cô nương trước mặt này không hề đơn giản: “Rốt cuộc người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi phải học được làm thế nào để trở thành một tiểu nhị đạt tiêu chuẩn.” Nét mặt Họa Nhi lại lạnh lùng như cũ.

Tiểu nhị thấy cô không nói thân phận, lại nghĩ kẻ ăn mặc như vậy, nhất định không phải con cái nhà giàu sang gì, trong chớp lát lấy lại tinh thần, hai đứa trẻ này cùng lắm là đến tìm hân chơi đùa mà thôi!

“Ha, ta thấy hai người cố tình đến quấy rối thì đúng hơn! Cút cút cút, khăn trương cút cho ta, chớ có chọc tức ông đây.” Tiểu nhị đứng dậy đẩy hai người bọn họ ra ngoài.

Họa Nhi không đi giương mắt lên nhìn tiểu nhị: “Chọc giận người thì thế nào? Đánh người sao? Vì có người như ngươi, việc làm ăn của Thực Vi Thiên mới không khả lên được.”

“Việc làm ăn của Thực Vi Thiên không tốt thì liên quan gì đến ta? Muốn trách thì trách nhị lão gia, tiền lãi của Thực Vi Thiên ông ta cầm hết đi rồi, còn nợ tiền công của ta chưa trả, nghĩ đến là bức mình.” Tiểu nhị vừa nói vừa đẩy tỷ đệ Họa Nhi.

Lúc này, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi tiến vào, đúng lúc nhìn thấy tiểu nhị đang đuổi hai người tỷ đệ Họa Nhi, vội vàng ngăn cản: “Trụ tử, người đang làm gì vậy? Sao lại đuổi khách ra ngoài?”

Tiểu nhị vội vàng tươi cười: “Ô, La thúc về rồi. Hai đứa nhóc này đang ở đây phá đám.”

La Trung Tường đánh giá Họa Nhi và Hằng nhi, không khỏi cau mày, đột nhiên vẻ mặt trở nên kinh hãi, thậm chí là xúc động: “Người là đại tiểu thư? Người là đại tiểu thư! Vậy đây là tiểu thiếu gia! Lớn lên thay đổi nhiều quá, không nhận ra nữa rồi.”

Họa Nhi cẩn thận nghĩ lại, cô nhớ ra người trước mặt rồi, là người chuyên mua nguyên liệu của Thực Vi Thiên, vội vàng gật đầu: “Phải, La bá bá, ta là Họa Nhi, đây là Hằng nhi.”

La Trung Tường nhất thời kích động nói năng có chút mất trật tự: “Ngồi...ngồi...mau ngồi. Trụ tử rót trà. Tiểu Đông gia* tới.”

*Đông gia: nhà chủ nhân, ông chủ, gọi chung cả Họa Nhi và cha Họa Nhi.

Tiểu nhị bị một câu nói của La Trung Tường làm cho kinh sợ nửa ngày không khép được miệng, hai người bọn họ chính là chủ nhân của Thực Vi Thiên? Hôm nay hân đắc tội với hai vị tiểu Đông gia này, nhất thời khóc không ra nước mắt!

“Tại kỳ vị bất mưu kỳ chức, Thực Vi Thiên cần người để làm gì?” Câu nói này vọng đi vọng lại trong đầu tiểu nhị, có phải sẽ lập tức bị Thực Vi Thiên đuổi ra khỏi cửa? Hân còn phải nuôi lão bà hài tử nữa?

Tiểu nhị vội vàng pha trà rồi bung qua, “ụch” một tiếng quỳ xuống: “Đông gia, tôi sai rồi, ngài đại nhân không tính toán với tiểu nhân, cho tôi một cơ hội, tôi đảm bảo sẽ không bao giờ lười biếng nữa.”

Hằng nhi bị động tác của Trụ tử hù dọa, vội vàng nhích lại gần Họa Nhi, Họa Nhi ngược lại không ngạc nhiên, chẳng qua tiểu nhị này cũng thật biết co biết duỗi, da mặt thật là dày.

La Trung Tường không hề biết trước khi ông tới đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Trụ tử quỳ đánh huych một cái, cũng làm ông cảm thấy ngoài ý muốn: “Trụ tử, người đang làm cái gì?”

La thúc, đều do tôi không tốt, tôi thân là tiểu nhị, lại không làm chuyện tiểu nhị nên làm. Tôi sai rồi, sau này tôi nhất định sẽ sửa đổi.” Trụ tử nói những lời này rất quả quyết kiên định, đáng vẻ nhất định sẽ sửa chữa triệt để sai lầm.

Với bộ dạng Thực Vi Thiên bây giờ, làm ra thủ đoạn lời đình gì đó là chuyện không thể thực hiện được, khó có được người còn nguyện ý làm việc ở đây, lại nhìn Trụ tử một cái: “Việc gì phải làm đại lễ lớn như vậy? Nếu người đã nói sẵn lòng sửa đổi, vậy sửa lại là được. Có điều không thể cứ thế bỏ qua, phải nghiêm phạt một chút, trừ toàn bộ tiền công tháng này của người, nếu đồng ý thì lui lại, không đồng ý thì ta cũng không ép buộc.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trụ tử sùng sốt một chút, nhưng cũng ngay lập tức gật đầu: “Tôi đồng ý ở lại.”

“Còn không mau đứng dậy, quý ở đó làm gì? Làm chuyện người nên làm đi, sắp đến giờ cơm rồi.” Họa Nhi nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không trách móc nặng nề hẳn.

Nếu trừ của hắn một tháng tiền công hắn cũng đồng ý ở lại, đây cũng là tính toán cho lâu dài, không cần so đo, Thực Vi Thiên từ lâu lớn như vậy, lúc nào cũng cần người.

Trụ từ từ dưới mặt đất bò dậy, không nhận được lau mồ hôi trên trán một chút, tiểu Đông gia này người thì nhỏ bé, nhưng khí thế lại cực kỳ hung hăng, may mà cũng không quá hà khắc.

La Trung Tường cũng là lão nhân của Thực Vi Thiên, từ ngày đầu tiên Thực Vi Thiên khai trương, vẫn đi theo bên cạnh Sở Hoàng Thành. Tuy rằng Thực Vi Thiên đã thành bộ dạng này, nhưng ông vẫn một mực không rời đi, ông là người có kinh nghiệm lại quen biết rộng rãi trong nghề mua bán nguyên liệu, là đối tượng mà các từ lâu lớn tranh nhau mời về, nhưng ông cứ thế ở lại đây trông chừng Thực Vi Thiên cơ hồ đã sắp đóng cửa này.

“La bá bá, Thực Vi Thiên bây giờ có tổng cộng bao nhiêu người?” Họa Nhi tiến vào Thực Vi Thiên đã nửa ngày, trong đại sảnh chỉ có một mình Trụ từ.

“Có hai người đầu bếp, hai người tiểu nhị, một người ghi sổ sách, còn có ta.” La Trung Tường thật thà nói.

Họa Nhi không khỏi nhíu mày: “Ngay cả chương quỹ cũng không có?”

“Trước đây có, về sau bị Đắc Nguyệt lâu đoạt đi rồi. Tên đó đúng là không có lương tâm, hắn và Ngô lão tiên sinh đều là một tay Đông gia đào tạo, Ngô lão tiên sinh bao nhiêu người tới mời đều không đi mà ở lại ghi chép sổ sách. Hắn nhìn thấy việc làm ăn bây giờ không tốt, liền đi rồi.” La Trung Tường về mặt cảm phẫn,

“Vậy hai người đầu bếp là ai?” Họa Nhi có chút hiếu kỳ, hai người đầu bếp đó là tay nghề quá kém không tìm được chỗ đi, hay là nhớ tới ân tình của cha mẹ nên mới ở lại?

Nói đến hai người đầu bếp, trên mặt La Trung Tường rốt cục cũng hiện ra nụ cười: “Đều là đi theo Đông gia từ trước. Món chính của Tứ Hỷ nấu ngon có tiếng ở cái Vĩnh Lạc trấn này. A Thanh nấu đồ ăn nhẹ, nó là cháu ta năm nay mười bảy. Ngày trước khi Đông gia còn ở đây là người học việc, sau đó làm ăn không tốt, đầu bếp đều đi cả, cũng không mời được thêm người, A Thanh liền chủ trì nấu ăn, thằng bé làm cơm cũng được, nó còn tự nghĩ ra một món ăn, bây giờ đã trở thành chiêu bài của Thực Vi Thiên, người tới chỗ này ăn cơm, chủ yếu là gọi món của nó.”

“Ồ, là món ăn gì?” Họa Nhi đột nhiên cảm thấy hứng thú, suy cho cùng một người phụ việc bếp núc lại tự nghĩ ra một món ăn, còn được nhiều người thừa nhận, xem ra hắn ta đúng là người có thiên phú.”

“Hà bệch thiện bói. Cái tên này là nó tự đặt. Rất dễ nhớ!” La Trung Tường cảm thấy cái tên này vừa nghe đã làm người ta biết được nguyên liệu của món ăn là gì.

Họa Nhi không nhận được cười một tiếng, món ăn này khi cô ở hiện đại đã từng nếm qua, không ngờ lại là ý tưởng của La Thanh. Trong mắt đều là tán thưởng.

“La bá bá, phiền bá gọi tất cả mọi người ra, ta làm quen một chút.” Trong lòng Họa Nhi rất cảm kích những người này, Thực Vi Thiên đã đến tình cảnh như vậy, bọn họ còn có thể không bỏ không đi.

“Được!” La Trung Tường vội vàng đồng ý, tiến vào nhà bếp đằng sau.

Trụ từ lúc này đang ra sức quét dọn sạch sẽ đại sảnh, chỉ chốc lát sau, sáu người trong Thực Vi Thiên đã đến đầy đủ. Tất cả đều đứng nhìn hai vị tiểu Đông gia này.

“Đừng đứng nữa, đều qua đây ngồi!” Họa Nhi thực sự không quen nhìn một đám trưởng bối đứng, còn cô và Hằng nhi lại ngồi.

Sáu người ngơ ngác nhìn nhau, đều không dám qua đó ngồi, tuy nói tiểu Đông gia này tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn là ông chủ của bọn họ, cũng không dám tiến lại gần.

Họa Nhi thấy bọn họ đều không ngồi, lại kéo Hằng nhi đứng dậy, đi đến trước mặt bọn họ: “Mọi người đều xem như là trưởng bối của ta và Hằng nhi, ta vô cùng cảm kích mọi người có thể giúp ta và Hằng nhi giữ được Thực Vi Thiên, Thực Vi Thiên nếu như không có mọi người, sớm đã thành một đồng đồ nát rồi. Đa tạ mọi người.” Nói rồi kéo Hằng nhi cúi người thật sâu với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

La Trung Tường theo bản năng lui về sau hai bước, về mặt thụ sủng nhược kinh: “Đại tiểu thư, không thể làm vậy, Đông gia khi còn sống, ân tình đối với chúng ta rất lớn, chúng ta không có suy nghĩ gì khác, cũng chỉ nghĩ ở lại trông coi Thực Vi Thiên, đợi tiểu Đông gia trưởng thành, sẽ trở lại vực dậy Thực Vi Thiên.

Họa Nhi đứng thẳng, nhướn miệng cười, nhưng vành mắt đã hồng hồng: “Ta và Hằng nhi được mọi người giúp đỡ, Thực Vi Thiên không sớm thì muộn sẽ trở lại như xưa.”

Sở Hoàng Hậu vẫn đứng ở bên ngoài không dám vào trong, bởi lẽ nếu hần bước vào, phòng sổ sách lại nói với hần về chuyện tiền bạc, cũng sắp đến ngày phát tiền lương cho bọn chúng rồi, cho nên hần cũng đã rất lâu chưa tới Thực Vi Thiên. Thỉnh thoảng thấy việc làm ăn tốt, liền vào xem một chút, lấy đi một ít tiền nói là cho Họa Nhi và Hằng nhi.

Hần trốn ở bên ngoài nhìn Họa Nhi và Hằng nhi, hần muốn biết rốt cuộc Họa Nhi dùng cách gì mà có được năm mươi lượng bạc. Thế nhưng cũng chỉ thấy bọn chúng nói chuyện, không thấy nó làm cái gì?

Họa Nhi từ bọn họ hiểu được sơ qua một chút tình hình, biết bây giờ Thực Vi Thiên muốn kiếm tiền, bắt buộc phải thay đổi hình thức kinh doanh hiện tại. Diện mạo từ lâu giờ đã cũ rách không chịu nổi, nếu không phải nhờ món hà bệc thiện bửu của A Thanh và mấy món đồ ăn của Tứ Hỷ, chi sệ đã sớm đóng cửa rồi.

Họa Nhi hỏi Ngô lão tiên sinh: “Hiện tại chúng ta có bao nhiêu tiền?”

Ngô lão tiên sinh về mặt u sầu: “Trong sổ còn có năm lượng bạc.”

Năm lượng bạc! Nếu chuyển đổi theo tỷ giá Thực quốc, tính ra có lẽ khoảng 3000 nhân dân tệ*, Họa Nhi nhất thời có cảm giác gấp phải trở ngại, một tửu lâu lớn như vậy, trong sổ lại chỉ có 3000 tệ, tốt lắm! Có thể làm được gì bây giờ?

*3000 NDT: khoảng 10 triệu 500 ngàn VNĐ

Họa Nhi lại hỏi: “Bình thường một phần hà bệc thiện bửu bao nhiêu tiền?”

“80 đồng.” La Trung Tường đáp.

“Như vậy vẫn có chút đất, không phải tất cả mọi người đều chịu bỏ tiền ra ăn.” Họa Nhi nghĩ giá bán phải xấp xỉ với giá của một nhà hàng bình ờ thường hiện đại.

“Đúng vậy, rất nhiều người đều tiếc rẻ. Món ăn này có thể mua được hai mươi cân gạo.” La Trung Tường thành thật trả lời.

Họa Nhi lại hỏi: “Vậy người muốn ném thử món này có nhiều không?”

La Trung Tường không hiểu tại sao đại tiểu thư lại muốn hỏi ông vấn đề ày? Lễ nào tiểu thư muốn xuống giá: “Rất nhiều người muốn ném thử, nhưng mà đại tiểu thư, chi phí của món này cũng cao, nếu như hạ giá xuống để những người kia có thể ăn được, vậy thì sẽ lỗ vốn.”

Họa Nhi thấy bộ dạng khẩn trương của La Trung Tường, liền mở miệng trấn an: “La bá bá, yên tâm đi, món ăn này là chiêu bài của Thực Vi Thiên, chắc chắn sẽ không xuống giá.”

Mọi người nghe câu này của Họa Nhi, trái tim đang treo lơ lửng cũng được hạ xuống: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Họa Nhi nói tiếp: “Tình hình hiện tại của Thực Vi Thiên, mọi người đều biết. Đã đến tình cảnh sổ vào chẳng bằng sổ ra, lòng trung thành của mọi người với Thực Vi Thiên, ta rất cảm động. Nếu như ta và Hằng nhi là Đông gia, ta sẽ không thể để mọi người làm việc vô ích mà không nhận được tiền công. Đều là trên có giá dưới có trẻ phải nuôi gia đình sống qua ngày. Ta muốn thương lượng cùng mọi người, thay đổi tình trạng trước mắt một chút.”

Họa Nhi biết cho dù cô có nghĩ biện pháp, nếu như bọn họ không tiếp nhận, không phối hợp thì cũng vô ích, bởi vậy nhất định phải lấy được sự ủng hộ của bọn họ.

“Đại tiểu thư, người có ý tưởng gì, người nói.” La Trung Tường rất tán thưởng Họa Nhi, trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên là con cháu của Đông gia, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có chủ kiến rồi.

“Hiện tại còn một canh giờ nữa là đến trưa, những người đi làm trên con đường này, bao giờ cũng cần phải ăn cơm. Làm phiền Ngô lão tiên sinh ngài chuẩn bị một tấm giấy đỏ thật lớn, viết một bản thông cáo dán ở cửa, nói là ba món chính một món canh, bao gồm hà bệc thiện bửu, mười tám đồng. Có thể đưa cơm đến tận nơi.”

Lời này vừa nói ra, về mặt mọi người tức khắc đều bối rối, La Trung Tường vội vàng nói: “Đây...đây...đây không phải là lỗ vốn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Họa Nhi biết bọn họ nhất thời không tiếp thu được, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Khi này ta và Hằng nhi đã đi một vòng trong trấn, tiểu thương buôn bán rất nhiều, người làm công cũng rất nhiều, những người này buổi trưa thường chỉ ăn chút lương khô uống chút nước nguội. Muốn ăn ngon một chút nhưng đồ ăn ở tiệm lại quá đắt. Chúng ta có thể làm sinh ý từ đám người kia.”

“Ta biết đại tiểu thư thiện tâm, chỉ là mở cửa buôn bán, không thể không kiếm tiền?” La Trung Tường nghĩ đại tiểu thư mới mười tuổi, có lẽ là vẫn chưa rõ đạo lý này.

“Tiền đương nhiên là phải kiếm, hơn nữa nhất định có lời. Bây giờ phải vất vả mọi người, phân công hợp tác. Ngô lão tiên sinh chịu trách nhiệm viết đơn thông cáo, La bá bá chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Tứ Hỷ và A Thanh chuẩn bị xào rau, nấu cơm, cần dùng nồi lớn hơn, xào xong rồi thì xúc ra tô lớn trang trí. Trụ tử phụ trách ở ngoài cửa, Nguyên tử phụ trách đem đơn thông cáo mà Ngô lão tiên sinh viết phát cho tiểu thương trên đường và những người làm công, người không biết chữ thì người cứ nói với họ cầm tờ đơn thông cáo này, đến Thực Vi Thiên mười tám văn tiền không những được nếm thử hà bệc thiện bửi mà còn có thể ăn no. Nếu như không tiện đi, bây giờ nói một tiếng, buổi trưa sẽ đem cơm tối cho hắn, đưa đến rồi mới nhận tiền.”

Họa Nhi phân công xong, thấy Hằng nhi chớp chớp mắt nhìn cô: “Tỷ tỷ, đệ cũng muốn giúp.”

“VẬY ĐỆ HÃY ĐI PHÒNG BẾP NHÓM LỬA!” Họa Nhi biết việc nhóm lửa này Hằng nhi làm đã thành quen rồi, rất dễ dàng với nó.

Mặc dù mọi người đều không biết vị đại tiểu thư này rốt cuộc là có ý tưởng gì, có điều thấy cô tuổi còn nhỏ mà đã có thể sắp xếp mọi việc như vậy, nhất định là có chủ ý. Mặc kệ có lỗi vốn, dù sao Thực Vi Thiên cũng đã thành cái dạng này, thử một chút cũng không sao.

Mọi người bắt đầu bận rộn với công việc của mình, cảm bản thông cáo đỏ chói ra ngoài, Trụ tử bắt đầu gào to, vừa hô lên quả thật là có người đến hỏi thăm rồi, Trụ tử ở ngoài cửa kiên nhẫn giải đáp, dần dần người dừng bước lại càng lúc càng đông, Trụ tử cười tươi như hoa, Thực Vi Thiên đã lâu không có náo nhiệt như vậy.

Mùi nước tương thơm nức mũi của hà bệc thiện bửi đã bay ra, những người vừa mới tới vào giờ ngọ liền bước vào bên trong. Họa Nhi bắt đầu đảm nhiệm vai trò tiểu nhị.

“Tiên sinh, ngài dùng gì? Ở đây chúng tôi có món chính, cũng có thể nếm thử phần cơm chúng tôi mới ra, ba món chính một món canh chỉ cần mười tám văn tiền.” Họa Nhi tươi cười.

Ở nước Tấn, tiếng xưng hô tiên sinh này là chỉ những người đọc sách, mà người đọc sách ở nước Tấn rất được tôn trọng. Ban đầu nghe được câu xưng hô này, nhất thời sùng sốt, đánh giá nữ hài tử ở trước mặt, trong mắt tràn đầy chân thành, chắc hẳn tiểu cô nương này xem hẳn là người đọc sách rồi, trong lòng mười phần hưởng thụ.

“Được, vậy cho một phần ăn!” Họa Nhi vừa nghe liền biết phần ăn này, chính là phần ăn được viết trên bản thông cáo.

“Được, chờ một chút, lập tức sẽ đưa lên.” Họa Nhi tươi cười trả lời.

Nói xong liền trở lại nhà bếp đằng sau, dùng ba cái đĩa tinh xảo, đem ba món ăn A Thanh vừa xào, xúc từng ít một vào trong đĩa, lại điểm thêm vào chỗ còn trống, sau đó dùng bát nhỏ múc một ít canh, xới một bát cơm đặt vào khay bưng ra.

Người tới vừa nhìn thấy những chiếc đĩa tinh xảo, trang trí cực kỳ đẹp mắt này, lại thật sự có hà bệc thiện bửi. Tuy rằng hà bệc thiện bửi cộng lại cũng chỉ ba bốn miếng, nhưng khi nếm vị cũng rất ngon, trước đây còn không nỡ gọi. Đem đồ ăn và cơm canh trước mặt ăn sạch sẽ, no căng, rất vừa lòng.

Họa Nhi lúc tiễn khách đều không quên nói một câu: “Tiên sinh, buổi tối đừng quên qua đây xem xem, gói lấy mấy món ngon mang về nhà cho nương tử và hài tử ngài nếm thử.” Nếu thấy chưa thành thân, sẽ đem nương tử, hài tử đổi thành cho cha mẹ nếm thử.

Người đến ngày một đông, Họa Nhi bận đến tối tăm mặt mũi, Trụ tử và La Trung Tường cũng vội vàng tiến vào đại sảnh giúp một tay. Họa Nhi chịu trách nhiệm ở trong nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, Trụ tử và La Trung Tường ở bên ngoài sẽ bưng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nguyên tử phát xong truyền đơn bên ngoài trở về, nhìn thấy khắp phòng đều là người, nhất thời kinh ngạc đứng ngẩn ra, hán tới chỗ này cũng đã hơn nửa năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Thực Vi Thiên nào nhiệt như vậy, vội vàng chạy tới dọn dẹp bát đĩa của thực khách đã ăn xong. Sau đó chạy đến nhà bếp phía sau, đem cơm và thức ăn của những người muốn đưa cơm tới đặt vào trong hộp đựng, đưa đến cho họ.

Bận rộn suốt hơn một canh giờ, khách nhân cũng từ từ tản đi. Ngô lão tiên sinh lách cạnh gậy bàn tính, trên mặt cười híp lại.

Họa Nhi nhìn bộ dạng của Ngô lão tiên sinh, liền biết buổi trưa hôm nay chắc là buôn bán kiếm lời rồi. Liền đi tới hỏi: “Ngô lão tiên sinh, trưa hôm nay số sách thế nào?”

“Trưa nay thu vào tổng cộng sáu lượng năm tiền lẻ bảy mươi văn, trừ đi chi phí, có thể lời được hơn bốn lượng!” Ngô lão tiên sinh đã rất lâu không nhìn thấy Thực Vi Thiên có lãi rồi.

Số sách vừa tính ra, đều làm cho mọi người ở Thực Vi Thiên rất vui mừng, đối với vị đại tiểu thư này càng bội phục sát đất, đặc biệt là La Trung Tường, ông thật không ngờ ba món chính một món canh này lại lợi hại như vậy.

Ngô lão tiên sinh đánh giá vị tiểu nữ từ mười tuổi trước mặt, trong mắt đều là tán thưởng. Còn nhỏ tuổi đã hiểu được cảm tạ đội ân, can đảm quyết đoán, tâm tư lại kín đáo, khi biết từ lâu chỉ còn năm lượng bạc không hề lo lắng, mà lại trong thời gian rất ngắn nghĩ ra cách làm Thực Vi Thiên kiếm lời, đồng thời an bài mọi việc hợp lý.

Về mặt không khỏi trở nên khuây khỏa: Đông gia có người nổi nghiệp rồi! Thực Vi Thiên nhất định sẽ có ngày huy hoàng trở lại.

Mọi người dọn dẹp đại sảnh và nhà bếp, Họa Nhi vội vàng dặn dò mọi người: “Không vội, mọi người đã bận rộn cả buổi trưa rồi, ngay cả ngum nước cũng chưa được uống. A Thanh đi xào nấu món ăn, chúng ta cùng ngồi xuống ăn cơm. Thế này đi, chúng ta giờ tự ba khắc ăn cơm trưa, giờ thân ba khắc ăn cơm tối, ăn xong lại tiếp tục làm việc.”

“Đại tiểu thư, nào có quy tắc như vậy, đều là làm xong việc rồi mới ăn cơm, cũng không thể chuẩn bị thêm đồ ăn khác, nhà bếp còn thừa cái gì, mọi người ăn cái này.” La Trung Tường vội vàng nói.

“Vậy không được, đói bụng thì sao làm việc được! Từ hôm nay trở đi, quy tắc này sẽ sửa đổi. Nếu như phòng bếp còn dư đồ ăn, thì gói lại đem cho mấy người ăn mày ngoài đường, vậy cũng không tính là lãng phí, cứ quyết định vậy đi.” Chủ ý Họa Nhi đã quyết, không được phép thay đổi.

A Thanh tuổi còn trẻ, việc hán thích nhất là làm cơm, nghe được chỉ thị của đại tiểu thư, trên mặt mau chóng nở nụ cười đồng ý: “Để tôi đi xào rau.”

Chỉ chốc lát sau thức ăn đã làm xong, Họa Nhi để mọi người ngồi cùng một chỗ ăn cơm. Thoạt đầu mọi người vẫn có chút cẩn trọng, dù sao ngồi ăn cơm một bàn với Đông gia cũng là không hợp quy tắc. Thế nhưng ngược lại Họa Nhi cùng mọi người cười cười nói nói, hiểu biết một chút gia cảnh từng người. Lúc này mọi người mới từ từ buông lỏng.

“Nguyên tử, từ lâu này vẫn là người gác đêm, cha mẹ người có yên tâm không? Đến vụ mùa thì trong nhà làm sao?”

“Đại tiểu thư yên tâm, nhà của tôi ở trên, không có ruộng vườn, cha mẹ nếu nhớ tôi thì đi vài bước là tới rồi.” Nguyên tử nói xong liền nhếch miệng cười.

“Vậy nhà các người dựa vào cái gì để sống?” Họa Nhi hỏi.

“Mẹ tôi đi giặt quần áo cho người ta, cha tôi thì đi làm công, tôi ở đây làm việc vặt, cũng đủ cho một nhà ăn no.” Nguyên tử đơn thuần tươi cười, vẻ mặt rất thỏa mãn.

Họa Nhi cười một tiếng nhìn La Trung Tường: “La bá bá, buổi tối buôn bán có thể sẽ không tốt bằng buổi trưa, cho nên nguyên liệu không cần chuẩn bị quá nhiều, dù sao đến tối những tiểu thương và người làm công đó đều sẽ về nhà, nhưng mọi người yên tâm, sinh ý trưa mai nhất định sẽ tốt hơn hôm nay. Còn về buổi tối, Tứ Hỷ thúc phải vất vả một chút rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tứ Hỷ là người chất phác, vốn là buổi trưa mọi người bận rộn như vậy, hán chỉ có nấu một nồi cơm to, rồi lại làm mấy việc vặt vặt, có chút ngượng ngùng, lúc này vừa nghe nói buổi tối hán sẽ bận rộn, trong nháy mắt lấy lại tinh thần, khuôn mặt chờ mong: “Đại tiểu thư, người nói! Sắp xếp ta làm cái gì? Ta nhất định sẽ làm tốt, ta không ngại khổ.”

Họa Nhi nhìn bộ dạng hán thành thật, không khỏi nở nụ cười: “Tứ Hỷ thúc, buổi tối à, đem một ít sớ trường của thức ra, làm thật tinh xảo sáu món ăn, cứ

ba món gói vào một bao, tám đồng một bao.”

Từ Hy vừa nghe, nháy mắt lộ ra dáng vẻ tươi cười, hô to đồng ý: “Được! Nhất định sẽ làm thật đẹp.”

Trụ tử nghe xong lời này, bộ dáng như vừa tỉnh ngộ ra: “Tôi nói đại tiểu thư tại sao lại bảo chúng tôi khi tiễn khách nhân thì nói mấy câu kia? Thì ra đại tiểu thư là có ý định này. Đại tiểu thư, tôi cũng quá thông minh đi.”

Hằng nhi ngồi ở bên cạnh há miệng thật lớn ăn com và thức ăn trên bàn, tỷ tỷ nói đây là nhà bọn họ, muốn ăn cái gì thì sẽ ăn cái nấy? Muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu? Không cần phải nhìn ánh mắt người ngoài.

“Hằng nhi, ăn chậm thôi, đừng để nấc nghẹn.” Họa Nhi nhìn bộ dạng ăn com của Hằng nhi, trong lòng chua xót, nó ở Sở gia chưa từng được ăn một ngon bữa nào.

Hằng nhi trong miệng ngậm một con tôm, quay về phía A Thanh nói: “A Thanh ca ca, đồ ăn nguoi xào ngon quá, từ trước đến nay ta chưa từng ăn qua món nào ngon như vậy.”

A Thanh vừa nghe lời này trong lòng cảm thấy vui vẻ, đây là nhận được khẳng định của Đông gia đấy: “Tiểu Đông gia thích ăn món ăn ta xào, vậy sau này tiểu Đông gia muốn ăn gì A Thanh đều làm cho người ăn.”

“A Thanh ca ca, nguoi thật tốt!” Hằng nhi vui vẻ cười đến thấy răng không thấy mắt rồi.

Họa Nhi thấy bộ dạng Hằng nhi vui vẻ như vậy, không khỏi yêu thương xoa đầu nó. Bất luận như thế nào, cô đều không muốn để Hằng nhi quay lại Sở gia.

“La bá bá, ta nhớ trong tửu lâu có mấy gian phòng trọ, bây giờ đang không có ai ở phải không?” Họa Nhi vội hỏi.

“Đúng vậy, đại tiểu thư, ba gian phòng đó cơ bản cũng không cho người ngoài dùng, chỉ để tiếp đãi bằng hữu của Đông gia. Từ sau khi Đông gia đi, thì không có ai đến ở nữa, vẫn để trống, đệm chăn bàn ghế đều còn nguyên.”

“Ồ, lát nữa ta đi xem sao.” Họa Nhi thực sự không hiểu nổi nhị bá, tửu lâu có tài nguyên tốt như vậy không biết sử dụng, đầu óc có phải bị lừa đá rồi không.

Ăn com xong, một bên thu dọn ổn thỏa, Họa Nhi như cũ phân công cho mọi người, chuẩn bị buôn bán buổi tối, cô nghĩ Thực Vi Thiên bước đầu nên làm như vậy, đợi gom góp đủ tiền bạc lại dự tính bước tiếp theo.

Có điều chuyện mỗi nhà phải xuất năm mươi, cô vẫn chưa quên. Thực Vi Thiên muốn kiếm được năm mươi lượng bạc, thực sự không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Muốn trong một chốc lát được năm mươi lượng, vậy thì phải kiếm trên người những kẻ có tiền mà lại không tiếc tiêu tiền. Nghĩ đến đây khoe miệng Họa Nhi không khỏi nhếch lên, nhìn La Trung Tường: “La bá bá, giúp ta chuẩn bị vài thứ đồ được không? Ta muốn làm mấy món ăn.”

La Trung Tường có chút ngoài ý muốn, đại tiểu thư mới chỉ mười tuổi! Cô biết làm món ăn? Nhưng cô đã đề nghị, ông cũng chỉ có thể đồng ý.

“Đại tiểu thư, người nói, cần ta chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị cho ta hai con chim bồ câu sữa, lại thêm bếp lò và một cái nồi to thế này.” Họa Nhi dùng tay đo đo một chút, đường kính khoảng ba mươi li mề*.

*30 cm

Ba món đồ này đều không khó tìm, La Trung Tường lập tức đồng ý, đến trưởng phòng cầm tiền rồi lại ra ngoài mua chim bồ câu non. Họa Nhi nhân lúc này đem Hằng nhi đi xem ba gian phòng trọ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Họa Nhi đẩy cửa ra, trong phòng phủ một lớp bụi dày, xem ra đã rất lâu rồi chưa quét dọn. Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của cô, Trụ tử đó ngay

cả phòng khách cũng không muốn quét, huống hồ là mấy gian phòng này?

Giường và bàn ghế trong phòng vừa nhìn đã biết là gỗ tốt sơn tốt, đưa tay quét đi vết bụi trên bàn, lộ ra mặt sơn nhẵn bóng, ba năm bị bỏ quên sau lớp bụi vẫn còn bóng láng có thể soi gương được. Mở một bên ngăn tủ, vuốt ve chăn nệm bên trong, trơn mượt mềm mại.

Họa Nhi mỉm cười, xem ra mấy vị bằng hữu này của cha không phú thì cũng quý! Chẳng qua cô không biết bọn họ là ai, nếu như biết, cô còn thật sự mặt dày mà chạy đi ôm đùi người ta.

Hằng nhi trong mắt đều là hiếu kỳ: “Tỷ tỷ, những thứ này thật sự đều là của nhà chúng ta sao? Đồ đạc trong phòng này thật sự là của nhà chúng ta sao?”

Họa Nhi gật đầu: “Ừ! Đều là của nhà chúng ta, bây giờ cùng nhau quét dọn chỗ này thật sạch sẽ, về sau chúng ta sẽ ở lại đây có được không?”

Hằng nhi không ngừng gật đầu: “Được, được! Ở đây A Thanh ca ca sẽ làm đồ ăn ngon cho đệ. Nhị thẩm cũng không đánh tỷ tỷ được nữa.”

Họa Nhi nhìn phẩn chấn trong mắt Hằng nhi, cũng gật đầu: “Đúng! Sau này chúng ta sẽ không quay lại Đạo Hương thôn nữa. Nào, bây giờ cần phải quét dọn căn phòng này sạch sẽ, đem chăn mền, khăn trải giường ra giặt, cả ruột bông cũng đem đi phơi nắng.”

“Vâng!” Hằng nhi vâng lời gật đầu, lại vội vàng đi múc nước.

Đúng lúc bị Nguyên tử nhìn thấy, Nguyên tử cả kinh: “Tiểu Đông gia, những chuyện này người dặn dò một tiếng là được, sao lại tự mình đi múc nước!”

Họa Nhi nhìn đáng vẻ khản trương của Nguyên tử, không nhịn được cười một tiếng, chuyện này hay là để Nguyên tử làm đi, bằng không trong lòng hẳn lại bứt rứt, dù sao Nguyên tử cũng làm tạp dịch.

“Nguyên tử, vậy căn phòng này giao cho ngươi.” Họa Nhi mỉm cười.

“Đại tiểu thư yên tâm, tôi nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ, còn không làm lỡ sinh ý buổi tối.” Nguyên tử đáp lời.

Mà Hằng nhi sống chết cũng không chịu ra ngoài, không phải là giúp đỡ cùng làm, nó chỉ nhớ một câu nói của tỷ tỷ: Những thứ này đều là của nhà chúng ta. Nó rất thích ở đây, mỗi người đều đối với nó rất tốt.

Họa Nhi cũng tùy nó, cô gọi A Thanh đến phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu phối hợp với món ăn cô làm, đồng thời cũng dạy hẳn ước lượng gia vị.

“Làm một trù sư nhất định phải học cách tự mình ước lượng gia vị pha chế, như vậy mới có thể làm ra được mùi vị bản thân mong muốn.” Họa Nhi cảm thấy A Thanh quả thực rất có thiên phú, cô chỉ nói sơ qua một chút mà hẳn đã hiểu được.

A Thanh thì càng ngày càng bội phục đại tiểu thư mới mười tuổi này, cô biết làm ăn, lại am hiểu trù nghệ, hơn nữa nói chuyện cũng rất có đạo lý.

Không lâu sau La Trung Tường mang ba con chim bồ câu sữa trở về, vẻ mặt tươi cười: “Đại tiểu thư, ta mua hai con bồ câu sữa, người ta lại tặng ta một con.”

Họa Nhi cười một tiếng: “Vậy xem ra ta có thể làm thêm một món rồi.”

A Thanh nhanh nhẹn đem bồ câu làm sạch theo yêu cầu của Họa Nhi, sau đó về mặt tò mò: “Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

“Hai con bồ câu này chúng ta sẽ làm món bồ câu om, còn một con quay lên cho Hằng nhi! Đầu tiên đem hai con bồ câu này chặt thành từng miếng, dùng bột tiêu, rượu vàng, hành hoa, gừng, nước tương ướp trong một canh giờ.”

“Được!” A Thanh nghe được chỉ thị, lập tức hành động.

Họa Nhi tiếp tục giảng cho hẳn: “Bí quyết chủ yếu của món bồ câu om này là lửa, để nhỏ lửa om từ...”

A Thanh từ trước đến giờ chưa từng biết đến một món ăn lại cần nhiều gia vị và nhiều công đoạn như vậy, nhưng khi đã om được một thời gian khá lâu, mùi thơm mê người đó chậm chậm tràn ra, bay khắp cả tửu lâu.

Họa Nhi nhân lúc rỗi rãi, đem một con bồ câu sữa khác nướng lên, hai mùi thơm đồng thời đó, không khỏi hấp dẫn tất cả mọi người trong tửu lâu tới.

Khóe miệng Họa Nhi không nhịn được cong lên, xem ra hương vị này đúng là khiến cho người rất muốn ăn. Nhìn bộ dạng Hằng nhi ở một bên chảy nước miếng, liền đem con bồ câu vừa nướng xong đưa cho Hằng nhi: “Cho! Thương cho đệ đã quét dọn phòng.”

Hằng nhi nhận lấy bồ câu sữa, cười rất vui vẻ, sau đó xé một chiếc cánh đưa cho Nguyên tử: “Nguyên tử ca ca, tỷ tỷ thưởng cho chúng ta quét dọn phòng này.”

Nguyên tử ngửi thấy mùi thơm bắt đầu chảy nước miếng, chỉ là món này đại tiểu thư nướng cho tiểu Đông gia ăn! Không dám nhận: “Tiểu Đông gia cứ ăn, tôi ngửi mùi vị thôi là được rồi.”

Họa Nhi nhất thời bị câu nói của Nguyên tử chọc cười: “Hằng nhi cho ngươi, ngươi cứ cầm lấy, đừng phật tâm ý của nó.”

“Vàng!” Nguyên tử nhanh nhẹn nhặt lấy một bên cánh, cắn một cái, hương vị tuyệt vời tràn đầy trong miệng, vội vàng tán thưởng: “Thật ngon! Đây là món ngon nhất tôi từng được ăn!”

Mọi người một bên nhìn chăm chăm Nguyên tử, Hằng nhi nhanh chóng đem chim bồ câu xé thành vài miếng, đưa cho mỗi người một miếng: “Đều ném thử chim bồ câu của tỷ tỷ nướng đi, rất thơm.” Khuôn mặt tự hào, tỷ tỷ thực sự rất giỏi.

Họa Nhi gật đầu với bọn họ, bọn họ mới dám ăn, loại cảm giác này Họa Nhi không thích chút nào.

La Trung Tường vừa ném thử, nhất thời kích động: “Đại tiểu thư, thật sự là rất thơm, mùi vị trong miệng vô cùng ngon. Ngay cả lúc Đông gia còn sống, Thực Vi Thiên cũng chưa làm ra được món bồ câu ngon thế này! Trước đây bồ câu đều là dùng cách hầm, chưa từng làm qua cách như vậy.”

A Thanh vội vàng gật đầu: “Đúng đúng, nếu như bồ câu nướng này trở thành món ăn mới, khẳng định có thể thu hút rất nhiều người.”

Họa Nhi cười, bồ câu nướng này người hành tẩu giang hồ tập mãi cũng thành quen, dẫu ngoại tùy tiện nướng. Mặc dù làm ra được mùi vị ngon cũng là đáng chú ý, nhưng cô không định cảm thấy “làm người thấy kỳ lạ nhưng không ngạc nhiên” này đi đánh cuộc.

Món bồ câu om kia cũng không chịu thua kém, mùi thơm tỏa ra càng ngào ngạt, từ trong tủ lâu bay đến bên ngoài. Vài cặp mắt đều nhìn chòng chọc, xem một nồi này nấu ra rốt cuộc là hương vị gì.

Họa Nhi phân phó A Thanh: “Châm lửa bếp lò nhỏ đó, lại đặt một cái nồi nhỏ lên, rải củ hành xuống phía dưới, đem thịt bồ câu đã om xong đổ vào, chung quanh xếp trứng cút, rắc rau thơm lên trên, thêm vào dầu vừng là được.”

A Thanh làm theo phân phó của đại tiểu thư: “Đại tiểu thư, còn phải tiếp tục om sao?”

“Ừ! Nguyên tử dùng một hộp đựng thức ăn lớn đặt cả bếp lò này vào trong, mang theo nó cùng ta ra phố đi một vòng, cố gắng đi qua cổng nhà nào giàu có.”

Không biết đại tiểu thư muốn làm gì, nhưng Nguyên tử vẫn đồng ý một tiếng, lại nghe lời xách lên bồ câu om thơm lừng bốn phía đi ra cửa tủ lâu, trên hộp đựng thức ăn viết ba chữ lớn —— Thực Vi Thiên.

Dọc trên đường đi câu nói nghe được nhiều nhất chính là: “Thơm quá! Cái gì ngon như vậy, có phải Thực Vi Thiên lại làm ra món gì mới rồi không.”

“Người đựng món gì trong hộp thức ăn này? Thơm như vậy?”

Họa Nhi cười: “Món này à! Thơm, ngon, thế nhưng cũng đắt, người bình thường ăn không nổi.” Nói rồi lại cùng Nguyên tử tiếp tục đi, Họa Nhi nhìn thấy những người hỏi thăm này, đều không phải người có thể bỏ ra được năm mươi lượng bạc mua món ăn, cũng không nói nhiều.

“Cái này đắt đến đâu, chẳng nhẽ còn đến mấy lượng bạc hay sao?”

Họa Nhi cười mà không đáp, không để ý tới, tiếp tục cùng Nguyên tử đi về phía trước. Trên đường đã đi qua vài nhà giàu có, Họa Nhi cố ý chậm lại, thế nhưng nô bộc đi đến hỏi thăm, vừa nghe món ăn này năm mươi lượng, liền không trở ra nữa.

Họa Nhi đang suy nghĩ có phải cô đã đánh giá quá cao trình độ tiêu phí của Vĩnh Lạc trấn, lẽ nào lại không có phú hào? Cô tính sai rồi sao? Nghĩ đến hồi đó cô bồi một món ăn thế nhưng bấy được năm vạn tệ, đến cổ đại rồi chiều này lại mất tác dụng? Việc này tuyệt đối là vũ nhục trù nghệ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nguyên tử có chút khó hiểu: “Đại tiểu thư, hai con bồ câu này mới có hai mươi vạn tiền, cho dù đem tất cả chi phí cộng lại cũng không đến một trăm vạn, có người ra năm mươi lượng bạc đã là rất cao rồi.”

Họa Nhi có chút bất đắc dĩ cười cười, thế nhưng cô cần năm mươi lượng bạc! Cô đường đường là đầu bếp Michelin ba sao, đã từng có người ngồi phi cơ riêng đến ném thử đồ ăn của cô, hiện tại lại sa sút đến nước này.

Thôi được! Cô không còn là Lâm Tiểu Thiên nữa, cô là Sở Họa Nhi, không thể không cúi đầu với hiện thực: “Được rồi! Chúng ta lại đi mấy nhà, nếu quả thật không bán được năm mươi lượng, vậy thì người ta ra bao nhiêu cũng đều bán! Thời gian càng lâu, thịt này cũng không ngon nữa.”

Bọn họ đi được một lát, Nguyên tử chỉ vào một tòa nhà lớn: “Đại tiểu thư, đây chính là Lục gia, bọn họ là nhà giàu nhất Vĩnh Lạc trấn này. Chúng ta ra đây kia đợi một chút, nhà họ rất có tiền.”

Họa Nhi thoáng do dự, Lục gia có người con bị bệnh nguy kịch, còn có tâm tình đi thưởng thức mỹ thực sao? Còn có tâm tình để người khác lừa gạt sao? Huống hồ cô thiếu chút nữa cũng bị đưa đến nhà này cho vị tiểu công tử kia xung hỷ. Họa Nhi suy nghĩ một chút, đành từ bỏ: “Thôi bỏ đi! Đi thôi! Đến nhà khác vậy!”

Nguyên tử không hiểu được, trên đường đi đại tiểu thư không chịu từ bỏ, một mực kiên trì, hẳn cũng bị lấy sự kiên quyết của đại tiểu thư, đến Lục gia rồi sao lại rút lui không làm nữa?

“Tại sao vậy? Nhà bọn họ đúng là có tiền nhất Vĩnh Lạc trấn. Hơn nữa Lục lão gia rất thương yêu hai người con của hắn.”

Họa Nhi và Nguyên tử đứng ở bên ngoài Lục gia nói chuyện, mùi thơm ngào ngạt kia từng đợt từng đợt bay vào trong viện nhà Lục gia.

Một nam hài xanh xao, gầy yếu mặc cẩm y ngồi dưới tàng cây nhìn lên bầu trời, bên cạnh là một mỹ phụ nhân trên mặt mang ý cười nhàn nhạt, chỉ là không che dấu được ưu thương trong mắt.

Nam hài mặc cẩm y ngửi thấy mùi thơm thoảng qua trong không khí, không khỏi hít vào một cái: “Mẹ, là mùi gì vậy, thơm quá!”

Mỹ phụ nhân cũng ngửi thấy mùi thơm kia, là đồ ăn mới có hương vị như vậy, bỗng nhiên kinh ngạc, trong mắt lộ ra vui sướng: “Trình nhi, con muốn nếm thử sao?”

Lục Duy Trình suy yếu gật đầu: “Vâng!”

Mỹ phụ nhân nhất thời kích động, viên mắt cũng đỏ lên: “Thẩm quân gia, mau ra bên ngoài xem xem, là đồ gì thơm như vậy, Trình nhi cuối cùng cũng muốn ăn rồi, Trình nhi cuối cùng cũng muốn ăn rồi!”

Thẩm quân gia vừa nghe lời này, trên mặt cũng hiện ra nụ cười vui mừng: “Vâng! Tôi đi ngay.” Tiểu thiếu gia này đã bao lâu không ăn thứ gì rồi? Toàn bộ đều dựa vào thuốc thang nuôi sống.

Thẩm quân gia mở cửa lớn, nhìn trái nhìn phải không phát hiện có quán bán đồ ăn vặt nào, nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn ra xa, đúng lúc trông thấy một thiếu niên và một nữ hài tử mang theo một hộp thức ăn đi về phía trước.

Thẩm quân gia ba bước thành hai chạy tới: “Này ~ Hai người các ngươi chờ một chút.”

Nguyên tử và Họa Nhi ngoảnh lại, thấy một người bốn năm mươi tuổi đuổi theo bọn họ, liền dừng lại, đợi hắn. Thẩm quân gia đuổi theo họ thở hổn hển mấy cái: “Trong hộp đựng thức ăn của các ngươi là đồ gì? Bán hay không?”

Họa Nhi nhìn trang phục của người này, lại vừa đi ra từ Lục gia, vội vàng gật đầu: “Bán, đương nhiên bán! Chẳng qua giá rất đắt.”

“Ngươi nói bao nhiêu?”

Khóe miệng Họa Nhi cong lên, xòe ra năm ngón tay quơ quơ. Thẩm quân gia không chút do dự móc ra mười lượng bạc từ trong tay áo, lại nắm lấy hộp đựng thức ăn trong tay Nguyên tử: “Không cần trả lại.”

Nguyên tử nhìn thoáng qua Họa Nhi, không có buông tay. Thẩm quân gia sừng sốt: “Hộp thức ăn này chẳng lẽ còn đáng năm lượng bạc?”

Họa Nhi cười tủm tỉm: “Hộp đựng thức ăn này không đáng giá năm lượng bạc, có điều món ăn bên trong đáng giá năm mươi lượng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trì Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

“Năm mươi lượng?” Thẩm quân gia bị làm cho kinh hãi, không phải hắn không chủ trì được năm mươi lượng, mà là cái giá tiền này cao đến có chút quá đáng rồi.

Họa Nhi thấy hắn ném cho cô mười lượng bạc sáng chói như vậy, liền biết là hắn rất muốn có món đồ ở bên trong, bởi vậy không nhượng bộ chút nào, vẻ mặt quả quyết: “Đúng, chính là năm mươi lượng. Thiếu một đồng không bán, nhiều một đồng không thu, tuyệt đối là mỹ vị.”

Thẩm quân gia nhìn ba chữ “Thực Vi Thiên” viết lớn ở trên hộp, lại nhìn dáng vẻ yêu kiều ngạo của tiểu cô nương này. Thực Vi Thiên mấy năm gần đây ngày càng tàn lụi, năm đó đã sớm ra hết tuyệt vị mỹ thực rồi, chẳng lẽ món ăn này còn thực sự đáng giá năm mươi lượng?

Thẩm quân gia ngần ngừ một chút, ngay sau đó lại nói: “Hai người trước tiên đi theo ta, rốt cuộc có đúng là mỹ vị hay không, phải thử qua mới biết. Nếu như tiểu thiếu gia ăn thấy hài lòng, đừng nói năm mươi lượng, gấp bội ta đều cho ngươi. Thế nhưng tiểu thiếu gia không vừa ý, tiền vẫn trả ngươi như

vậy, nhưng mà Thực Vi Thiên đóng cửa cho ta.”

Lục gia tuyệt đối có tư cách nói câu này, Họa Nhi biết món ăn của cô bán đi được, thì mạo hiểm phải gánh chịu cũng rất lớn. Lại có thể cho một kẻ bệnh nguy kịch ăn, một kẻ sắp phải chết, trong miệng lấy đầu ra mùi vị?

Cả đoạn đường Nguyên tử mang theo hộp thức ăn, mùi thơm ngào ngạt này đã chinh phục hẳn, hẳn hoàn toàn không tin sẽ có người cảm thấy không thể ăn, bộ dáng tràn đầy tự tin: “Được, để tôi xách qua cho ngài.” Nói rồi chạy theo phía sau Thảm quân gia từ cửa hông tiến vào trong viện.

Họa Nhi lúc này thật không biết là nên vui mừng Nguyên tử tín nhiệm nghề của cô, hay là nên lo lắng Nguyên tử đơn thuần, đây chính là áp lực của toàn bộ Thực Vi Thiên.

Họa Nhi không còn cách nào, liền đi theo sau Nguyên tử cùng tiến vào Lục gia, hy vọng người Lục gia không nghĩ đến cô chính là Họa Nhi, người thiếu chút nữa bị đưa đến đây xung hỷ.

Thảm quân gia đi đến bên cạnh mỹ phụ nhân nhẹ giọng nói vài câu, về mặt mỹ phụ nhân bình tĩnh khẽ gật đầu với Thảm quân gia, lại nhìn về hướng Nguyên tử và Họa Nhi.

“Đem qua đây!” Thảm quân gia đưa tay vẫy bọn họ.

Trên mặt Nguyên tử nháy mắt lộ ra nụ cười, nhanh chóng đi tới, đem hộp đựng thức ăn mở ra, cẩn thận bưng cả bếp lò cùng nồi nhỏ ở bên trong đặt lên trên bàn đá lót gấm. Ngay cả nồi vẫn đặt trên bếp lò thế này, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi cảm thấy mới lạ.

Thịt bò câu tẩm ra hương vị đậm đà, trên mặt Lục Duy Trinh nở nụ cười nhân nhật, Thảm quân gia lấy chén đĩa hầu hạ Lục Duy Trinh ăn.

Họa Nhi không nhận được quan sát thiếu niên gầy nhỏ yếu ớt phía trước. Khuôn mặt vô cùng thanh tú, tuấn lãng, có điều sắc mặt rất xanh xao, lại vô cùng gầy.

Mỹ phụ nhân ở một bên nét mặt tươi vui nhìn hẳn ăn thịt bò câu, ánh mắt thương yêu cùng từ ái, trong lòng Họa Nhi cũng thấy chua xót, đây rốt cuộc là bệnh gì? Thực sự không cứu chữa được sao?

Mỹ phụ nhân nhìn thiếu niên nuốt xuống, tiếp tục ăn miếng thứ hai, nét cười trên mặt lại càng đậm, chỉ là vành mắt chậm chậm đỏ lên. Nhẹ giọng hỏi: “Trinh nhi, có ngon không?”

Lục Duy Trinh gật đầu: “Dạ!” Mặc dù vậy cũng chỉ ăn ba miếng rồi thôi.

Biểu tình trên mặt Họa Nhi nhất thời ngưng trọng, kỳ thực cô nên sớm đoán được sẽ là kết quả này, mỹ vị gì đến miệng một người sắp chết cũng thành nhạo nhèo cả.

Nguyên tử càng nhủu mày, về mặt lo lắng: “Lục công tử, sao lại không ăn nữa?”

Lục Duy Trinh không trả lời câu hỏi của Nguyên tử, nhắm mắt lại, từ trên mặt không thấy bất cứ biểu cảm nào.

Mỹ phụ nhân và Thảm quân gia vẫn chăm chú nhìn Lục Duy Trinh, cả người căng thẳng, hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của Họa Nhi và Nguyên tử. Trong nhất thời không khí tựa hồ đều đông kết, về mặt Họa Nhi cùng Nguyên tử lại càng trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trì Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Họa Nhi còn đang suy nghĩ, Lục công tử này đúng là khắc tinh của cô, vì không để hẳn xung hỷ, bị nhị thẩm độc ác đánh đến chết. Giờ cần dựa vào Thực Vi Thiên để sinh sống ngày sau, lại vì hẳn mà phải đối mặt với số phận bị đóng cửa. Cô bắt đầu hối hận đã bán món này cho hẳn ăn.

Lục Duy Trinh chậm rãi mở mắt, thần nhiên cười một tiếng, không hề đem đồ vừa ăn xuống nhỏ ra.

Biểu tình khản trương của mỹ phụ nhân và Thảm quân gia trong nháy mắt thả lỏng, mỹ phụ nhân xúc động nói: “Tiểu thiếu gia cuối cùng cũng ăn được rồi, thưởng, thưởng, thưởng thật hậu cho đầu bếp làm món ăn này.” Bỗng nhiên nói năng có chút lộn xộn, “Thảm quân gia, mời vị đầu bếp này đến trong phủ, chỉ chuyên hầu hạ ăn uống của tiểu thiếu gia.”

Họa Nhi bị câu nói bất thành linh này làm cho kinh ngạc, đây là tình huống gì? Mới ăn ba miếng đã làm mỹ phụ nhân này vui vẻ đến vậy?

Nguyên tử những cái khác không nghe được, chỉ nghe thấy mùi đầu bếp đến phủ Lục gia hầu hạ tiểu công tử nhà bọn họ, một mực từ chối: “Vậy không được, đại tiểu thư nhà chúng tôi làm sao có thể hầu hạ người khác.”

Nghe thấy câu này, Họa Nhi quả thực là không lời chống đỡ, Nguyên tử này cũng quá bảo vệ chủ rồi! Cô bây giờ coi là cái gì đại tiểu thư? Cũng sắp đến tình cảnh ăn bữa trước không có bữa sau, còn bày đặt thân phận cái gì nữa?

Thẩm quân gia cả kinh: “Thức ăn này là đại tiểu thư nhà các người làm? Đại tiểu thư của Thực Vi Thiên?” Nếu như nhớ không nhầm, lão nhị Sở gia nói rằng sẽ đưa người đó đến Lục gia để thiếu gia xung hỷ.

Nguyên tử nhanh chóng gạt đầu chi vào Họa Nhi: “Ừ, ừ! Cô ấy...”

Họa Nhi vội vàng cắt ngang, mỉm cười: “Thẩm quân gia, ta nhớ ban nãy ngài nói, tiểu thiếu gia ăn thấy hài lòng sẽ tặng bạc gấp đôi.

Thẩm quân gia làm người hầu ở nhà thế gia vọng tộc, tất nhiên hiểu được nói phải giữ lời, lại càng nhận ra tiểu cô nương trước mắt này là người có thể làm chủ: “Đó là đương nhiên, một trăm lượng bạc, sẽ trả không thiếu một đồng. Có điều, Thẩm mỗ cũng có một yêu cầu quá đáng, mong cô nương thành toàn.”

“Quần gia mời nói.” Họa Nhi thấy quần gia này nói lời cũng xuôi tai, không vì Lục gia quyền thế mà coi thường bọn họ, liền muốn biết hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì.

“Thẩm mỗ không biết món ăn này do chính tay đại tiểu thư của Thực Vi Thiên làm ra, nếu có chỗ mạo phạm, vẫn mong hai vị thứ lỗi.” Thẩm quân gia nói xong, biểu tình trên mặt lại trở nên bất đắc dĩ cùng bi ai, “Thực không dám giấu, tiểu thiếu gia nhà chúng tôi hơn một năm nay đã không đụng tới đồ ăn, ăn cái gì nôn ra cái đó, đầu bếp không biết đã đổi bao nhiêu lần, đều vô dụng. Bây giờ phải dựa vào thuốc thang mà sống. Hôm nay có thể ăn được món ăn đại tiểu thư mọi người làm, chúng tôi quả thực vừa xúc động vừa vui mừng, đại phu nói, bệnh này chỉ cần thiếu gia ăn vào được thì từ từ sẽ khỏi.”

Họa Nhi không khỏi đánh giá lại lần nữa vị tiểu công tử Lục gia, gầy đến không bình thường, nghe những lời quần gia nói, chẳng lẽ là mắc phải chứng kén ăn?

“Cho nên quần gia muốn Thực Vi Thiên chúng tôi có thể làm một chút đồ ăn giống hôm nay để thiếu gia ăn?” Họa Nhi rốt cuộc hiểu vì sao tiểu thiếu gia này mới ăn ba miếng đã làm mỹ phụ nhân kia vui vẻ đến vậy.

“Phải, phải, phải! Chẳng qua có lẽ sẽ ủy khuất đại tiểu thư mọi người một chút. Về phần ngân lượng, chỉ cần có thể làm tiểu thiếu gia ăn được, bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Thẩm quân gia cam đoan.

“Được! Về sau mỗi ngày ta sẽ đưa ba món đồ ăn qua đây. Còn về ngân lượng, ta sẽ dựa theo giá Thực Vi Thiên quy định mà thu.” Họa Nhi vui vẻ đồng ý, nếu đã biết tiểu thiếu gia này mắc chứng kén ăn, cô sẽ có phương pháp điều phối ăn uống của hắn.

Quần gia rất mừng rỡ, đem bốn tờ ngân phiếu hai mươi lượng và hai thỏi bạc đưa cho Họa Nhi. Họa Nhi tràn đầy vui vẻ cầm ngân phiếu cùng bạc nhét vào trong ngực, theo Nguyên tử ra khỏi Lục gia.

Thẩm quân gia đi tới trước mặt mỹ phụ nhân: “Phụ nhân, tiểu cô nương kia có lẽ chính là Sở Họa Nhi.”

Mỹ phụ nhân mỉm cười: “Quả thực là mi thanh mục tú, cũng là đứa mệnh bạc, nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, chuyện xung hỷ hoãn lại một bước rồi nói.” Nghĩ thầm đứa bé này, đối diện với bọn họ đúng mực thỏa đáng, thoải mái phóng khoáng, nhưng mà vẫn còn lưu lại vài nét riêng của mẹ cô, Trương thị, trong mắt lại thêm vài phần yêu thích.

Thẩm quân gia đồng ý, chuyện chuẩn bị đi Sở gia xem người cũng buông xuống. Nghĩ Họa Nhi này là người có chủ kiến, một món ăn mở miệng ra giá năm mươi lượng, nhất định là không muốn bị nhị bá bán đến Sở gia, mới xoay sở tiền giành lấy tự do cho mình.

Họa Nhi và Nguyên tử dọc đường đi cười cười nói nói rất vui vẻ, về đến Thực Vi Thiên đúng lúc nhìn thấy nhị bá cô cùng Ngô lão tiên sinh dây dưa. Ngô lão tiên sinh một mực bảo vệ chìa khóa trong tay: “Nhị gia, số tiền này ngài không thể lấy, đại tiểu thư nói còn có chỗ phải dùng.”

“Buổi trưa buồn bán tốt như vậy, chắc chắn lời được không ít, cầm một nửa ra đây, không ảnh hưởng sinh ý từ lâu được.” Sở Hoàng Hậu bộ dạng bất chấp đạo lý.

Họa Nhi tức khắc nhíu mày, chạy tới kéo Sở Hoàng Hậu, gào lên một tiếng: “Nhị bá, người làm gì vậy?”

Sở Hoàng Hậu quay lại nhìn thấy Họa Nhi đã trở về, liền không cùng Ngô lão tiên sinh dây dưa nữa, mà nhìn Họa Nhi: “Về rồi, người xem lão Ngô này ta muốn cầm chút tiền đi, hắn cũng không chịu.”

Họa Nhi nhìn bộ dạng hắn coi đó là chuyện đương nhiên, một cổ tức giận từ trong ngực bùng lên: “Nhị bá, người đừng quên, Thực Vi Thiên là do cha mẹ để lại cho ta và Hằng nhi. Khi đó ta và Hằng nhi còn nhỏ, từ lâu giao cho người quản lý. Lúc trước người từ từ lấy đi bao nhiêu, ăn chơi đàng điếm hoang phí bao nhiêu, làm từ lâu gần như đóng cửa, ta và Hằng nhi đều không tính toán.

Thế nhưng, từ giờ trở đi, ta và Hằng nhi sẽ tiếp quản từ lâu, người không thể nhúng tay vào, càng không thể tự ý lấy tiền của từ lâu đi. Nếu như dám động vào một đồng, ta tuyệt đối sẽ không khách khí.”

Sở Hoàng Hậu sùng sốt, nó đây là muốn thẳng thừng cắt đứt hắn với Thực Vi Thiên, còn cứng rắn với hắn, con nhãi không có lương tâm này, dám đe

dọa hấn, nó thì có bản lĩnh gì?

“Ha, vậy ngươi định không khách khí thế nào?”

Họa Nhi cười: “Ta không ngại đi huyện nha thỉnh cầu huyện lão gia chủ trì công đại.”

“Ngươi dám, ta là nhị bá ngươi. Ngươi và Hằng nhi là ta nuôi lớn.” Sở Hoảng Hậu vừa nghĩ tới hấn lại lấy tiền của quây, nó sẽ đi tố cáo hấn, nhất thời mù quáng.

Họa Nhi không chút sợ sệt, cặp mắt khiêu khích nhìn chăm chăm Sở Hoảng Hậu: “Không tin ngươi thử xem. Ta còn thuận tiện trình lên cả nhị thẩm.” Vừa nói vừa nhìn Ngô lão tiên sinh, “Ngô lão tiên sinh, đặt chìa khóa lên bàn.”

Họa Nhi còn thật sự ngóng trông hấn cầm lấy, nếu hấn cầm thật, vừa hay cô có lý do tố cáo hấn vào đại lao, danh chính ngôn thuận lấy về Thực Vi Thiên, chuyện phiền toái gì cũng được giải quyết.

Ngô lão tiên sinh nghĩ lần này đại tiểu thư rất quyết đoán, thế nhưng nhị lão gia này là một kẻ vô lại! Trong mắt hấn chỉ nhìn thấy tiền, nhìn thấy tiền những cái khác đều mặc kệ. Thở dài một hơi, đem chìa khóa đặt lên trên bàn.

Sở Hoảng Hậu nhìn cái chìa khóa trên bàn, lại liếc nhìn Họa Nhi. Lúc này vẻ mặt Họa Nhi không chỉ là khiêu khích, trong mắt còn mang theo vài phần mong chờ.

Lưỡng lự nhiều lần, do dự hết lần này đến lần khác, cảm thấy vẫn là không nên liều lĩnh nguy hiểm như vậy. Họa Nhi càng ngày càng làm hấn không hiểu rõ, một chốc buổi trưa, quả thực làm cho hấn khiếp sợ, nói không chừng nó thực sự dám lên huyện nha tố cáo.

“Được, ngươi muốn tiếp quản tửu lâu, ta cho ngươi tiếp quản. Nhưng tiền hiệu kính chúng ta một đồng cũng không được thiếu, hằng tháng mỗi nhà ba mươi lượng.”

Những người có mặt vừa nghe thấy, một tháng ba mươi lượng, Sở gia này có ba nhà lại thêm lão gia và lão thái thái, một tháng chính là hơn một trăm lượng, với tình hình trước mắt của Thực Vi Thiên, rõ ràng không đưa ra được nhiều như vậy. Trong lòng thầm nghĩ nhị bá này lòng dạ hiểm độc, đây không phải rõ ràng là cướp sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Sở Hoảng Hậu cũng mặc kệ Họa Nhi có đưa ra được hay không, vốn dĩ hấn cũng chỉ nhìn vào tiền trong tửu lâu, sống chết của tửu lâu trước giờ đều không phải chuyện hấn quan tâm. Việc hấn muốn làm nhất chính là đem tửu lâu này bán đi, cầm được bạc rồi, cả đời không phải lo ăn uống.

Họa Nhi khinh thường cười một tiếng: “Cái gọi là hiệu kính, người làm văn bối, nên đưa. Đưa cho ông nội và bà nội, phải lấy đại bá làm tiêu chuẩn, đưa cho bá bá thúc thúc, phải lấy Kế Tổ ca và Cẩm nhi tỷ làm tiêu chuẩn, còn cả Kỳ nhi tỷ nữa? Khi nào thì có quy định phải đưa bao nhiêu?”

Sở Hoảng Hậu thấy Họa Nhi này nhanh nhẹn miệng, nhất thời cảm thấy một đại lão gia như hấn làm sao ngay cả một tiểu hài tử cũng không nói lại, có chút giận dữ, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy động thủ đánh nó, nhất định là cũng không đòi được: “Đi, đi đi, con nha đầu chết tiệt, ngươi lợi hại, ông ngươi nói rồi, mặc kệ có xoay được tiền hay không, buổi tối cũng phải mang ngươi về, bây giờ theo ta trở về. Còn cả Hằng nhi, đi!” Xem trở lại rồi ta trừng trị ngươi thế nào.

Hằng nhi vội vàng tiến lên cầm thật chặt bàn tay Họa Nhi, né tránh sau người cô, nó không muốn quay về Đạo Hương thôn. Trở về không có đồ ăn ngon, còn phải chịu đòn.

Họa Nhi tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Hằng nhi lúc này, nhưng nhìn bộ dạng kia của nhị bá, chính cô phải trở về một chuyến rồi. Nhìn thoáng qua La Trung Tường: “La bá bá, A Thanh, Nguyên tử, Trụ tử, tiểu Đông gia giao cho các người, ta về Đạo Hương thôn một chuyến, trưa mai sẽ quay lại. Nếu như ta quay lại không thấy Hằng nhi, nhất định đem các người ra tra hỏi.”

La Trung Tường tất nhiên hiểu dụng ý của đại tiểu thư, liền dứt khoát đồng ý: “Đại tiểu thư yên tâm, nếu có người dám động vào một sợi lông của tiểu Đông gia, phải bước qua La Trung Tường ta rồi hẵng nói.” Nói xong liền nhìn sang Sở Hoảng Hậu.

Sở Hoảng Hậu thấy ánh mắt kia của La Trung Tường, sao lại cảm giác giống như là nhắm vào hấn? Đây là ý gì? Là nói nếu như hấn mang Hằng nhi đi, còn phải cùng bốn người này đánh một trận?

“Họa Nhi, ngươi là có ý gì? Không cho ta mang Hằng nhi về đúng không?” Sở Hoảng Hậu cũng không dám cứ thế trở về, lúc lên trần trên có hai đứa,

trở về chỉ còn một, hẳn đợi bị cha lột da sao?

“Trở về tự ta sẽ giải thích với ông, nhị bá không cần bận tâm. Nếu như nhị bá cứng rắn muốn mang Hằng nhi đi, không nói đến người có đánh lại bốn người họ hay không, chính là còn ở đây, người cũng đừng nghĩ cầm được năm mươi lượng bạc đó.” Họa Nhi biết bạc chính là uy hiếp với hắn, có bạc cái gì cũng dễ nói.

Sở Hoảng Hậu nhất thời đỏ mặt, ngụ ý này là nó đã chuẩn bị xong? Liền vội vàng hỏi: “Người thật sự có năm mươi lượng?” Hắn cũng biết trưa nay nhiều người ăn cơm như vậy chắc chắn kiếm được không ít tiền, không ngờ lại lời tới năm mươi lượng nhiều như vậy.

“Người không tin cũng được, cần gì phải hỏi. Nếu như cố tình bắt Hằng nhi trở về, một đồng cũng không có đâu.” Họa Nhi nói như đinh đóng cột, không mang theo một tia thương lượng.

“Được, ta nghe theo người. Vậy đi!” Sở Hoảng Hậu nhìn sang Ngô lão tiên sinh, đoán rằng ý Họa Nhi là đi lấy tiền từ trưởng phòng, có điều Họa Nhi lại đi đến đi đến trước mặt Hằng nhi.

“Hằng nhi, đệ ở chỗ này đợi tỷ tỷ, phải nghe lời La bá bá, ngày mai tỷ tỷ sẽ trở về.” Họa Nhi nói xong lại đi đến trước mặt La Trung Tường. “La bá bá, Hằng nhi và sinh ý buổi tối giao cho người.”

La Trung Tường nặng nề gật đầu: “Vâng! Đại tiểu thư yên tâm.”

Họa Nhi giao phó xong liền bước ra khỏi Thực Vi Thiên, Sở Hoảng Hậu cảm thấy bị Họa Nhi lừa rồi, nó không lấy một văn tiền nào từ trưởng phòng. Nghĩ thầm nếu sau khi trở về không đưa được năm mươi lượng, xem hắn còn không dạy dỗ nó, nha đầu kia càng ngày càng lão xược.

Sở Hoảng Hậu và Hằng nhi đi về hướng cửa trấn, bên đường người mở trò đoán chén hô to: “Đến, đến, đoán đúng tiền đặt gấp đôi, đặt một ăn hai...”

Sở Hoảng Hậu tức khắc bị tiếng hô hấp dẫn, kéo Họa Nhi đi tới. Lúc này ở trên quầy đoán chén đã có rất nhiều người vây quanh, người xoay chén trước mặt trừ ba cái chén có sẵn, cầm một con xúc xắc bỏ vào bên trong, sau đó nhanh chóng di chuyển hoán đổi vị trí, để mọi người đoán con xúc xắc ở trong cái chén nào.

Họa Nhi vừa nhìn cũng biết là cái bẫy, đây coi như là cấp thấp nhất trong thiên thuật, thế nhưng Sở Hoảng Hậu lại nhìn đến say sưa, thấy một bên có người đặt tiền cược, còn thắng được tiền, cả người liền không nhận được. Móc ra túi tiền ở trong ngực, lấy năm văn tiền ra.

Họa Nhi biết trên người hắn nhiều nhất cũng chỉ hai ba lượng bạc, nếu như thua hết, bọn họ sẽ phải từ trấn trên đi bộ về Đạo Hương thôn. Liền kéo Sở Hoảng Hậu: “Nhị bá, tính xấu của người sao vẫn không đổi, còn đánh bạc?”

Sở Hoảng Hậu lơ đãng: “Chơi một chút không có gì đáng ngại, bọn chúng ngu ngốc, không thua được.”

Người xoay chén nhìn thoáng qua túi tiền trên tay Sở Hoảng Hậu: “Đặt, đặt, đặt một ăn hai.” Đợi người trước mặt chuẩn bị xong, đem con xúc xắc bỏ vào một cái chén, tay lại cầm ba cái chén đổi tới đổi lui, động tác trôi chảy như cũ, đột nhiên dừng lại, để tất cả mọi người đặt tiền cược.

Sở Hoảng Hậu gấp rút đặt xuống trước một cái chén năm văn tiền, đợi người xoay chén mở ra, quả nhiên xúc xắc ở trong cái chén đó, người tới đưa cho hắn mười văn tiền.

Sở Hoảng Hậu cười lớn: “Thấy không, ta nói sẽ không thua. Lại nào, lại nào.”

Người xoay chén lặp lại động tác vừa rồi, Sở Hoảng Hậu cầm cả mười lăm văn tiền đặt xuống: “Cái này.”

Chén vừa mở ra, trống không. Người xoay chén đem mười lăm văn tiền thu vào: “Đặt, đặt, đặt một ăn hai.”

Sở Hoảng Hậu không tin mình nhìn nhầm, làm sao có thể sai được? Không phục, lại lấy tiền từ trong túi ra, cuối cùng vẫn không đoán trúng.

Cả người hắn bị kích thích: “Sao lại nhìn nhầm được? Đặt lại.” Nói rồi lại đem cả túi tiền cầm trong tay, mắt mở thật to nhìn chăm chăm cái chén chứa con xúc xắc kia.

Họa Nhi ở một bên nhìn, thật đúng là vô phương cứu chữa, người này sao lại như vậy, bấy rập rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra: “Được rồi, nhị bá đừng chơi nữa, trở về thôi!”

Toàn bộ tinh thần của Sở Hoảng Hậu chỉ chú ý nhìn vào cái chén, đối với lời nói của Họa Nhi bịt tai không nghe thấy, đợi người xoay chén ngừng tay, hắn lại ném cả túi tiền lên: “Cái này!”

Khóe miệng người xoay chén hiện lên một tia vui vẻ, đem chén mở ra, trống không: “Xin lỗi ngài.” Nói rồi cầm trọn túi tiền đi.

Sở Hoảng Hậu cả người ngây dại: “Làm sao có thể, rõ ràng ta nhìn thấy chính là cái chén này, sao lại có thể đoán sai. Mở hai cái chén kia ra xem xem.”

Người xoay chén thông thả đem hai cái chén còn lại mở ra, ngay trong nháy mắt nhắc chén lên, cổ tay tê rần: “A!” Bị đồ vật gì đó đánh trúng, con xúc xắc trong tay rơi vào cái chén bên cạnh.

Trong đám người vây xem có người về mặt tức khắc cảnh giác, người vừa mới đặt tiền thua bỗng nhiên tỉnh ngộ: “A~ Người ra lão thiên*. Ta nói chúng

ta tại sao đoán mãi không trúng, trả tiền, trả tiền.”

*Ra lão thiên = dùng thiên thuật, dùng mảnh khóc lửa bịp khi đánh bạc

Sở Hoảng Hậu nhìn một chốc liền hiểu ra, nhất thời nổi giận, tiến lên bắt lấy ngực áo kẻ xoay chén: “Cũng dám ra lão thiên, tiểu tử ngươi chán sống rồi?”

Vậy mà trên mặt người kia một tia sợ hãi cũng không có, bất chấp động tác của Sở Hoảng Hậu, vẻ mặt không đếm xỉa: “Hoa gia ngươi ra lão thiên thì thế nào? Là ngươi dân đòn. Ngươi đánh ta thử xem?” Nói rồi ánh mắt nhìn về phía đám người vây xem.

Mấy kẻ thân hình lực lưỡng đứng khoanh tay trước ngực, lộ ra hình xăm ngọn lửa trên mu bàn tay, nhìn sang Sở Hoảng Hậu khiêu khích, nhất thời những khách đánh bạc không phục ban nãy, toàn bộ tan tác như ong vỡ tổ.

Sở Hoảng Hậu nhìn tình hình này, u mê không biết làm gì, từ từ buông lỏng tay, sợ đến trên trán toàn là mồ hôi: “Các vị hảo hán, hiểu... hiểu lắm, hiểu lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Kẻ tự xưng là Hoa gia kia vẻ mặt cười nhạo giễu cợt nhìn Sở Hoảng Hậu, vỗ vỗ mặt hán: “Ban nãy không phải rất phách lối sao? Còn nắm quần áo ông nội ngươi, rốt cuộc là ai chán sống?” Nói rồi một bạt tai quất tới.

Sở Hoảng Hậu ăn đau, nhưng cũng không dám đánh trả: “Hảo hán, tiểu nhân có mắt như mù, ngài đại nhân đại lượng, hãy thả tiểu nhân đi!”

“Thả?” Hoa Tiểu Bảo cười, quay sang mấy kẻ bên cạnh nói: “Ha ha, hán nói, muốn chúng ta thả hán đi?”

Những kẻ bên cạnh cũng cười cợt theo, Sở Hoảng Hậu thấy điệu bộ này thì cả sống lưng đều lạnh toát: “Hảo hán, tôi đây còn mang theo một tiểu hải tử, xin hãy hạ thủ lưu tình.”

Những kẻ kia nhìn sang phía Họa Nhi, Họa Nhi đứng ở đằng đó nhìn những người trước mắt, cũng không lên tiếng. Đúng là tự làm tự chịu, đã bảo hán đừng chơi nữa.

Hoa Tiểu Bảo cười một tiếng: “Hay là như vậy đi! Để tiểu cô nương này ở lại đây, ngươi đi cảm mùi lượng bạc đến chuộc. Nếu không mấy anh em ta đánh cho ngươi không còn ra hình tiêu trừ tức giận.”

Sở Hoảng Hậu vội vàng gật đầu: “Được, được, được, tôi đi lấy tiền ngay.” Nói xong liền chạy đi.

Họa Nhi biết hán dễ dàng đồng ý như vậy, dám chắc là muốn đi Thực Vi Thiên lấy tiền, nói là để chuộc cô, Ngô lão tiên sinh bọn họ nhất định sẽ đưa tiền cho hán, thế nhưng đây là họa hán gây ra, dựa vào cái gì muốn Thực Vi Thiên phải trả?

Họa Nhi cười: “Các người cũng không hỏi xem ta và hán có quan hệ gì, hán có đem ra được mười lượng bạc hay không cũng thả hán đi, tức cười quá.”

Hoa Tiểu Bảo cảm thấy những lời của tiểu cô nương này cũng có đạo lý, nhanh chóng ra lệnh cho mấy kẻ bên cạnh: “Hai người các ngươi, đuổi theo bắt hán về đây.” Hoa Tiểu Bảo nhìn Họa Nhi, đột nhiên cảm thấy tiểu cô nương này cũng quá bình tĩnh!

“Nói, ngươi là gì của hán?”

“Ta là đứa cháu gái mà hán chuẩn bị đem bán. Hán đánh bạc thua nợ người ta ba trăm lượng, đang muốn bán ta đi trả nợ, nghe nói là đã thương lượng xong với sông bạc Thiên Hương gì đó. Nếu như hán không đi lấy tiền, mà lại chạy đến sông bạc Thiên Hương nói cho người ta biết, nha đầu để trả nợ đã bị các ngươi bắt đi, vậy thì có trò hay rồi.”

Hoa Tiểu Bảo vừa nghe đến sông bạc Thiên Hương nhất thời sững người lại, lúc này Sở Hoảng Hậu đã bị hai kẻ kia đuổi kịp bắt trở về, hán liền hỏi: “Có phải người nợ sông bạc Thiên Hương ba trăm lượng?”

Sở Hoảng Hậu hoảng sợ: “Sao ngươi lại biết? Các ngươi là người của sông bạc Thiên Hương?”

“Ta hỏi ngươi, có phải ngươi chuẩn bị bán nó đi trả nợ đúng không?” Hoa Tiểu Bảo lại hỏi.

“Không, không, không, giờ ta không bán nữa, thực sự không bán nữa.” Sở Hoảng Hậu liên tục biện bạch.

Hoa Tiểu Bảo thoáng suy nghĩ, nếu hắn ta trả lời một tiếng là chuẩn bị bán, hắn còn có thể tin hắn ta đi lấy tiền. Nhưng hắn lại nói không bán nữa, vậy rõ ràng đúng là muốn giữ chân bọn họ, sau đó đi tìm người sòng bạc Thiên Hương!

Không đợi Sở Hoàng Hậu nói tiếp, Hoa Tiểu Bảo hung tợn quát một câu: “Đánh hắn cho ta, đánh chết thì thôi!”

Sở Hoàng Hậu còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì, vài tên đồ con đã đem hắn ấn xuống dưới đất, đánh cho toi bời một trận, Hoa Nhi thấy cách đánh của bọn chúng, quả thực là muốn đánh chết người, liền hô lên một câu: “Dừng tay, các người cũng là muốn cầu tài mà thôi, dù sao cũng không muốn thực sự xảy ra án mạng! Hắn không có tiền, hôm trước còn bị người của sòng bạc Thiên Hương đánh một trận, các người lại đánh, xảy ra án mạng thì sẽ phải thay hắn công oan uống với sòng bạc Thiên Hương.”

Hoa Tiểu Bảo nghe lời này, cảm thấy cũng có đạo lý! Cầu tài thôi mà: “Đủ rồi, không đánh nữa.” Mấy tên kia liền nhanh chóng dừng tay, nhìn Sở Hoàng Hậu, “Cút! Không có tiền thì đừng đụng vào Hoa gia.”

Sở Hoàng Hậu chật vật bò dậy từ trên mặt đất, người thiếu chút nữa đứng không vững, Hoa Nhi nhìn bộ dạng hắn như vậy cũng đáng thương, liền đưa tay ra đỡ lấy: “Nhị bá, mười lần đánh bạc chín lần thiên, đừng bị lừa nữa. Nếu còn tiếp tục đánh, thần tiên cũng không cứu nổi người.”

Hoa Nhi đỡ Sở Hoàng Hậu đi từ từ, về mặt Sở Hoàng Hậu cảm phẫn: “Ban nãy người đã nói gì với mấy kẻ đó, tại sao bọn chúng lại đuổi theo?”

Hoa Nhi thực sự là hết chỗ nói: “Thế nào? Người là muốn kiếm chuyện cho Thực Vi Thiên? Hay là chê mấy kẻ đó hôm nay ra tay còn nhẹ?”

“Nha đầu chết tiệt người nói cái gì? Thế nào gọi là kiếm chuyện cho Thực Vi Thiên?” Tức giận trên mặt Sở Hoàng Hậu còn chưa tiêu.

“Không phải người muốn đi Thực Vi Thiên lấy tiền sao? Những kẻ đó đều không phải dạng hiền lành, biết được có thể lấy đi tiền ở Thực Vi Thiên, còn không ngày ngày tìm tới?” Hoa Nhi quả thực cũng bị nhị bá này làm tức chết.

“Đưa tiền cho bọn chúng không tốt hơn ta phải chịu đòn sao? Đồ vô ơn nhà người chỉ mong sao ta bị bọn chúng đánh chết!” Sở Hoàng Hậu càng nhìn Hoa Nhi càng cảm thấy tức giận, cả người chỗ nào cũng đau nhức, đặc biệt là chân, không khỏi vặn xoắn lông mày, “Ai ô, đau chết mất, không đi nổi nữa.”

Hoa Nhi nhìn bộ dạng đó của hắn đúng là có chút đáng thương: “Được rồi, đừng kêu la nữa, đằng trước có một y quán, vào đó tìm một đại phu khám xem!”

“Tiền ở đâu ra mà đi tìm đại phu?” Bây giờ trên người Sở Hoàng Hậu không còn lấy một đồng.

“Tiền quan trọng hay là mạng quan trọng? Người trước sau gì cũng chết vì tiền.” Hoa Nhi hung hãn nói một câu, đúng là bị hắn làm tức đến nội thương rồi, cha cô sao lại có người anh như vậy.

Sở Hoàng Hậu không nói thêm gì nữa, tùy ý Hoa Nhi đỡ hắn tiến vào y quán. Người làm trong y quán nhìn thấy một tiểu cô nương dìu một người đứng tuổi, vội vàng tiến đến phụ một tay: “Đây là sao? Mau ngồi xuống. Thái phu đã ra ngoài khám bệnh, ngài hãy ngồi đợi một lát.”

Hoa Nhi thấy người làm này cũng lạnh lợi, sắc mặt dễ chịu đi rất nhiều: “Cảm ơn, ông ấy bị người khác đánh, có lẽ là vết thương ngoài da, chưa thương tổn đến gân cốt, bôi chút thuốc trị thương, hoạt huyết tiêu bầm là được.”

Người làm cười một tiếng, lại giải thích: “Ở đây không có đơn thuốc, tôi cũng không dám bốc bừa, uống vào hại người, vậy thì càng thêm phiền toái.”

Hoa Nhi nghĩ, sắc trời lúc này đã không còn sớm, đại phu cũng không biết khi nào mới quay về, liền nói: “Không nghiêm trọng như vậy, bôi một ít tam thất, hồng hoa, xuyên khung gì đó là được.” Hoa Nhi biết những vị thuốc này còn có thể cho vào thức ăn, cùng lắm thì bỏ vào đồ ăn cho hắn ăn.

Người làm nhìn tiểu cô nương này nhiều nhất cũng chỉ mười tuổi, có lẽ không hiểu nhiều về quy định của tiệm thuốc, chỉ nói: “Nếu như nhị vị không có thời gian, tiểu thiếu gia của chúng tôi từ nhỏ đã cùng lão gia học y, để thiếu gia xem cho ngài đây một chút?”

Hoa Nhi nghĩ người làm này dám tiến cử, vậy nhất định cũng là một người thông thạo trị bệnh, có lẽ y thuật chưa uyên thâm như cha hắn, nhưng mà ngoại thương bình thường thế này chắc cũng không vấn đề.

“Cũng được, cảm phiền tiểu thiếu gia nhà người xem qua bệnh cho nhị bá ta.”

Người làm hướng vào bên trong gọi một tiếng: “Nhan Trần thiếu gia, có bệnh nhân tới. Người ra ngoài khám cho họ đi.”

“Được!” Theo tiếng trả lời, từ trong phòng bước ra một người thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo trắng như tuyết, mặt tựa quan ngọc, tóc đen tùy ý dùng một đoạn dây lam nhạt buộc lên, nho nhã không nói nên lời.

Hoa Nhi xem như là lần đầu tiên đến thế giới này gặp gỡ một thiếu niên có khí chất tốt như vậy, so với mấy người anh họ trong nhà cô không biết đẹp mắt gấp bao nhiêu lần, liền lên tiếng chào hỏi: “Nhan đại phu, mau xem bệnh giúp nhị bá ta, hắn vừa bị vài tên côn đồ đánh.”

Tiểu đại phu đó vội vàng đi tới, giải thích: “Ta không phải họ Nhan, ta họ Lạc, tên Lạc Nhan Trần.”

Hoa Nhi vừa nghe cái tên này, không khỏi khen lấy một câu: “Cái tên nghe rất hay, cảm giác giống như không vướng bụi nhân gian vậy.”

Lạc Nhan Trần phì cười một tiếng: “Cô nương quá khen rồi.” Nói rồi liền giúp Sở Hoàng Hậu kiểm tra vết thương trên cơ thể, hỏi vài câu hỏi, sau đó ngồi vào trước bàn viết đơn thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Họa Nhi thấy hẩn viết đơn thuốc, chính là đã cho ra kết luận, liền hỏi: “Tình trạng nhị bá ta thế nào? Không có gì đáng ngại chứ!”

Lạc Nhan Trần một bên kê đơn, một bên đáp lời: “Trên người có nhiều chỗ ứ thương, cẳng chân trái bị gãy, cũng may chưa tổn hại đến lục phủ ngũ tạng. Trong vòng ba tháng chân trái không được chịu lực, đi lại nên dùng gậy.”

“Vậy không cần bó thạch cao hoặc dùng thanh nẹp cố định lại sao?” Họa Nhi vội hỏi.

Lạc Nhan Trần có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn tiểu cô nương trước mặt: “Bó thạch cao? Có nghĩa là gì?”

Họa Nhi không khỏi sững sốt một chút, thôi được! Có lẽ thời đại này vẫn chưa xuất hiện cách đó! Họa Nhi lại cười cười: “Chính là cố định để xương không dịch chuyển thôi!”

Lạc Nhan Trần hiểu kỳ hỏi: “Đó là phương pháp gì? Ở chỗ chúng ta đều là dùng gỗ sam cố định.”

“Ách... Cách đó tốt hơn so với nẹp gỗ sam rất nhiều, có thể cố định lại tùy theo độ cong của các khớp xương. Quên đi, trong chốc lát cũng không nói rõ được! Vậy phiền người giúp nhị bá ta cố định khớp xương một chút!”

“Được! Nhất định phải chú ý, chân trái không được chịu lực.” Lạc Nhan Trần lặp lại một lần nữa, sau đó cùng với người làm kia giúp Sở Hoàng Hậu cố định lại chỗ bị thương, động tác vô cùng thành thực.

Họa Nhi có chút kinh ngạc, thiếu niên này còn ít tuổi như vậy, thế nhưng lại giống như một lão đại phu kinh nghiệm phong phú. Người làm bốc một toa thuốc bỏ vào trong bao, đóng gói cẩn thận rồi đưa cho Họa Nhi: “Cô nương, toa thuốc này một ngày uống ba lần, dùng ba chén nước sắc thành một chén thuốc.”

“Được, ta nhớ rồi, cảm ơn.” Nói rồi Họa Nhi lấy ra một thỏi bạc trả tiền, “Không cần trả lại, trước hết cứ để ở chỗ người, vết thương ở chân của nhị bá không khỏi còn phải đến đây vài chuyến.”

“Cô nương xưng hô thế nào?” Lạc Nhan Trần vội hỏi.

“Gọi ta Họa Nhi là được, ta ở Thực Vi Thiên, nếu Lạc đại phu rảnh rồi có thể tới đó ăn cơm.”

Lạc Nhan Trần nhanh chóng gật đầu: “Được, hôm nào đó rảnh rồi nhất định sẽ tới làm phiền.” Hẩn còn chưa biết được cố định thạch cao là phương pháp gì, nhất định phải hỏi cho rõ.

Người làm cũng là kẻ lanh lợi, thấy nhị bá của Họa Nhi bị thương ở chân, thoáng cái đã móc ra mười lượng bạc, nhanh chóng đi thuê một chiếc xe ngựa, còn dìu người bị thương lên xe.

Lúc xe ngựa vào thôn thì trời cũng khá nhem tối. Đạo Hương thôn không có mấy hộ giàu có, nhìn thấy ở cổng thôn một chiếc xe ngựa đang tiến vào đều rón cổ lên nhìn, đoán xem xe ngựa này sẽ đi đến nhà nào? Cuối cùng xe ngựa dừng ở cổng lão Sở gia.

Sở gia ở trong thôn cũng được xem là hộ có tiếng, trong nhà có một tú tài, con trai ở trấn trên còn có tử lâu. Lúc trước ngày lễ ngày tết, khi đó cũng thấy xe ngựa ra ra vào vào, trên xe còn chứa không ít đồ tốt. Lần này không biết lại là thứ tốt gì nữa đây, liền có người tiến lại gần nhìn tỉ mỉ.

Xe ngựa vừa dừng lại ở cổng, Họa Nhi liền hướng vào trong nhà kêu lớn: “Nhị thẩm, chân nhị bá bị thương rồi, mau ra đây đỡ người xuống.”

Vừa nghe thấy bị thương ở chân, mọi người ở trong nhà đều chạy ra ngoài, nhìn thấy Sở Hoàng Hậu ngồi trong xe ngựa, trên đùi còn có thanh nẹp, vội vàng hỏi: “Đây là thế nào? Sao chân lại bị thương?”

Họa Nhi thấy trong thôn có nhiều người đang vây đến xem, cũng không định thay hẩn giữ lại cái gì mặt mũi, liền vừa khóc vừa nói: “Nhị bá đánh bạc với người ta trên đường, bị thua sạch tiền, bọn họ liền đem nhị bá đánh cho một trận. Rất nhiều người... rất nhiều người đánh nhị bá, Họa Nhi rất sợ. Hu hu...”

Lời này vừa nói ra, người vây xem liền bắt đầu xì xào bàn tán.

Hà thị đứng ở phía đối diện quay sang nói với Tôn thị: “Lúc trước nghe cậu tôi ở trần trên núi, Sở lão nhị ở trần trên đánh bạc, đã thua mất không ít tiền, tôi còn không tin. Xem ra đúng là có chuyện này!”

Tôn thị vội vàng hứa theo: “Tôi cũng nghe nói, còn bị người đánh trên đường, lúc đó bị đánh cho thê thảm.”

Lưu thị thấy tình hình không ổn, liền đề Kế Tổ và Kế Hiền đưa Sở Hoàng Hậu vào trong. Sau đó cười híp mắt nhìn Họa Nhi.

“Họa Nhi, tiểu hài tử cũng không thể nói bừa, nhị bá người sao có thể đánh bạc? Có phải là hắn thấy người khác bị ức hiếp, đi tới giúp đỡ mới bị đánh đúng không?”

Họa Nhi lắc đầu như trống bỏi*: “Không phải, nhị bá nợ mười lượng bạc còn đem con thế chấp cho bọn họ...hu...hu, Họa Nhi rất sợ sau này nhị bá lại đánh bạc sẽ đem con bán đi, hu hu...”

*Cái trống bỏi, trống lắc tay.

Người vây xem nghe Họa Nhi nói như vậy, thanh âm bàn tán lại càng lớn: “Sở lão nhị này sao lại có thể táng tận lương tâm như thế? Đem cả cháu gái mình thế chấp cho người khác.”

Điền thị và Tiền thị vừa nghe lời này, đều khẩn trương đi vào trong nhà, để lại Lưu thị cùng hai người con gái của bà ta ở bên ngoài.

Lưu thị thấy nha đầu này không chịu phối hợp, trong nháy mắt đỏ mặt với những người xung quanh: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy xe ngựa lớn bao giờ à?” Nói rồi xách Họa Nhi lên như xách một chú chim nhỏ hướng vào trong nhà.

Họa Nhi vùng vẫy trốn ra khỏi bàn tay Lưu thị, tiếp tục khóc: “Nhị thẩm, người đừng đánh con, sau này con nghe lời thẩm, con sẽ nói với người khác là nhị bá cứu người nên mới bị thương...hu, hu, Họa Nhi cầu xin người, đừng đánh Họa Nhi nữa, đừng đánh Họa Nhi nữa, trên người Họa Nhi chạm vào liền rất đau...hu hu...”

“Con nha đầu chết tiệt này lại nói càn...lại nói càn...” Lưu thị nhất thời tức giận.

Họa Nhi thấy Lưu thị giận dữ ngút trời, vội vàng chạy tới bên người một lão nhân lớn tuổi, ôm lấy bà ta: “Đại bà, nhị thẩm lại muốn đánh con, trên người Họa Nhi rất đau, khắp người Họa Nhi đều đau...hu hu...” Nói rồi cố ý để lộ ra vết thương trên cổ tay.

Đại bà này cùng bà nội Họa Nhi là chị em dâu, Họa Nhi cũng nên gọi bà một tiếng đại tẩu, coi như là thân thích nhà mình. Bởi vậy thấy bộ dạng Họa Nhi khóc lóc thương tâm, liền thuận tay ôm Họa Nhi vào trong ngực, vỗ về cô: “Họa Nhi ngoan, Họa Nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc, để đại bà xem trên cổ tay người là thế nào.”

Không nhìn thì thôi, vừa đem y phục vén ra, chỗ này xanh chỗ kia tím, có chỗ còn rách da tróc thịt. Những người bên cạnh nhìn thấy mà giật mình, đại bà kia lập tức phẫn nộ: “Nhị thẩm nó, sao người lại ác tâm như vậy? Họa Nhi mới mười tuổi, người đã ra tay tàn nhẫn đến thế. Cha mẹ nó mất sớm, người làm thẩm, không nói đối xử với nó thật tốt, cũng không thể hành hạ ngược đãi nó như vậy! Tìm người làm bằng cái gì? Sao mà so với rắn độc còn độc hơn? Thực sự là lòng dạ độc ác! Lúc lão tam còn sống đã đối tốt với các người bao nhiêu, đều ăn quả rồi quên người trồng!”

Người một bên nhìn bộ dạng Họa Nhi như vậy cũng thấy thương xót, trong lòng đều ề ề, nhất thời nghị luận ầm ỹ: “Họa Nhi đứa bé này cũng thật đáng thương, bé tí đã không có cha có mẹ, còn gặp phải một nhị thẩm như vậy.”

“Đúng thế, lòng dạ người này thật là độc ác, cả người con bé bị đánh cho không còn chỗ nào lành lặn.”

“Không phải thịt trên người mình để ra nên không biết đau lòng, đúng là lòng dạ hiểm độc, người như vậy nên bị quả báo mới phải.”

Lưu thị thấy người trong thôn bày miệng tám lưỡi* nói mình, vẻ mặt không vui: “Đại tẩu, bà tâm tính thiện lương, sao không đem Họa Nhi về mà nuôi? Lúc lão tam đó còn sống, cũng thường hiếu kính bà cơ mà!”

*Bày miệng tám lưỡi: tranh nhau nói

“Lời này của người là gì? Nguyên rủa bố chồng mẹ chồng người sao? Để mẹ chồng người nghe được, còn không xé rách cái miệng người!” Đại bà Dương thị nghe lời này liền cảm thấy Lưu thị thực sự là dân đen ngu ngốc, bà nuôi đứa cháu mồ côi, để cho bố chồng mẹ chồng ả làm người thế nào?

Thư nhi thấy mẹ bị đại bà mắng, chạy đến trước mặt Họa Nhi: “Người khóc cái gì, người già bộ đáng thương cái gì, hôm qua còn có lý như vậy, còn muốn để bà nội bán ta đến Lục gia xung hỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Họa Nhi vẻ mặt khiếp sợ nhìn Thư nhi: “Tam tỷ, là nhị bá đầu tiên muốn bán muối cho người ta xung hỷ trả nợ đánh bạc của người, còn muốn bán đi từ lâu mà cha mẹ để lại cho Hằng nhi, muối mới nói những lời kia. Tam tỷ muối không phải cố ý!” Nói đến đây Họa Nhi lại khóc rống lên, “Đại bà, Họa Nhi sợ lắm...”

Đại bà Dương thị vừa nghe liền nổi giận: “Người còn độc ác đến đâu nữa, đều đã bán con bán cháu, có còn vương pháp hay không?”

Họa Nhi hiểu nội tình của Sở gia nhất định phải được vạch trần, nếu không đem những chuyện thất đức Sở gia làm truyền ra cho mọi người đều biết, cô và Hằng nhi vĩnh viễn không thoát khỏi tình cảnh ăn nhờ ở đậu này, chịu đựng cuộc sống gầy vò hành hạ, càng miễn bàn muốn giữ được tài sản cha mẹ lưu lại.

Đại bà Dương thị một tiếng phần nộ này, cũng là để những người khác thấy rõ chân tướng sự việc. Mọi người liền đối với Lưu thị cùng Sở gia chỉ trỏ.

Lưu thị vội vàng biện bạch: “Đại thẩm, bà ở chỗ này hô to gọi nhỏ, chỉ nghe lời nói dối của một tiểu nha đầu. Khi nào thì muốn bán con bán cháu? Nếu bán rồi, nó còn có thể đứng ở đây sao?”

Dương thị quả thực bị đứa cháu đầu này chọc tức rồi: “Họa Nhi mới mấy tuổi, nó có thể bịa chuyện sao?” Nói rồi lại nhìn Thư nhi, “Thư nhi, vừa nãy có phải người nói muốn bán ai đi xung hỷ phải không?”

Thư nhi chỉ vào Họa Nhi: “Là nó nói với bà nội phụ trái từ hoàn, muốn bán con cho Lục gia xung hỷ, tâm địa nó mới là xấu xa nhất.”

Họa Nhi tiếp tục khóc, bộ dạng đáng thương nhìn Dương thị: “Đại bà, con không đi Lục gia xung hỷ, con không đi...hu hu...”

Người xung quanh vừa nghe lời này của Thư nhi, liền biết Sở gia thật là có ý định bán hài tử đi xung hỷ, chỉ là hai tiểu hài tử đều không hiểu chuyện, liền thoắt thác lẫn nhau.

Người vây xem chỉ chốc lát đã biết rõ sự tình từ đầu tới cuối, lúc đầu vẫn chỉ là đứng ngoài nghị luận, bây giờ đã biến thành chỉ trích trách mắng: “Sở gia đúng là mất hết lương tâm rồi, việc bán con bán cháu mà cũng làm ra được.”

“Loại người như vậy đáng ra phải bắt lại nhốt vào đại lao, đúng là phá hư danh tiếng của Đạo Hương thôn rồi, quá thất đức.”

“Đạo Hương thôn này nhà nào có cuộc sống sung túc? Nhưng có nghe thấy ai bán con bán cháu? Cũng chỉ có Sở gia nguoi táng tận lương tâm, lòng dạ cay độc, vì bản thân đem hài tử đẩy vào trong hố lửa.”

Mọi người nghị luận cùng chỉ trích đem Sở gia đẩy tới đầu sóng ngọn gió, Tiền thị nếu như còn không đứng ra, Sở gia bọn họ không sớm thì muộn cũng bị đuổi khỏi Đạo Hương thôn, bắt buộc dĩ buộc phải đi ra hóa giải.

Tiền thị vừa ra tới, vẻ mặt liền ủy khuất: “Ai ô, đây đều là oan uổng, oan uổng a.”

Nói xong ánh mắt rơi xuống trên người Dương thị: “Đại tẩu, người hãy nghe ta nói, ban nãy những lời của hai đứa trẻ này, chúng ta đều không biết! Toàn bộ là việc lão nhị và vợ hấn làm, chúng ta không hay biết gì cả. Nếu không phải hôm nay đem những lời này nói ra, chúng ta căn bản cũng không biết được chuyện này.” Nói rồi lại nhìn Họa Nhi, “Đứa bé này vẫn luôn sinh sống cùng vợ chồng lão nhị, lại không thích nói chuyện, ta đây công việc bẽ bộn, người cả nhà ta đều phải chăm sóc, nhất thời cũng không chú ý đến nó, ai biết được kẻ lòng dạ hiểm độc kia sẽ làm ra cái chuyện này? Thực sự là táng tận lương tâm, Sở gia ta lại có đứa con dâu tâm địa nham hiểm như vậy, oan nghiệt a, oan nghiệt a...”

Dương thị tất nhiên không tin chuyện lớn như vậy bà ta lại không biết, có điều bà cũng là người Sở gia, chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến nhà bà.

Bà là dâu trưởng của Sở gia, nhưng đã sớm ra ở riêng rồi, bởi vậy cũng không tiện nhúng tay quá nhiều vào chuyện nhà người khác. Nhưng mà chuyện hôm nay, bà không quản cũng không được, còn có thể ảnh hưởng đến nhà bà.

“Nhị đệ muội, chúng ta cũng là tỷ muội nhiều năm rồi, biết chuyện này không thể trách người toàn bộ. Chẳng qua nhị tước phụ này đã phá hỏng thanh danh Sở gia, về sau gia đình nào dám đem khuê nữ gả đến Sở gia đây? Khuê nữ của Sở gia sau này làm sao hứa gả cho được?”

Tiền thị thẳng thừng trả lời: “Hừ, ta đây sẽ hừ độc phụ lòng dạ độc ác này.”

Lưu thị vừa nghe lời này, cả người nhảy dựng lên: “Bà dám hừ ta, ta lập tức đem những chuyện xấu của Sở gia vạch trần toàn bộ...”

“Nhao nhao càn rỡ cái gì? Nổi điên cái gì? Đều vào trong nhà cho ta!” Sở lão gia cầm đầu thuốc đi ra, rống một tiếng, nhất thời tất cả mọi người đều an tĩnh lại.

Tiền thị vội vàng đẩy mạnh Lưu thị vào trong nhà, Kỳ nhi và Thư nhi cũng đi theo vào.

Sở lão gia nhìn Dương thị: “Đại tẩu, chuyện này phát sinh trong nhà ta, ta sẽ xử lý tốt. Lão nhị hấn bắt tài gây ra tai vạ, liên lụy đến Sở gia, liên lụy đến danh tiếng Đạo Hương thôn, ta đây cùng đại tẩu, cùng mọi người chịu tội.” Nói rồi hướng về phía người trong thôn cúi người chấp tay.

Mọi người thấy Sở lão gia nói như vậy, còn khiêm nhường với bọn họ, từng người đều ngừng trách móc, có người nói: “Sở lão gia, cách đối nhân xử thế

của ông chúng tôi đều biết, là người ngay thẳng thật thà, chuyện này là lỗi của Sở Hoàng Hậu cùng vợ hán.”

Sở lão gia về mặt áy náy: “Lời tuy nói là vậy, nhưng Sở gia không có ở riêng, ta cũng không không tránh khỏi liên quan, ta cũng có lỗi. Là ta già rồi, mấy năm nay quản giáo ít đi, cũng không chiếu cố tốt cho tỷ đệ Họa Nhi hai đứa nó. Ta thấy rất hổ thẹn!”

Dương thị nghe vậy liền khuyên giải: “Nhị đệ! Việc này không trách người. Con cháu đều lớn cả rồi, không chịu nổi quản giáo. Con trai lớn đều nghe lời vợ, bây giờ lão nhị bị thương ở chân, cũng vẫn phải giáo huấn hán. Người cũng là trưởng bối, không cần phải lo lắng tiểu bối. Còn về Họa Nhi hài tử này, người phải chăm sóc nó thật tốt, đừng để cho nó phải chịu thêm bất cứ oan ức gì. Lão tam mất sớm, Họa Nhi và Hằng nhi cũng rất tội nghiệp, người không thể thương yêu chúng hơn?”

“Đại tẩu nói phải, vào trong ngồi, vào trong ngồi!” Sở lão gia vội vàng mời Dương thị vào phòng.

Những lời cần nói Dương thị đã nói hết rồi, người ngoài cũng có thể nghe được rõ ràng, cũng không tiếp tục nhúng tay vào nữa: “Ta sẽ không vào, trên bếp còn đang đặt nồi cháo.” Nói rồi lại thả Họa Nhi ra, “Họa Nhi, sau này có ủy khuất gì hãy nói cho ông nội bà nội người, biết không?”

Họa Nhi gật đầu: “Đã biết, cảm ơn đại bà, tạm biệt đại bà.” Trong lòng suy nghĩ Dương thị này đúng là người thông minh, vì danh tiếng Sở gia, đem người một nhà dạy bảo sạch sẽ, đem tất cả chuyện này quăng lên đầu Lưu thị.

Người vây xem thấy Dương thị đi rồi, bọn họ vây quanh cũng không có ý nghĩa, tất cả liền giải tán. Họa Nhi không cần bọn họ lưu lại làm gì, chỉ cần bọn họ biết là được, sau này còn dám đánh cô và Hằng nhi hoặc là có chủ ý với từ lâu, nước miếng văng ra đều có thể dìm chết cả nhà bọn họ.

Họa Nhi theo Sở lão gia vào trong nhà, vừa vào đã nghe thấy Lưu thị cùng Tiền thị huyên náo.

“Dựa vào cái gì mà hưu ta? Là ta không sinh nhi tử? Hay là không nuôi cái Sở gia này? Vì giữ mặt mũi của Sở gia đem tất cả nước bẩn hắt lên người ta, còn muốn hưu ta? Nằm mơ!”

“Vẫn còn ằm ỉ, người còn ngại hôm nay mặt mũi vứt đi chưa đủ hay sao? Trong thôn bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm người, người còn không biết thu liễm, không muốn ở lại Đạo hương thôn nữa đúng không!” Một câu nói của Sở lão gia, nhất thời làm khí thế của Lưu thị yếu đi không ít.

“Cha, chuyện này không thể kết thúc như vậy, phải cho con lời giải thích. Không ngờ Sở gia các người đều là tốt, chỉ một mình ta xấu. Ta thay các người công oan uống, còn muốn hưu ta!” Lưu thị không chịu bỏ qua, một bộ liều mạng tranh cãi.

Điền thị vội nói: “Không ai muốn hưu người, sao lại nghe không hiểu như vậy? Trong tình huống đó, mẹ không nói như vậy thì nói thế nào? Người là người Sở gia, thay Sở gia bảo toàn thể diện có gì oan ức, chuyện kia còn không phải do người gây ra? Nếu như muốn hưu người, cha làm sao lại nói thế, suy nghĩ kỹ một chút.”

Tiền thị nói tiếp: “Không hưu người, nhưng chuyện người gây ra, dù sao người vẫn phải chịu trách nhiệm với đại tẩu cùng thôn dân.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lưu thị vừa nghe lời này, liền im miệng. Á thừa nhận chuyện này do mình làm, ả cũng không có ý định phủ nhận, chẳng qua nghe thấy Sở gia muốn hưu mình, mới nhất thời tức giận.

Sở lão gia ngồi xuống, thấy tất cả mọi người trong nhà đều ở đây, hít một hơi thuốc: “Phân nhà!”

Sở Hoàng Trung sừng sốt: “Cha, sao lại phải phân nhà?”

Tiền thị: “Đã đến tình cảnh này, không chia ra làm sao chinh đốn? Đại thẩm các người nói phải, con cháu đều lớn cả rồi, không chịu nổi quản giáo. Ta cũng đã có tuổi, không thể cứ mù quáng bận tâm đến chuyện nhà các người.”

“Vậy thì để một mình nhị đệ ra ở riêng thôi.” Điền thị lập tức tiếp lời. Nếu như phân nhà rồi, bọn họ dựa vào cái gì mà sống? Ruộng đất lại không có mà trông trọt, nhờ vào chút ít trợ cấp của triều đình và tiền dạy học của Hoàng Trung, sao mà đủ cho một nhà chi tiêu.

Cầm nhi đã qua tuổi cập kê, bà mới sẽ phải đến hồi ngày, nếu như cứ phân nhà như vậy, hồi môn của Cầm nhi còn không phải đều do nhà mình trả hết?

Lưu thị bực mình: “Người thật ra đang nghĩ, chỉ tách nhà chúng ta ra. Bây giờ Hoàng Hậu còn đang nằm trên giường không làm được việc gì, Kỳ nhi và Thư nhi lại không biết trông trọt, Kế Hiền còn chưa tròn mười lăm, Kế Lương chỉ mới chín tuổi, để một nữ nhân như ta nuôi sống cả nhà?”

Sở lão gia mở miệng: “Lão nhị sẽ không nằm mãi trên giường, nhà lão tứ ít người, để nó chia một ít lương thực cho các người.”

Trần thị thoáng nhìn qua Sở Hoàng Thực, trong mắt có phần ai oán. Thế nhưng Sở Hoàng Thực nghe lời gật đầu: “Vâng, con sẽ chia một phần cho nhà nhị ca.”

Điều thị nghe những lời này liền biết thật sự là muốn phân nhà, vội vàng nói: “Cha mẹ cùng theo nhà chúng con đi! Người vẫn luôn bồi dưỡng Hoàng Trung và Kế Tổ, năm nay lại sắp tổ chức khoa cử, Hoàng Trung nhất định sẽ đỗ. Đến lúc đó làm quan, cần phải hiếu kính thật tốt hai người. Tứ đệ cũng vậy, trong nhà chỉ có ba miệng ăn, không cần phải chia ra làm gì!”

Trần thị mở miệng: “Đại tẩu, ta cùng Hoàng Thực sống ở quê cũng quen rồi, quy tắc gì cũng không hiểu, nếu sau này đại ca làm quan phải vào thành, sợ là sẽ làm đại ca xấu mặt, chúng ta vẫn là nghe lời cha mẹ thôi.”

Thành thật mà nói Trần thị bằng lòng ra ở riêng, nàng và Hoàng Thực việc ruộng việc đồng nào cũng có thể làm, chỉ cần không lười biếng, nhất định sẽ lo được miếng ăn cho một nhà, lại không cần mỗi ngày phải nhìn sắc mặt của Tiên thị.

Về phần đại ca tương lai có làm quan hay không, có hưởng được chút hào quang của bọn họ hay không nàng đều không bận tâm, thậm chí ba người nhà bọn họ vui vẻ sống qua ngày là được.

Tiên thị nhìn Điều thị nói: “Phân, yên lặng mà phân. Người cũng đừng cố nhặt mấy lời hay mà nói, hai lão già chúng ta đi theo con trưởng, đây cũng là quy củ của tổ tiên.”

Lưu thị nghe thấy thật sự muốn chia nhà, ngược lại không gấp gáp, suy nghĩ ngoại trừ có thể được chia ruộng đất, cái từ lâu đó của Hằng nhi dù sao vẫn có thu nhập.

“Cha, trước khi phân nhà, đầu tiên đem năm mươi lượng bạc mà mỗi nhà phải xuất ra. Nhà con đông người nhất, ruộng vườn phòng ốc gì cũng nên chia nhiều hơn một chút.”

“Cha mẹ theo con trưởng chúng ta, nhà chúng ta mới nên được chia nhiều.” Điều thị một bước không cho.

Sở lão gia rống lên một tiếng: “Chớ ồn ào. Năm đó lão tam ra ở riêng, đã đem ruộng đất phân làm năm mảnh, chia cho nó một mảnh. Hiện tại cứ như vậy mà chia đều ra. Sở gia bây giờ còn có hai mươi mẫu ruộng, mười hai mẫu đất, chia làm bốn phần, ta và mẹ các người một phần, còn lại mỗi nhà một phần.”

Trên mặt lão tứ liền lộ ra dáng cười, như vậy hẳn có thể được chia năm mẫu ruộng, ba mẫu đất. Lo cho một nhà ba người chắc chắn là đủ, còn có thể để dành.

Lưu thị lập tức nhảy dựng lên: “Cha, người và mẹ theo nhà đại ca, vậy đại ca sẽ chiếm hai phần rồi. Ruộng đất không thể chia như vậy, không công bằng.”

Tiên thị vẻ mặt lạnh lùng: “Vậy người nói xem chia thế nào mới là công bằng, chia hết cho nhà người, những người khác ăn không khí mới là công bằng?”

Họa Nhi mất lạnh nhìn đại thẩm và nhị thẩm vì tranh giành ruộng đất mà mặt đỏ tới tận mang tai, dù sao cũng không liên quan tới cô. Hôm nay cô trở về chính là muốn nói cho Sở gia biết, cô và Hằng nhi muốn lấy lại quyền quản lý Thực Vi Thiên.

“Không cần biết chia thế nào, dù sao cũng không thể chia như vậy.” Thái độ của Lưu thị rất cứng rắn.

Sở lão gia trầm mặc một hồi, liền nói: “Vậy chia dựa theo số người. Sở gia có tổng cộng mười sáu miệng ăn.”

Chia như vậy đại phòng cũng không phản đối. Nhưng mà nhà lão tứ chỉ có ba miệng ăn, nếu tính như vậy, phần đến tay bọn họ, liền ít đi rất nhiều. Sở Hoàng Thực lặng lẽ tính toán, dựa theo số người, hẳn chỉ có thể được chia ba mẫu bảy phần ruộng và hai mẫu hai phần đất. Như vậy cũng chỉ mới đủ sống.

Lưu thị khó chịu: “Sao lại mười sáu người, Họa Nhi và Hằng nhi này không phải do nhà chúng con nuôi sao? Họa Nhi và Hằng nhi không ăn cơm, không mặc đồ sao?”

Điều thị cười một tiếng: “Nhị đệ muội, Họa Nhi và Hằng nhi là hài tử của lão tam, sớm đã được chia rồi. Người còn thực sự tính toán.”

“Cái gì gọi là ta tính toán? Nhị phòng ta nuôi toi công hai đứa trẻ này ăn uống sao?” Lưu thị tiếp tục tranh giành.

Họa Nhi nghe thấy nhắc đến cô và Hằng nhi, chuyện này nếu như thực sự đồng ý, tỷ đệ bọn họ sẽ thành người nhà lão nhị, vậy từ lâu có còn giữ được không? Cô và Hằng nhi còn có đường sống hay không? Vội vàng mở miệng.

“Ông nội, người cũng không cần khó xử. Con và Hằng nhi không cần chia ruộng đất, ruộng của Sở gia cha con đã lấy rồi. Con và Hằng nhi không có lý do gì lại lấy tiếp. Nhị thẩm nếu đã không muốn chăm sóc con và Hằng nhi, con cũng không miễn cưỡng, cũng không muốn tiếp tục bị nhị thẩm đánh nữa. Lần này phân nhà con không đi nhà nào nào cả, con và Hằng nhi sẽ ở riêng.”

Sở lão gia lập tức từ chối: “Vậy không được, người và Hằng nhi còn nhỏ, nếu để cho người sống một mình, ta và bà nội người về sau làm sao gặp người?”

“Ông nội, vậy người thử hỏi đại bá, nhị bá, tứ thúc, ai bằng lòng chăm sóc chúng con?” Họa Nhi nói xong, lại nhanh chóng nói một câu, “Trước tiên đừng nóng vội, ai thu nhận con và Hằng nhi, ai sẽ xuất giúp chúng con năm mươi lượng bạc cho nhị bá. Cũng không được chia nhiều ruộng vườn.”

Lúc này người ba nhà đều yên lặng. Họa Nhi nói tiếp: “Ông nội, bà nội, ba năm nay mọi người ít lên trấn trên, không nhìn thấy Thực Vi Thiên bây giờ đã trở thành cái dạng gì? Cũ rách không chịu nổi, số vào chẳng bằng số ra, nhị bá đã làm cho Thực Vi Thiên suy bại. Đó là gia tài cha mẹ để lại cho con và Hằng nhi, bây giờ nhị bá bị thương ở chân nằm trên giường tất nhiên không thể đi quản lý, bởi vậy con muốn thu hồi quyền quản lý kinh doanh.”

“Người mới mấy tuổi, người có thể kinh doanh được từ lâu?” Tiền thị vẻ mặt khinh thường.

Họa Nhi chỉ cười: “Kinh doanh được, kinh doanh không được, thì cũng là của cha mẹ để lại. Không thể để nhị bá tiếp tục đánh bạc rồi bán đi.”

Sở lão gia ngẩng đầu tỉnh tê đánh giá Họa Nhi, trước đây không phát hiện, đứa trẻ này lớn lên càng ngày càng giống mẹ nó, ngay cả tính tình đều rất quật cường.

Tiền thị nói tiếp: “Được, người muốn từ lâu, dù sao lão nhị hơn nửa năm nay cũng chưa đưa được một văn tiền hiệu kính nào, người kinh doanh thì người kinh doanh. Ta cảnh cáo người trước, đừng trông chờ chúng ta sẽ cho người tiền vốn quay vòng. Sau này mà lỗ hết, cũng đừng trở về cầu xin chúng ta thu nhận.”

Đây chính là lời Họa Nhi muốn nghe, nhanh chóng nói: “Bà nội, nói miệng không bằng chứng, hãy mời thôn trưởng và các bậc trưởng bối trong tộc đến làm chứng, chuyện hôm nay Sở gia phân nhà và trả lại quyền quản lý từ lâu, chung quy vẫn cần bằng chứng.”

Sở lão gia gật đầu: “Hoàng Trung, người đi mời trưởng thôn và các trưởng bối trong tộc đến đây, nói là Sở gia phân nhà, mời bọn họ đến chứng kiến.”

Sở Hoàng Trung gật đầu: “Vâng.” Nói rồi liền đứng dậy đi.

Lưu thị nhìn thấy tình huống này vội vàng ngăn lại, nói: “Cha, hôm qua đã nói, một nhà năm mươi lượng bạc, vẫn còn chưa đưa? Bây giờ không thể mời thôn trưởng cùng trưởng bối bọn họ đến được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Sở lão gia thực sự là bị đứa con dâu này phiền chết, liền y theo á: “Được, được, mọi người trước tiên cầm bạc ra, đưa cho nó.”

Họa Nhi nhìn Sở lão gia: “Ông nội, không thể đưa trước được, việc này cũng phải đưa ngay trước mặt trưởng thôn và trưởng bối trong tộc. Bằng không người khác còn tưởng rằng Sở gia vì sợ phải gánh khoản nợ của nhị bá nên mới phân nhà. Phải để mọi người nhìn rõ Sở gia hành sự có lương tâm, là góp bạc cho nhị bá trả nợ nên mới phân.”

Nếu bây giờ lấy bạc ra, người Sở gia nhìn thấy cô trong thời gian một ngày có thể kiếm được năm mươi lượng, còn có thể đem từ lâu trả lại cho cô và Hằng nhi? Cô cũng không muốn mạo hiểm.

“Họa Nhi nói có lý, lão đại, người đi mời!” Tiền thị vội vàng bồi thêm một câu.

Không lâu sau, Sở Hoàng Trung đã mời thôn trưởng và các trưởng bối trong tộc tới. Đem tất cả tình hình nói cho bọn họ, sau đó lập một văn tự, làm bằng chứng. Sở gia đã chính thức phân nhà.

Sở lão gia ở ngay trước mặt trưởng bối trong tộc và thôn trưởng lấy ra năm mươi lượng bạc: “Đây là của hai ông bà lão chúng ta cho nhị phòng trả nợ.”

Diêu thị cũng làm theo cầm năm mươi lượng bạc đặt trên bàn: “Đây là của đại phòng chúng ta. Nhị đệ muội, sau này đừng có để nhị đệ đi đánh bạc nữa.”

Họa Nhi đại diện cho nhà lão tam, cầm ra hai tờ ngân phiếu cùng một thỏi bạc: “Đây là của con và Hằng nhi.”

Khi Họa Nhi lấy ra năm mươi lượng, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, Họa Nhi từ đâu mà có được năm mươi lượng bạc này? Lễ nào Thực Vi Thiên một ngày có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Họa Nhi từ trong ánh mắt tham lam của Lưu thị và Tiền thị đã nhìn thấu ý nghĩ của bọn họ, liền nói tiếp: “Nhị thẩm, tiền này thực ra là lấy được từ Lục gia, vì năm mươi lượng này, con đã phải đi hầu hạ ăn uống cho con ma bệnh ở Lục gia đó. Sau này nếu như nhị bá lại đi đánh bạc, con cũng không nghĩ ra được cách nào khác để kiếm bạc đâu.”

Lưu thị nhất thời giật mình: “Người cư nhiên vì lấy lại quyền kinh doanh từ lâu của Hằng nhi mà tự bán thân? Sớm biết người sẽ làm như vậy, trực tiếp đưa đến Lục gia là xong, vậy còn có năm trăm lượng?”

Sở lão gia nghe thấy Lưu thị ở trước mặt trưởng thôn và các vị trưởng bối nói như vậy, vội vàng ho khan một tiếng: “Khụ...Họa Nhi, người thật sự là tự bán mình cho Lục gia?”

“Ông nội, con không bán thân, con chỉ đồng ý với quản gia Lục gia, hằng ngày đem đồ ăn của Thực Vi Thiên tới hầu hạ tiểu thiếu gia nhà bọn họ dùng.” Những lời này của Họa Nhi vẫn là phải nói rõ, bằng không sẽ làm người ta hiểu lầm không phải tự nó bán thân.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Trái tim đang treo lơ lửng của Sở lão gia cuối cùng cũng rơi xuống, nếu Họa Nhi tự bán thân làm đầy tớ Lục gia, ông chắc chắn sẽ bị người mắng. Nói ông ép cháu gái bỏ ra năm mươi lượng bạc cho lão nhị trả tiền thua nợ, cháu gái không còn cách nào buộc lòng phải bán thân làm đầy tớ nhà giàu.

Lưu thị đưa ánh mắt đặt ở trên người Trần thị: “Tứ đệ muội, năm mươi lượng nhà các người đâu?”

Trần thị vẻ mặt không biết làm sao, đem những của hồi môn đáng giá của mình cùng với chiếc khóa trường mệnh bày ra trên bàn: “Cha, con đã đem tất cả những vật đáng tiền lấy ra rồi, đây là toàn bộ tài sản của con và Hoàng Thực.”

Cái khóa trường mệnh vàng óng ánh kia, dưới ánh nến chiếu xuống hiện lên kim quang rực rỡ, Diêu thị vẻ mặt tham lam. Màu sắc thật là đẹp, thủ công cũng tinh xảo biết bao! Cái này nếu như đặt ở trong cửa hồi môn của Cẩm nhi vậy thì thực là cực tốt.

Lưu thị liếc mắt qua cái khóa vàng, sờ vào lật qua lật lại: “Chỗ này cộng lại trị giá nhiều nhất là ba mươi lượng, còn thiếu hai mươi lượng nữa đâu?”

Trần thị trong lòng chợt lạnh: “Nhị tẩu, cái khóa vàng này ít nhất cũng có thể đổi được ba mươi lượng, còn có chỗ trang sức và chiếc vòng này, chỉ ít cũng đáng mười mấy hai mươi lượng. Sau tẩu lại có thể nói như vậy?”

Lưu thị vẻ mặt xem thường: “Tứ đệ muội, trong đồng đồ này của muội chỉ có cái khóa vàng này là đáng giá, mấy món đồ khác cũng chẳng được mấy đồng, chỗ này không đủ năm mươi lượng.”

Trần thị nhất thời bật khóc: “Đây đã là tất cả gia tài của ta và Hoàng Thực, bây giờ một văn tiền cũng không có. Sao tẩu lại ép người như vậy?”

“Ai ép người, là chính cha nói một nhà xuất năm mươi lượng, lúc đó các người đều không ý kiến.”

Họa Nhi không muốn xem nhị thẩm tiếp tục âm ỉ thế nào, dù sao chuyện của cô cũng đã xử lý xong, liền trở về gian phòng của cô và Hằng nhi, suy nghĩ xem có nên thu thập đồ đạc mang đến Thực Vi Thiên.

Cô ở trong phòng lục lọi một hồi, ngoại trừ hai bộ quần áo cũ, không còn thứ gì có giá trị để mang đi. Liền đem hai bộ quần áo đặt lên trên giường gấp lại. Đột nhiên nhìn thấy nửa cái bánh ngô sáng nay chưa kịp ăn hết, nhất thời ngậy ra, tiếng khóc lóc nức nở của Trần thị, cùng thanh âm hung hăng bức người của nhị thẩm đồng thời truyền tới.

Họa Nhi do dự một chút, cuối cùng thờ dài một hơi, xoay người ra khỏi phòng đi tới nhà chính, đem cái khóa vàng kia cầm lên nhét vào trong tay Thi nhi: “Đây là đồ cha ta tặng muội, sau này chính là của muội, ai đòi muội đưa muội cũng không phải đưa.”

Lưu thị cau mày: “Nhà đầu chết tiết này mày có ý gì! Khóa vàng kia bọn chúng phải đưa cho nhị phòng ta dùng trả nợ.”

Họa Nhi cười một tiếng, từ trong ngực lấy ra hai tờ ngân phiếu đập lên bàn: “Đây là bốn mươi lượng ngân phiếu, cộng thêm những món hồi môn của tứ thẩm, đủ năm mươi lượng rồi!”

Nói rồi liền nắm tay Thi nhi: “Thi nhi, đi! Trở về phòng của muội, đem khóa vàng trường mệnh cha ta tặng muội cất đi, nếu ai muốn lấy, muội hãy nói cho thôn trưởng và các trưởng bối trong tộc, nói có người đoạt khóa vàng trường mệnh của muội, chờ mong muội chết.”

Họa Nhi cũng không để ý những ánh mắt kinh ngạc phía sau, trực tiếp dắt Thi nhi đi.

Cô biết tứ thẩm và tứ thúc tính tình mềm yếu, ông và bà nói cái gì bọn họ liền nghe theo cái đó. Ban nãy ánh mắt đại thẩm nhìn khóa vàng trường mệnh cô cũng đã trông thấy rõ ràng, Cẩm nhi sắp xuất giá, khẳng định là muốn đánh chủ ý lên cái khóa vàng này, nếu như đặt trong tay tứ thúc và tứ thẩm, không sớm thì muộn cũng sẽ thành vật của đại phòng.

Nếu không phải cái khóa vàng đã mấy năm không lấy ra, Diêu thị nhất thời quên mất lão tứ có món đồ như vậy, phòng chừng sớm đã thành đồ của bọn họ rồi.

Thi nhi ngẩng đầu lên nhìn Họa Nhi, vẻ mặt sùng bái: “Tứ tỷ, tỷ thật lợi hại! Ngay cả nhị thẩm tỷ cũng không sợ.”

“Thi nhi, sau này phân nhà rồi, thứ được chia cho nhà muội thì là của nhà muội, đừng để cho người đoạt mất. Cha mẹ muội chỉ có một mình muội, gặp chuyện không được sợ hãi, phải bảo hộ bọn họ cho thật tốt, cũng đừng để cho người ngoài khi dễ nữa.”

Thi nhi gật đầu: “Vâng! Tứ tỷ, muội nhớ rồi.”

Chuyện ở nhà chính cũng bởi vì Họa Nhi vỡ xuống bốn mươi lượng ngân phiếu mà kết thúc, thôn trưởng cùng mọi người đều lần lượt trở về, còn Họa Nhi gặm nốt cái bánh ngô buổi sáng ăn dở, tắm một cái rồi đi ngủ.

Họa Nhi vừa mới nằm xuống, không bao lâu lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Họa Nhi cũng không trông mong có người sẽ nhớ tới cô chưa có ăn cơm, đưa đồ ăn tới cho cô. Bây giờ tìm đến, chẳng qua là muốn xem trên người cô có còn bạc hay không.

Họa Nhi đứng dậy mở cửa, là nhị thẩm.

Họa Nhi liền đứng ở trước cửa không cho bà ta vào: “Nhị thẩm, có chuyện gì sao?”

Lưu thị vung tay đem Họa Nhi đẩy tới một bên, tự mình lục lọi trong phòng, lục đến ngón ngang lộn xộn, nhưng một đồng tiền cũng không lục ra: “Nha đầu chết tiệt, mày giấu tiền ở đâu?” Nói rồi lại tiến đến trước mặt Họa Nhi, đưa tay đẩy một cái.

Họa Nhi lách người tránh được, trong lòng cảm thấy tức cười: “Nhị thẩm, đây là xét nhà sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Lưu thị thực sự là giận điên lên, nha đầu kia bỗng chốc lấy ra nhiều tiền như vậy, trên người khẳng định vẫn còn tiền, lại tiếp tục bỏ nhào về phía Họa Nhi.

Họa Nhi trực tiếp lùi về trong sân: “Ta khuyên thẩm tốt nhất đừng động thủ nữa, chỉ cần ta ra ngoài kia, hô lên một tiếng, cuối cùng người thua thiệt chính là ngươi.”

Lưu thị suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, liền không động thủ nữa: “Họa Nhi, trên người còn có bao nhiêu tiền, đều đưa hết ra đây. Chân nhị bá ngươi bị thương, cần tiền chữa trị.”

Họa Nhi đứng là phục vị cực phẩm thân thích này: “Nhị thẩm, nói thật cho ngươi biết! Ta và Hằng nhi ngoại trừ Thực Vi Thiên sắp đóng cửa kia ra thì cái gì cũng không có, kể cả trên người ta bây giờ cũng không có lấy một văn tiền. Về phần chân nhị bá bị thương, trực tiếp đến Trí Hòa Đường ở trấn trên lấy thuốc là được, quây thuốc đã thu bạc rồi.”

Lưu thị vừa nghe đến bạc, ánh mắt trong giây lát sáng lên.

Tiền được Lưu thị, đóng cửa đi ngủ, một lát tiếng gõ cửa lại vang lên. Họa Nhi nặng nề thở dài một hơi, ta đi, chuyện này vẫn chưa kết thúc được rồi. Liền rất không tình nguyện xuống giường mở cửa. Vừa mở cửa ra, sừng sốt một chút, Thi nhi trong tay bưng một bát mỳ.

“Tứ tỷ, tỷ còn chưa ăn cơm! Mẹ dùng bột mỳ vừa được chia làm bát mỳ cho tỷ ăn này.” Thi nhi vẻ mặt tươi cười nhìn Họa Nhi.

Trong lòng Họa Nhi tức thì cảm thấy ấm áp, hóa ra còn có người chú ý đến cô tối nay chưa ăn cơm. Mím cười, nhận lấy bát mỳ: “Cảm ơn, vừa hay tứ tỷ cũng đang đói.”

Thi nhi thấy Họa Nhi đã nhận bát mỳ, cười rất vui vẻ: “Mẹ muội còn muốn cảm ơn tỷ nữa, nói sau này để dành được đủ tiền, nhất định sẽ trả lại cho tỷ. Mẹ tự mình đến đây không hay lắm, nên để muội mang tới cho tỷ. Tứ tỷ, từ từ ăn, muội về trước đây.”

Họa Nhi gật đầu: “Được! Nói với tứ tẩu số bạc đó không cần trả lại. Ta chỉ là không muốn đồ cha tặng cho muội lại dùng ở chỗ như bản đó.”

Họa Nhi nhìn bát mỳ, không nhịn được cười một cái, Trần thị này thật ra là một người hiểu chuyện. Hôm nay cô một chốc đã cảm ra chín mươi lượng bạc, tất cả mọi người đều nhìn thấy rồi. Nếu như Trần thị tự mình qua đây, không phải là làm mọi người cho rằng nàng có dụng tâm kín đáo?

Một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba nhà đều tự nhóm lửa thổi cơm, không cùng nhau ăn chung nồi nữa.

Mới sáng sớm, Diêu thị đã tới đập cửa phòng Họa Nhi: “Họa Nhi, phân nhà rồi, đến chỗ đại bá ăn cơm, lát nữa để Kế Tổ ca đưa ngươi lên trấn trên.”

Họa Nhi cũng không từ chối: “Được! Cảm ơn đại thẩm.” Mặc dù Diêu thị này là kẻ không có lợi thì không dậy sớm, nhưng trên người cô không có đồng nào, cũng không có gì tốt cho ả moi ra được.

Bữa sáng làm rất khéo léo, so với bánh ngô và canh rau khi còn ăn chung, đúng là đẳng cấp cao hơn không biết bao nhiêu lần. Diêu thị vẫn luôn mím

cười nhìn Họa Nhi, đem đồ ăn ngon ưu tiên gấp cả vào bát cô: “Họa Nhi, ăn nhiều một chút, nhìn người thật gầy. Trước đây người ở cùng nhị bá, ta cũng không tiện nhúng tay vào chăm sóc người. Bây giờ tuy nói là phân nhà, chúng ta cũng là thân thích tuy xương gầy nhưng vẫn liền gân. Sau này trở về thôn thì cứ đến chỗ đại thẩm!”

“Cảm ơn đại thẩm!” Họa Nhi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nghĩ thầm đây là đặc biệt tiếp đãi cô, được thôi! Đã có người nói lời dễ nghe như vậy, cô sao lại không tiếp nhận chứ?

Ăn cơm xong, Điều thị này dường như lại làm ảo thuật, biến ra hai bộ quần áo mới tinh: “Họa Nhi, đêm qua ta cùng đại tỷ người đã giúp người và Hằng nhi làm, đến trấn trên quản lý Thực Vi Thiên, cũng không thể ăn mặc quá giản dị.”

Họa Nhi nhìn bộ quần áo kia, chất vải đúng là không tệ. Nhận lấy bộ quần áo lại cảm tạ lần thứ hai: “Cảm ơn đại thẩm, quần áo thật là đẹp.” Trên mặt lập tức mỉm cười ngọt ngào.

Cầm nhi nhìn bộ dạng Họa Nhi vui vẻ nhận lấy quần áo, vẻ mặt nhất thời trầm xuống. Thật là không hiểu nổi mẹ, tại sao lại muốn đem vải cát làm của hồi môn ra làm quần áo cho hai người bọn họ, cái này còn chưa tính, lại có thể bắt nàng thức cả đêm làm quần áo cho tiểu tạp chủng này, nghĩ đến là thấy tức.

Họa Nhi tất nhiên nhìn được khó chịu trong mắt Cầm nhi, thế nhưng cô làm như không thấy. Tức giận với một tiểu cô nương? Quá ngây thơ rồi. Sau khi ăn xong, Điều thị lại giúp Họa Nhi thay quần áo mới, chải hai cái búi tóc, dùng hai đoạn dây gấm cột lại, thật đúng là xinh đẹp khả ái.

Trong bao quần áo đã đặt sẵn đồ ăn, đồ dùng, còn có cả quần áo cho Hằng nhi. Điều thị một mực tiễn Họa Nhi đến tận cổng thôn, gặp phải người trong thôn liền lên tiếng chào hỏi, dọc theo con đường này đã dạo dò rất nhiều, quan tâm rất nhiều, cuối cùng đem Họa Nhi giao cho Kế Tổ.

“Kế Tổ, đến trấn trên rồi thì đi Thực Vi Thiên xem xem, Họa Nhi ở chỗ đó còn thiếu thứ gì, đều giúp Họa Nhi chuẩn bị thỏa đáng. Tam thúc tam thẩm người mất sớm, người làm đại ca, phải che chở cho Họa Nhi và Hằng nhi thật tốt.”

“Đã biết, mẹ. Người quay về đi! Xe bò của Du thúc tới rồi.” Kế Tổ nói rồi phát phát tay với Điều thị.

Trong trí nhớ của Họa Nhi, Kế Tổ học hành không quá tiến bộ, chỉ là mấy tháng gần đây nỗ lực rất nhiều. Không phải là đang cầm sách đọc, thì là đang cầm bút viết, gần như không nhìn thấy hần giống trước kia đứng đưng không đề ý. Đặc biệt khoảng thời gian này, ngoại trừ ăn ngủ, chính là đem bản thân nhốt ở trong phòng đọc sách viết chữ, khắc khổ rất nhiều.

Điều thị để hần đưa cô lên trấn trên, là sợ hần một mực giam mình trong phòng đọc sách, học đến đổ bệnh, hay là còn có dụng ý khác?

Trên xe bò của lão Du, đã ngồi năm sáu người cùng đi lên trấn trên, đều là những thôn phụ cận. Nói chuyện phiếm vài câu, Kế Tổ từ đầu đến cuối không nói nhiều, bị nhận ra là con trai Sở tú tài, cũng chỉ cười một tiếng đáp lại, rất lạnh nhạt, trong mắt không nhìn ra nửa phần kiêu ngạo.

Đến được trấn trên, Kế Tổ như cũ không nói một lời, chỉ là giúp Họa Nhi mang bao quần áo, đi về phía trước. Đến Trí Hòa Đường thì dừng lại, nhìn vào bên trong một chút, sau đó khước miệng hơi cong, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu rất nhiều.

Họa Nhi có chút hiếu kỳ, cũng hướng bên trong nhìn thoáng qua, một người con gái mười hai mười ba tuổi trắng trong thuần khiết, ở trên quầy cân thuốc. Không nhìn được cười một tiếng: “Đại ca, huynh đang nhìn gì vậy?”

Kế Tổ trong nháy mắt đỏ mặt: “Không, không nhìn gì cả! Đi thôi!”

Họa Nhi nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của hần, không khỏi nở nụ cười.

Đến Thực Vi Thiên, bầu không khí hoàn toàn không giống với ngày hôm qua. Bàn ghế sàn nhà đã được lau sạch sẽ. Những người bên trong trên mặt cũng đều mang nụ cười, tinh thần sôi nổi hoạt bát.

Kế Tổ quan sát bốn phía một chút, trong mắt đều là bất ngờ. Hần đến trấn trên tương đối nhiều, đối với Thực Vi Thiên lại càng là quen thuộc, nhưng lần này lại thấy bầu không khí của Thực Vi Thiên hoàn toàn khác với mọi ngày.

Hằng nhi vừa nhìn thấy Họa Nhi, thoáng cái đã nhào tới trong lòng cô: “Tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng trở về. Hằng nhi nhớ tỷ lắm!”

“Mới một đêm không gặp đã nhớ rồi sao? Hôm qua ngủ thế nào?” Họa Nhi hỏi, sờ sờ chỗ da bị trầy trên mặt nó, không biết là ai đã bôi thuốc giúp.

“Hôm qua Hằng nhi ngủ thấy rất thơm, giường và chăn đều rất thoải mái.” Nói rồi lại cúi đầu, “Nhưng mà buổi tối nhớ tỷ tỷ, sau đó Nguyên tử ca ca ngủ cùng đệ.”

Họa Nhi yêu thương nhéo một cái trên mặt Hằng nhi: “Vậy đúng là vất vả Nguyên tử rồi, có bị đá chặn hay không?”

Nguyên tử lập tức nói tiếp: “Không vất vả, tiểu Đông gia buổi tối rất ngoan, so với tiểu muội muội tôi khi còn nhỏ ngoan hơn nhiều.”

Hằng nhi ngược mặt lên cười híp mắt rất vui vẻ: “Nguyên tử ca ca đều nói đệ ngoan. Tứ hỷ thức buổi sáng còn nấu hoành thánh cho đệ ăn, trong hoành thánh còn bọc cả thịt, ăn rất ngon.”

Họa Nhi nhìn mọi người trong sảnh, trong mắt đều là cảm kích, bọn họ có thể thật lòng đối đãi với Hằng nhi như vậy, cô chắc chắn sẽ thành tâm gấp bội

báo đáp bọn họ.

Họa Nhi cười cười: “Tứ Hi thúc làm hoành thánh cho đệ ăn, đệ có cảm tạ Tứ Hi thúc hay chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hằng nhi gật đầu lia lia: “Hằng nhi đã cảm ơn rồi, Tứ Hỷ thúc nói, sau này đệ muốn ăn gì thì sẽ làm cái đó cho đệ ăn. Hằng nhi rất vui”

Họa Nhi mỉm cười: “Được rồi, theo Nguyên tử đi chơi đi!”

Nguyên tử dẫn Hằng nhi đi. La Trung Tường liền đi tới cùng Họa Nhi hỏi báo sinh ý tối hôm qua: “Đại tiểu thư, sinh ý buổi tối hôm qua so với buổi trưa không sai biệt lắm, buổi tối ngoại trừ những người đặt phần ăn ra, còn có người gọi hoành thánh và bánh bao. Ngoài ra các món trong một phần ăn có thể làm thêm nhiều loại không? Món ăn không giống nhau, giá tiền cũng có thể lưu động trên dưới một chút.”

“Việc này đương nhiên có thể! Buổi trưa hôm qua chỉ là thử nghiệm một chút, nếu hình thức kinh doanh này thuận lợi, vậy thì sẽ làm thêm nhiều phần khác nữa.” Họa Nhi hoàn toàn đồng ý. Nhìn một cái tủ lâu lớn thế này, cô còn có bao nhiêu ý tưởng, chẳng qua trước mắt trong tay không có tiền lại không có người, nhất thời không thể thực hiện được.

La Trung Tường tiếp theo đi xuống an bài công việc cho buổi trưa, Ngô lão tiên sinh lại cảm sỗ thu chi tới: “Đại tiểu thư, đây là ghi chép của tối hôm qua, người kiểm tra một chút.”

Họa Nhi gật đầu, nhận lấy cuốn sổ. Không phải cô không tin nhiệm Ngô lão tiên sinh, mà là được cô kiểm tra, Ngô lão tiên sinh sẽ an tâm hơn.

Một bên lật sổ sách, một bên cầm bút lông tính toán thu chi, lại đối chiếu với ngân lượng: “Ngô lão tiên sinh, vừa vặn, một đồng cũng không sai.”

Ngô lão tiên sinh vừa nghe thấy các khoản được ghi chép đúng, cũng liền yên tâm. Có điều nhìn vào những ký hiệu trên giấy, có chút ngạc nhiên, đại tiểu thư không cần bàn tính cứ vậy vài nét bút đã tính rõ ràng rồi?

Kế Tổ thấy Họa Nhi thuận buồm xuôi gió xử lý mọi việc trong Thực Vi Thiên, trong mắt đều là nghi hoặc, đây thực sự là tiểu nha đầu trong ký ức của hắn sao?

Họa Nhi nhìn Kế Tổ có chút sững sốt, vội vàng lên tiếng bắt chuyện: “Đại ca, huynh đã đưa ta đến Thực Vi Thiên an toàn rồi, ta cũng không thiếu gì cả, huynh trở về trước đi!”

“Không vội, ta còn phải mua ít giấy mực và sách ở trấn trên, sợ là phải đến buổi trưa mới có thể quay về.”

“Như thế a! Vậy sau khi huynh xong việc, buổi trưa hãy đến đây ăn cơm!” Họa Nhi suy nghĩ một chút, liền mời một câu.

Kế Tổ gật đầu: “Được!”

Họa Nhi tiễn Kế Tổ đi, lại trở vào nhà bếp chuẩn bị làm thức ăn cho Lục gia tiểu công tử, vẫn là A Thanh trợ thủ. A Thanh thấy được đại tiểu thư tuy nhỏ tuổi nhưng trù nghệ vô cùng tinh thông, chỉ là không biết cô học được từ đâu?

“Đại tiểu thư, chúng ta cần chuẩn bị những gì? Nghe nói tiểu công tử của Lục gia, ăn cái gì là nôn cái đó?” A Thanh có chút lo lắng.

“Giúp ta chuẩn bị vài quả táo, nam bắc hạnh, mứt táo, gân heo. Đặc biệt là gân heo, nhất định phải rửa sạch sẽ, cắt thành miếng nhỏ, đầu tiên ngâm vào nước một chút, sau đó vớt lên. Đổ nước vào trong nồi đất, chờ cho nước sôi, đem gân heo đã ngâm kỹ thả vào, để lửa lớn mà nấu.”

A Thanh liền làm theo những gì Họa Nhi phân phó, Họa Nhi lại ở một bên đem hạt táo tách bỏ đi, xắt thành từng miếng, đem nam hạnh nhân, bắc hạnh nhân lấy ra mỗi thứ một nửa, cũng bỏ vào trong nồi đất.

A Thanh nhất thời ngẩn người: “Đại tiểu thư, táo... táo cũng có thể nấu cùng với thịt sao?”

“Cái này có gì không thể, rất nhiều hoa quả đều có thể dùng để nấu ăn.” Họa Nhi nói xong khẽ cười một cái: “Sau này từ từ dạy ngươi. Món canh này giúp kiện tì ích vị*, đối với bệnh của tiểu công tử Lục gia nhất định sẽ giúp ích.”

*Khỏe gan bổ dạ dày

A Thanh thật sự có chút không tiếp thu nổi, cái này nấu ra rồi cuộc sẽ là mùi vị gì? Sau khi để lửa lớn nấu mười phút, Họa Nhi bắt đầu thu lửa, dùng lửa nhỏ ninh từ từ. Khoảng chừng nửa canh giờ sau, một cỗ hương vị ngọt ngào của táo hòa cùng hương vị của thịt tràn ra, vô cùng hấp dẫn người.

“Thơm quá!” A Thanh không khỏi than thở.

Họa Nhi nhìn thời gian cũng xấp xỉ, liền bắt đầu điều chỉnh gia vị. Sau khi điều chỉnh xong lại múc ra một bát nhỏ: “Người nếm thử xem, mùi vị như thế nào?”

A Thanh bưng bát lên nếm thử một miếng, vị hơi mặn, nhưng sau khi nuốt xuống trong miệng lưu lại mùi thơm mát của hoa quả: “Không nghĩ tới khi cho hoa quả vào canh này lại càng thơm ngon, còn mang theo vị táo thoang thoảng, không hề ngấy.”

Họa Nhi cười cười: Thế nào? Không lừa người chứ! Được rồi! Ta đi Lục gia đây.”

Nói xong Họa Nhi liền đem cơm canh bỏ vào trong một cái chén giữ ấm bằng sứ trắng, xách lên hộp đựng thức ăn trực tiếp đi tới Lục gia.

Họa Nhi gõ cửa một cái, một tên sai vặt ra mở cửa, thấy trên hộp thức ăn viết ba chữ “Thực Vi Thiên”, ngay lập tức vẻ mặt tươi cười: “Ai ô, cô nương đã tới, Thảm quản gia đang đợi cô, mời vào trong.”

Họa Nhi hơi khom người cúi chào: “Làm phiền đi trước dẫn đường.”

Thảm quản gia vừa nghe nói Thực Vi Thiên đưa đồ ăn tới, nở nụ cười ngênh đón: “Người đã tới rồi, hôm qua sau khi các người đi, tiểu thiếu gia lại ăn thêm vài miếng, cũng không có nôn ra, phụ nhân rất vui vẻ. Hôm nay lại mang món gì tới vậy?”

“Món ăn hôm qua mùi vị tương đối nặng, không quá thích hợp với thân thể tiểu thiếu gia. Ta mang tới món canh giúp tiểu thiếu gia điều dưỡng thân thể.” Nói rồi Họa Nhi liền mở nắp chén sứ, lộ ra vài miếng táo trong chén canh.

Thảm quản gia không khỏi ngạc nhiên, trong canh này lại có thể thêm táo? Sẽ là mùi vị gì đây?

Tiểu thiếu gia như trước ngồi dưới tàng cây trong viện, nhìn Thảm quản gia bưng đến một chén sứ trắng tinh, liền biết bên trong là canh, cũng không có bao nhiêu hứng thú. Hắn vẫn còn một chút hoài niệm với món ăn ngày hôm qua.

“Tiểu thiếu gia, đây là canh do đại tiểu thư của Thực Vi Thiên làm, có muốn nếm thử hay không?” Thảm quản gia cẩn thận dè dặt đứng ở một bên.

Lục Duy Trinh nhìn thoáng qua Họa Nhi, hôm nay trang phục rõ ràng là đẹp hơn so với hôm qua, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bi ai cùng khinh miệt: “Chính là Sở Họa Nhi người chuẩn bị gả cho ta làm?”

Thảm quản gia có chút xấu hổ, gật gật đầu: “Tiểu thiếu gia, nếu không thì người hãy nếm thử trước.”

Lục Duy Trinh đưa tay bỏ đi nắp đậy chén canh, nhìn bên trong, màu quang chột lóe, hương vị kia thật đặc biệt, nhưng nháy mắt đã đóng lại: “Lại là mấy thứ này, không có khẩu vị.”

Thảm quản gia lại càng khốn đốn không chịu được, đến nếm cũng không nếm, làm sao bây giờ? Liền đem chén cầm tới trước mặt Họa Nhi: “Canh hôm nay đưa tới, sợ là không hợp khẩu vị tiểu thiếu gia, chén canh này bao nhiêu tiền, sẽ y theo trả, có điều sau này các người không cần phải đưa đồ ăn tới nữa.”

Họa Nhi nhận lấy canh, ngược lại cũng không việc gì, không hầu hạ hắn cũng tốt! Ngày ngày không cần lãng phí thời gian chạy tới đây! Chỉ là ngẩng đột nhiên nhìn thấy khiêu khích cùng khinh thường trong mắt Lục Duy Trinh.

Cô đường đường là đầu bếp Michelin ba sao lại có thể bị tiểu tử này khinh thường? Đúng là thức có thể nhịn, thảm không thể nhịn mà!

Họa Nhi khẽ mỉm cười: “Nếu canh đã đưa tới, ta sẽ không cầm trở lại! Chớ mất, vậy cho chó ăn đi!”

Nói rồi đặt chén canh xuống đất, con chó nhỏ một bên đã nhanh chóng chạy tới, há mồm thật lớn ăn. Miếng chén canh nhỏ mà sâu, con chó ăn được hai miếng thì không ăn được nữa, liền đem chén đẩy ngã, canh và nguyên liệu bên trong chốc lát đổ toàn bộ ra ngoài, một cỗ mùi thơm càng câu nhân.

Lục Duy Trinh mới nhìn rõ nguyên liệu nấu ăn dùng bên trong, không khỏi nuốt nước miếng, kiểu dáng hình như ăn rất ngon. Hắn không nghĩ tới tiểu nha đầu này cư nhiên ngay trước mặt hắn dám đem đồ ăn vứt cho chó.

“Tiểu nha đầu, món ăn này nhà chúng ta đã mua, xử lý như thế nào là chuyện của chúng ta, người dựa vào cái gì dám đem cho chó ăn?” Về mặt Lục Duy Trinh đúng là tìm người tính sổ.

“Là quản gia các người trả lại cho ta, trả lại cho ta đấy, ta đương nhiên có quyền xử lý, lại nói ta vẫn còn chưa thu tiền, cái này chẳng khác nào giao dịch chưa hoàn thành! Một đồ vật chưa hoàn thành giao dịch, xử lý thế nào là tự do của ta!”

Lục Duy Trinh không ngờ nha đầu này miệng lưỡi lợi hại như vậy, trong mắt ngược lại thêm vài phần thương thức: “Vậy người tùy tiện vào trong viện của ta, uy chó của ta ăn, đã được ta cho phép hay chưa?”

Chương 33

Họa Nhi ngược lại không nôn nóng, cười nhạt: “Ta chỉ đem một món đồ muốn tùy ý xử lý đặt trên mặt đất, chó nhà các ngươi tự chạy đến ăn, ta không trách nó tùy tiện ăn đồ của ta đã là rất khách khí rồi.” Họa Nhi nhìn con chó kia ăn hăng hái, nhất thời cười rộ lên: “Có đôi khi thực sự cảm thấy một số người còn không biết phân biệt tốt xấu bằng nó.”

“Tiểu nha đầu phách lối! Ngươi là đang mắng ta sao.” Lục Duy Trinh đổi tư thế ngồi, vẻ mặt cười nghiền ngẫm.

Họa Nhi nhún vai: “Ngươi muốn cho là như vậy ta làm sao không biết xấu hổ mà ngăn cản ngươi đây?” Nói rồi lại ngồi xuống sờ sờ đầu con chó nhỏ, “Ngon, ngon thì ăn nhiều chút. Ta phải đi rồi, tạm biệt!”

Trên mặt Lục Duy Trinh mang theo tức giận, thế nhưng trong mắt lại lộ ra thích thú, muốn cứ thế mà đi, không có cửa đâu: “Xú nha đầu, ngươi đừng nghĩ chạy, hôm qua mẹ ta và Thẩm quân gia đã nói xong rồi, ngươi cũng đáp ứng rồi, nói mỗi ngày phải đưa ba món ăn qua đây. Ngươi nhớ cho rõ, là ba món không phải một món, bản thiếu gia hiện tại đói bụng, muốn ăn đồ ăn, ngươi khẩn trương đi làm cho ta.”

Đây là cái người gì? Lẽ nào có tiền thì thật sự có thể tùy hứng?

“Vậy phải xin lỗi ngài rồi, đại tiểu thư không rảnh hầu hạ ngài.” Họa Nhi nói rồi liền xoay người rồi đi.

Lục Duy Trinh vẻ mặt đang xem trò vui: “Ngươi dám ra khỏi đại môn Lục gia nửa bước thử xem? Coi chừng Thục Vi Thiên còn có cái gì nhị bá ngươi đó.”

Họa Nhi nghe nói vậy nhất thời ngừng lại cước bộ, nha, thì ra hẳn biết cô chính là Sở Họa Nhi! Thảo nào cổ tình thâm chọt bó máy móc cô như thế. Thôi được! Vì Thục Vi Thiên, nhịn một chút cũng không sao, liền xoay người lại, kéo lên nụ cười: “Lục thiếu gia, vậy ngài muốn ăn cái gì?”

“Dù sao cũng không muốn ăn món canh gì đó kia, đổi lại cho ta, làm món ăn giống như hôm qua vậy.” Lục Duy Trinh thấy bộ dạng chân chó đó của cô, không khỏi bật cười.

“Ta nói thật nhé! Ngươi nếu đã muốn chết, ta thành toàn ngươi! Bằng không cái bộ xương của ngươi, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời ta, ta làm cái gì ngươi ăn cái này! Nếu không thì có là thần tiên chăng nữa cũng không cứu nổi ngươi.” Họa Nhi không chút khách khí đáp lại.

“Ngươi có ý gì? Ngươi làm vài món ăn là có thể cứu được ta?” Lục Duy Trinh cũng biết bản thân không sống được bao lâu, cho nên cuộc sống càng là vô hi vô bi. Chẳng qua là cảm thấy cô còn nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, còn suýt chút nữa bị đưa đến cho hẳn xung hỷ, vô cùng đáng thương.

Nhưng thật không ngờ cô hôm nay còn cổ tình ăn mặc xinh đẹp đến, làm hẳn có chút tức giận. Lục gia tốt như vậy sao? Cô thà rằng gả cho một người sắp chết cũng muốn tiến vào Lục gia? Nên mới cổ tình gây khó dễ. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy tính cách này của cô đúng là không giống người thường.

Về mặt Họa Nhi lạnh lùng: “Ngươi một năm đã không động đến đồ ăn, toàn bộ dựa vào thuốc thang nuôi sống, hiện tại dạ dày không biết đã mòn mạnh đến mức nào, còn ăn những món có khẩu vị nặng như vậy không phải muốn tìm chết sao? Ngươi ngoài miệng thì ăn rất vui sướng, nhưng thân thể lại không chịu được. Ngươi có thể tùy hứng, thế nhưng phải suy nghĩ đến người nhà của ngươi, nếu như ngươi thật sự không cầu sinh, bọn họ phải sống thế nào?”

Lục phu nhân từ trong phòng đi tới, vừa vặn nghe được những lời này của Họa Nhi. Trong ngực run lên, Sở Họa Nhi này nói chuyện không dễ nghe, nhưng câu nào cũng là lời nói thật.

Hơn một năm qua, bà và Sở lão gia đã trải qua những ngày tháng thế nào? Nhìn hẳn bệnh như vậy, thực sự hẳn không thể chịu thay hẳn. Toàn bộ danh y ở Tế Ninh phủ đều đã mời tới, chỉ thiếu nước mời các thái y trong cung, thế nhưng cũng chỉ là kéo dài tính mạng mà thôi. Người nào cũng đều nói chỉ cần ăn xuống được đồ ăn từ từ có thể khỏi bệnh.

Nhưng cũng phải làm hẳn ăn được đồ ăn nữa! Chỉ cần hẳn có thể nuốt xuống được, bệnh tình có thể tốt lên, cho dù Lục gia có tán gia bại sản bà cũng bằng lòng.

Lục Duy Trinh không chú ý mẹ hẳn đã đi tới, cúi đầu trầm mặc rất lâu, ngẩng đầu lên: “Được! Ngươi làm gì ta ăn vậy. Nhưng trù nghệ của ngươi tốt nhất nên tài giỏi một chút, đừng để ta ăn vào rồi lại nôn ra.”

Họa Nhi thở dài một hơi: “Sớm như vậy không phải tốt sao! Chén canh ban này là để kiện tỳ ích vị. Ta biết trong miệng ngươi không có mùi vị, bởi vậy hương vị đã đặc biệt điều chỉnh rồi, tuyệt đối không giống với canh gân heo bình thường. Có điều quên đi, đồ cũng đã đồ rồi, ta sẽ làm cho ngươi một chén khác! Lại phải chạy một chuyến, nhớ phải trả lộ phí!”

“Không cần chạy nữa, ta dám cam đoan nhà bếp Lục gia chúng ta nhất định to hơn Thực Vi Thiên của các ngươi, nguyên liệu cũng chắc chắn đầy đủ hơn các ngươi, sau này cứ ở đó làm đồ ăn là được, không cần mang theo hộp thức ăn đi xa như vậy.” Lục Duy Trinh đáng vẻ kiêu ngạo.

Họa Nhi cũng không tính toán việc hấn hạ thấp giá trị Thực Vi Thiên: “Được! Làm phiền Thảm quản gia dẫn đường.”

Thảm quản gia đưa Họa Nhi đến nhà bếp Lục phủ, thực sự là bầu không khí ở đây cực kỳ cao cấp! Mười mấy người đầu bếp ăn vận cùng một màu, giống như ở trong một đại tửu lâu vậy, xem ra người Lục gia đối với ăn uống vẫn là rất chú trọng!

“Ồ Lục gia có rất nhiều người sao? Cần đến nhiều đầu bếp như vậy.” Họa Nhi quả thực cảm thấy nhà bếp Lục phủ này so ra còn đầy đủ hơn cả Thực Vi Thiên.

“Lục phủ có sáu vị chủ tử. Nhưng thân thể tiểu thiếu gia không tốt, nên mời thêm vài người đầu bếp đến phụ trách ăn uống của tiểu thiếu gia.” Thảm quản gia cũng là không có cách nào, đây đều là những người đã từng làm đồ ăn, bởi vì tiểu thiếu gia ăn được vài miếng, lão gia liền trả lương cao giữ họ lại.

“Vậy sao tiểu thiếu gia vẫn gầy như? Không ăn xuống đồ ăn được sao?” Họa Nhi cảm thấy mười mấy người này có lẽ không hiểu về chứng kén ăn.

Thảm quản gia bắt đầu đi lấy dầu, lại gọi hết mười mấy người đầu bếp kia đến: “Đây là đại tiểu thư của Thực Vi Thiên, đến làm đồ ăn cho tiểu thiếu gia, các ngươi nhớ phối hợp cho tốt.” Thảm quản gia nói xong lại nhìn về phía Họa Nhi, “Sở tiểu thư, có gì cần, xin cứ việc phân phó cho bọn họ. Ta còn có việc khác, sẽ không ở lại cùng tiểu thư.”

“Được!” Họa Nhi đáp lại một tiếng, nhìn Thảm quản gia rời khỏi.

Họa Nhi cũng không khách sáo với mười mấy vị đầu bếp này: “Ta cần hoài sơn, tỳ thực, liên tử, vân linh. . .”

Một người đầu bếp hơn bốn mươi tuổi mập mạp, vẻ mặt khinh thường nhìn cô: “Tiểu nha đầu, nơi này là nhà bếp không phải tiệm thuốc, chỗ nào ra hoài sơn, vân linh cho ngươi?”

“Không có? Vậy thì đi mua! Lời Thảm quản gia nói, các ngươi định không nghe?” Họa Nhi nhìn thấy vẻ xem thường trong mắt những người này, liền không chịu yếu thế đáp lại một câu.

“Đừng có đem lời Thảm quản gia ra để chúng ta, ta nói cho ngươi biết những người giống như ngươi, chúng ta đã thấy nhiều lắm rồi, tiểu thiếu gia ăn được hai ba miếng đồ ăn của ngươi, đã tự cho là bản thân rất giỏi. Ta ở nhà bếp Lục gia này đợi đã sáu bảy năm, người như ngươi ta thấy không dưới mấy trăm, nhìn những người đằng sau ta này, đây mới là nhất đẳng đại trù. Chiên xào hấp luộc ninh rang hầm, đủ mọi sở trường.” Cả mặt đầu bếp mập đều là khinh thường.

Họa Nhi cười: “Ồ, chỉ biết bảy loại thủ pháp này? Không có cái khác sao?”

“Tiểu nha đầu, không biết nông sâu, học được bảy loại thủ pháp này đã là không dễ, có thể coi như cao thủ rồi.” Đầu bếp mập vẫn là coi thường.

“Vậy nếu giống như ta đây, không chỉ biết chiên xào hấp luộc ninh rang hầm, còn biết chưng trần nhúng sấy nướng quay om, trộn sao xào lăn chưng xào tái kho xông khói, đó không phải trù thần sao?” Họa Nhi rất không khách khí đáp lại, rốt cuộc là ai không biết nông sâu?

Những lời của Họa Nhi vừa ra khỏi miệng, nhất thời đem bọn họ làm cho kinh sợ, chưa từng nghĩ tiểu nha đầu này hiểu biết cũng không ít, chỉ là có vài thủ pháp bọn họ cũng chưa từng nghe qua: “Còn nhỏ mà đã ngông cuồng, chúng ta so tài một chút thế nào, nếu như ngươi thắng, những thứ ngươi cần, ta lập tức cho ngươi đưa lên, ta còn cam tâm tình nguyện làm giúp việc trong bếp cho ngươi. Nếu như thua, ngoan ngoãn dập đầu cúi ra khỏi phòng bếp Lục gia cho ta.”

Họa Nhi dứt khoát đồng ý: “Một lời đã định, trước nay ta chưa từng sợ tranh tài, muốn đấu cái gì? Tùy cho ngươi chọn.”

Đầu bếp mập xem đáng vẻ gầy yếu của cô, cũng chỉ cao hơn cái bàn thức ăn một chút, tay nhỏ đoán chừng đến dao cũng không cầm nổi, cười một tiếng: “Chúng ta so đao công, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Họa Nhi tất nhiên biết được tính toán nhỏ nhặt trong lòng hắn, từ đầu đến cuối về mặt tự tin, trong mắt không nhìn thấy nửa phần lo lắng: “Được! Cắt thái gọt băm cạo tía bổ chặt mổ đập nạo róc, so cái nào?”

Đầu bếp mập lại kinh hãi một lần nữa, tiểu nha đầu này quả thực biết được rất nhiều, có điều biết không có nghĩa là sẽ làm được: “Ta cho ngươi cơ hội,

ngươi tự chọn ra ba cái.”

“Được, vậy thì để thịt trên đậu phụ cắt thành sợi không làm thương đậu phụ, khắc hoa văn lên thịt cá làm sao chiến lên phải hiện ra, dùng củ cải đỏ tía hoa mẫu đơn bày trên đĩa trang trí thế nào?” Họa Nhi lại không nhận được thêm vào một câu, “Ta không có nhiều thời gian phung phí với ngươi, hãy làm xong trong một khắc.”

Mười mấy đầu bếp không khỏi nổi lên xì xào bàn tán, ba đề này quả thực có độ khó, lại còn trong một khắc? Đây là nói đùa sao?

Đầu bếp mập trong mắt thoáng hiện lên tia lo lắng, nhưng lời đã nói ra, hần nhất định không thể lâm trận lại lùi bước liền dứt khoát trả lời: “Được! Chuẩn bị cho chúng ta cá, thịt, đậu phụ, củ cải.”

Đầu bếp mập ra lệnh một tiếng, những người còn lại nhanh chóng chuẩn bị tốt những thứ họ cần, ngồi đợi trận đấu bắt đầu.

Họa Nhi nhếch môi mỉm cười, chọn ra một cây dao đặt lên trên bàn, cầm khối đậu phụ bày ra, lấy thịt để lên trên, giờ tay thái xuống từng đao từng đao một, lực đao vững vàng vừa vặn, từng miếng thịt được cắt ra không mấy may làm thương đậu phụ, mà thịt cũng vừa vặn được cắt đứt, không mang theo kể cả một sợi gân.

Đầu bếp mập bên này rõ ràng cắt đến cần cần dục dục, động tác chậm hơn rất nhiều, trên đầu không nhận được mà bắt đầu đổ mồ hôi.

Họa Nhi không rảnh đi đợi hần, lấy cá đặt trên mặt thớt, ung dung tách vẩy cá, bỏ đi nội tạng, lại tiếp tục từng đao từng đao, động tác thành thực khắc hoa văn lên thân cá, nhanh nhẹn lưu loát chạm lên hoa văn tinh xảo, sau đó bỏ vào nồi ngập dầu, hoa văn bóng lúa mạch lập tức hiện lên.

“Oa!” Mọi người không khỏi phát ra âm thanh kinh ngạc! Mà lúc này, thịt của đầu bếp mập vẫn còn chưa cắt xong.

Họa Nhi không để ý đến phản ứng của người bên ngoài, vớt cá từ trong nồi đặt lên trên đĩa. Lấy củ cải đỏ, cầm dao tía, còn chưa qua nửa khắc đồng hồ, đã làm ra được vài đóa mẫu đơn, lại lấy lá xanh bày trên đĩa, khóm mẫu đơn nở hoa tuyệt đẹp đã xuất hiện.

Khi tất cả kết thúc, phui phui tay, về mặt khiêu khích nhìn đầu bếp mập: “Hoàn thành! Của ngươi đâu?”

Cái này còn cần tiếp tục sao? Đã một khắc đồng hồ, hần mới làm xong cắt thịt trên đậu phụ, mà vết dao trên đậu phụ cũng rất rõ ràng. Mặt không khỏi trương đến hồng hồng.

“Hậu sinh khả úy! Ta chấp nhận thua cuộc, nguyên liệu thức ăn cần thiết lập tức đi chuẩn bị đầy đủ, cũng bằng lòng giúp ngươi làm phó bếp.” Đầu bếp mập tâm phục khẩu phục.

Họa Nhi nhàn nhạt cười: “Làm phiền rồi.”

Nửa canh giờ sau, Họa Nhi tự mình bưng lên một chén canh cho Lục gia tiểu công tử: “Lục thiếu gia, nếm thử một chút! Bằng không chó nhà ngươi lại có lộc ăn.”

Lục Duy Trinh thật sự cảm thấy Họa Nhi này cực kỳ khác người, đến một nhà giàu có thế này cũng không sợ sệt, nói chuyện với hần cũng không khách khí. Trong ánh mắt lộ ra tràn đầy tự tin, làm người khác vô tình tin tưởng lời cô nói.

Lục Duy Trinh nhận lấy chén canh, dùng thìa đảo một chút, có hoài sơn, tỳ thực, hạt sen, vân linh, đột nhiên nhìn thấy một khối thịt không ra thịt, nhúu này: “Đây là cái gì? Là lạ, chưa từng thấy qua!”

Họa Nhi sùng sốt một chút: “Ách! Nếu không ngươi thử ăn trước, xem mùi vị thế nào!”

Lục Duy Trinh nghe lời bỏ vào trong miệng, nhai nhai: “Ừ, cảm giác rất tốt, mùi vị không tệ. Canh này tên gì?”

“Cái này gọi là canh tứ thần, giúp bồi bổ ti vị. Rất ngon đúng không! Canh này tốt nhất nên uống mỗi ngày một lần, giúp phục hồi cơ thể của ngươi.” Họa Nhi vẻ mặt tươi cười, canh tứ thần này, mùi vị cô làm tuyệt đối là ngon.

Lục Duy Trinh ăn hết non nửa bát, cũng không có cảm giác muốn nôn, cũng không dám ăn nhiều liền buông bát xuống: “Ta ăn đủ rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết, thứ ban nãy là gì không?”

Họa Nhi cười cười: “Ách. . . ruột non heo!”

.

Họa Nhi vui vẻ mang theo hộp thức ăn quay về Thực Vi Thiên, nhớ tới bộ dạng ban nãy của Lục Duy Trinh lại thấy buồn cười, không phải chỉ là ruột non heo thôi sao? Có cần phải làm ầm lên như vậy? Đồ chưa ăn bao giờ chẳng nhẽ không thể thử ăn một chút? Thứ đó rất tốt cho dạ dày có được không? Đúng thật là. Nhưng mà hai món ăn trả năm lượng bạc, không tệ, kiếm tiền được kiểu này thì có thể làm thường xuyên.

Họa Nhi đi ngang qua Trí Hòa Đường, một trận thanh âm nhao nhao quen thuộc truyền đến. Không khỏi sùng sốt, thanh âm kia sao lại giống nhị thẩm như vậy.

“Ta nói cho các người biết, tiền cháu gái ta để ở cửa hàng này chính là của ta, khăn trương lấy ra đây cho ta.”

“Thực sự xin lỗi, số tiền kia là Họa Nhi cô nương của Thực Vi Thiên để lại cho nhị bá nương trị chân, trừ khi bản thân nàng đến, bằng không Trí Hòa Đường khẳng định sẽ không giao cho ngài.” Lạc Nhan Trần về mặt lãnh tính.

“Nhị bá nó chính là chồng ta, chân ông ta khỏi rồi, không cần phải trị nữa, cho nên số tiền kia ta muốn lấy về.” Lưu thị tranh cãi bộ dạng không thể không can.

Lạc đại phu nhìn đáng vẻ đánh đá của bà ta: “Nhan Trần, đưa cho bà ấy, đưa cho bà ấy, để bà ấy lập một chứng từ. Ai!” Không khỏi lắc đầu, sao lại có loại người thế này, chân của chồng mình chẳng nhẽ còn không quan trọng bằng mấy lượng bạc?

“Không được! Không có ai nhận ra phụ nhân này, nếu như bà ta không phải nhị thẩm của Họa Nhi cô nương thì nên làm thế nào? Trí Hòa Đường chúng ta nếu như ngay cả tiền bệnh nhân cất để xem bệnh cũng không giữ được, vậy sau này làm sao để người ta tín nhiệm?” Lạc Nhan Trần gương mặt kiên định, nhất định không đưa.

Chuyện này đúng là làm Họa Nhi nhìn với con mắt khác xưa, còn tưởng rằng Lạc tiểu đại phu này chỉ là y thuật không tệ, không nghĩ tới người này cũng thật gan dạ sáng suốt. Cô cười một tiếng bước vào: “Nhị thẩm, nếu người không muốn trị thương chân nhị bá, ta sẽ đem tiền về, còn muốn trị thì để tiền ở cửa hàng từ từ trị, sao lại chạy tới y quán người ta tranh cãi âm ỉ như vậy.”

Lưu thị vừa nhìn thấy Họa Nhi, lập tức kéo cô tới trước mặt Lạc Nhan Trần: “Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa, nó vừa gọi ta là cái gì, gọi ta nhị thẩm! Bây giờ các người đã tin chưa!”

Lạc Nhan Trần không khỏi cười: “Đúng, Họa Nhi cô nương gọi ngài là nhị thẩm, nhưng cô ấy nói nếu như không chữa, tiền sẽ cầm về. Chữa, thì sẽ cắt tại quầy chúng tôi.”

Lưu thị rất không vui nhìn Họa Nhi: “Dựa vào cái gì? Tiền đó không phải cho nhị bá người trị bệnh sao? Nhị bá người không trị vậy tiền đó còn không phải của nhị bá người.”

“Nhị thẩm, đây là một chuyện sao? Giống như, có người mời người ăn cơm, nhưng người đã ăn rồi, người có thể nói với người đó, ta ăn rồi, hay là người đem tiền mời ta ăn cơm đưa cho ta đi! Có thể không?” Họa Nhi nói xong lại nhìn Lưu thị.

“Chuyện này sao có thể giống nhau được? Đây là ngân lượng trắng bóng, làm sao có thể giống với thức ăn? Nhanh bảo hắn đưa tiền cho ta.” Lưu thị biểu tình nanh nọc.

“Nhị thẩm, đây là địa bàn của người khác, người đừng ở đây tranh luận âm ỉ, rất không biết điều. Mau mau trở về chăm sóc nhị bá đi, chân của nhị bá quan trọng hơn.” Họa Nhi không để ý tới bà ta nữa.

“Chân nhị bá người đã khỏi hẳn rồi, không cần trị.” Nhị thẩm thẳng thừng từ chối.

Họa Nhi thực sự là không biết nói gì nữa, quay sang nhìn Lạc Nhan Trần: “Nếu nhị thẩm kiên trì nói chân nhị bá ta không cần trị, vậy thì lấy cho ta một cân phục linh, một cân sơn tra, nửa cân bạch trạch, một lượng kê nội kim.”

Lạc Nhan Trần vừa nghe những dược liệu này liền biết đều là những vị thuốc bổ dạ dày kích thích ngon miệng: “Họa Nhi cô nương, muốn nhiều dược liệu như vậy là trong nhà có người tì vị không tốt sao?”

“Không phải trong nhà ta có người tì vị không tốt, những thứ này là dùng để làm dược thiện. Chẳng phải đều nói thuốc bổ không bằng món ăn bổ sao? Dưỡng tốt thân thể rồi, tự nhiên cũng sẽ ít bệnh.” Họa Nhi mỉm cười.

Lạc Nhan Trần càng ngày càng cảm thấy vị cô nương Họa Nhi này không đơn giản: “Những thứ này có thể dùng để làm đồ ăn?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

“Đương nhiên rồi! Ví như sơn tra, phục linh các người bán đều có thể dùng để nấu ăn, hơn nữa mùi vị rất tốt, tuyệt đối so với thuốc được sắc trong nồi ngon hơn.” Họa Nhi nói rồi cười một tiếng, “Không tin người có thể đến Thực Vi Thiên nếm thử.”

Lạc Nhan Trần thực sự cảm thấy hứng thú với những lời Họa Nhi nói, liền sai người làm trong cửa hàng giúp Họa Nhi đem cân những dược liệu cần thiết, lấy đủ số tiền còn lại giao cho Họa Nhi: “Vậy lát nữa ta nhất định sẽ qua nếm thử.”

“Biểu ca, ta cũng muốn đi.” Từ bên trong phòng bước ra một người con gái giản dị trang nhã, khuôn mặt tươi cười.

Lạc Nhan Trần mỉm cười gật đầu: “Được! Làm xong việc cùng nhau đi.”

Họa Nhi vừa thấy cô bé kia không nhịn được cười một tiếng, đây không phải là cô gái sáng nay đại ca nhìn đó sao? Tí mi đánh giá một phen, tuy nói hình dáng nhỏ nhắn còn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng cũng cảm giác đã có dáng dấp của một tiểu mỹ nhân, đặc biệt là da dẻ trắng trẻo non mềm, tuyệt đối không giống với con cái nông thôn, cả người đều lộ ra một cổ thanh tú đáng yêu.

Họa Nhi không tiện đánh giá quá phận, liền cầm được liệu người làm đã gói kỹ cho cô xoay người rời đi. Cô cũng thật không ngờ nhị thẩm có thể yêu tiền đến mức độ này, đúng là không có lương tâm.

Lưu thị thấy tình hình này, bà ta không lấy được tiền, liền đi theo phía sau Họa Nhi: “Nha đầu chết tiệt, lòng dạ nguoi sao tàn nhẫn như vậy?”

Họa Nhi xoay người: “Là nguoi tàn nhẫn hay ta tàn nhẫn, nhị bá chung sống cùng nguoi mười mấy hai mươi năm, sao nguoi lại nhẫn tâm đến mức đi lấy tiền trị chân của ông ấy? Sao nguoi không suy nghĩ một chút nếu quả thật nhị bá què rồi, nguoi cùng Kế Hiền ca bọn họ phải làm sao?”

“Không phải chỉ gãy xương thôi sao? Đã nối lại rồi, không bao lâu sẽ khỏi.” Lưu thị một mực đi theo Họa Nhi, ả luôn cảm thấy nhất định có thể lấy được tiền từ trên người Họa Nhi.

“Nguoi cho rằng gãy xương có thể khỏi dễ dàng như vậy! Không uống thuốc được không? Bị viêm thì phải làm sao? Nhiễm trùng thì phải làm thế nào? Thực sự là chưa từng thấy ai ác tâm như nguoi. Đứng đi theo ta, tự nguoi không thương tiếc chồng mình, người ngoài càng không có nghĩa vụ.” Họa Nhi về mặt phần nộ.

Lưu thị vẫn là không đi, một mực theo sau Họa Nhi. Họa Nhi đến ngoài cửa Thực Vi Thiên thì dừng lại: “Nhị thẩm, lúc này cũng sắp đến giờ cơm, nếu như nguoi muốn đi vào ăn cơm, ta hoan nghênh. Nhưng nếu muốn ta đưa tiền cho nguoi, đó là không thể nào. Nếu như nguoi coi đây là nhà mình mà la lối khóc lóc, ta tin rằng sẽ có mấy người làm trẻ tuổi lực tráng bên trong ra ném nguoi đi. Bọn họ cũng mặc kệ nguoi là nhị thẩm của ai.”

Lưu thị nhìn vào bên trong một chút, đúng lúc nhìn thấy Trụ tử và Nguyên tử bọn họ đang vội vàng đi lại trong đại sảnh, trong lòng ón lạnh một cái, thế nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy nguoi đưa chút bạc cho ta, ta mua cho nhị bá ít đồ ngon bồi bổ.”

“Nguoi nghĩ ta sẽ tin tưởng nguoi sao?” Họa Nhi thật tình không muốn cùng ả dây dưa, liền xoay người đi vào Thực Vi Thiên.

Lưu thị ở bên ngoài đi lại mấy vòng, cuối cùng cũng không dám tiến vào, hướng Thực Vi Thiên nhỏ một bãi nước bọt, tức giận xoay người rời khỏi.

Họa Nhi đi đến trước mặt Ngô lão tiên sinh, đem năm lượng bạc vừa lấy được từ Lục gia nhập sổ, được liệu và tiền vừa lấy từ hiệu thuốc thì tự mình giữ lại. Cô phải giữ lại chút tiền mua thêm cho Hằng nhi vài đôi giày cùng vài bộ quần áo.

Nghĩ một lúc nữa tiểu Lạc đại phu cùng biểu muội hẳn muốn qua đây ném thử được thiện, liền đi xuống nhà bếp nhìn xem có nguyên liệu nấu ăn gì dùng được hay không. Lật trái lật phải cũng không thấy đồ gì tốt, lập tức quyết định làm một bát canh mỹ nhân, sau đó sẽ dùng bánh ngọt phục linh làm món chính.

A Thanh có chút vội vã, Họa Nhi không tiện đi làm phiền hắn, liền tự mình lấy mộc nhĩ ra ngâm, lại đem đậu xanh, ý nhân, thổ phục linh, ngọc trúc cùng xương heo dùng nước rửa thật sạch sẽ.

A Thanh nhìn nhìn, có chút hiếu kỳ, làm sao lại dùng đến được liệu: “Đại tiểu thư, người lại chuẩn bị làm món gì vậy?”

Họa Nhi một bên nói một bên đem xương cẩu chân heo trong tay thả vào trong nồi: “Canh mộc nhĩ dưỡng nhan, nữ nhân ăn vào rất tốt! Có thể dùng làm đẹp.”

“Ồ, đại tiểu thư làm món ăn nào cũng đều rất kỳ lạ, không phải dùng hoa quả thì là dùng được liệu.” A Thanh thật muốn biết sau khi canh này đun xong, liệu có đáng không đây.

Họa Nhi cười cười: “Đều là dưỡng sinh, sau này từ từ dạy nguoi.” Nói rồi lại đổ một ít nước vào nồi, để lửa thật to lúc bắt đầu nấu, sau đó chuyển sang lửa nhỏ chậm rãi ninh, trong tay cầm cái muôi, thỉnh thoảng lại đi động hớt đi lớp bọt.

Đại khái nửa canh giờ, màu của nước từ từ trở nên đậm, mùi hương nhẹ nhàng bay khắp phòng, liền đem khúc xương lớn vớt ra, bỏ vào đậu xanh, ý nhân, thổ phục linh, ngọc trúc cùng mộc nhĩ, nấu bằng lửa lớn đến khi sôi, sau đó lại chuyển sang lửa nhỏ từ từ nấu xấp xỉ hai khắc đồng hồ.

Bận rộn cả một buổi trưa, người đến Thực Vi Thiên ăn cơm cũng dần dần đi hết, A Thanh cũng được rảnh rồi, : “Đại tiểu thư, canh này nấu thật tốn thời gian! Cũng nấu rất lâu rồi, đã xong chưa!”

“Sắp xong rồi, nấu thêm hai khắc nữa là được. Làm canh thì cần phải có kiên nhẫn, cũng giống như nấu đậu đỏ vậy, không có gì là kỳ xảo, quan trọng phải chú ý đến độ lửa và thời gian.”

Lúc này Sờ Kế Tổ đột nhiên bung một chậu lớn bát đĩa bắn tiến vào: “A Thanh, đặt ở đây được không?”

“Đại ca, sao huynh lại ở chỗ này?” Họa Nhi có chút ngoài ý muốn.

“Buổi trưa ta đến dùng cơm, nhìn thấy tất cả mọi người đều bận rộn, ta liền tới giúp một tay.” Kế Tổ đặt cái chậu trong tay xuống tùy ý nói.

Trong ấn tượng của Họa Nhi hẳn là người chưa từng làm việc nhà, đến đây cư nhiên lại có thể giúp đỡ? Quá bất ngờ rồi. Là cô thật không thể giải thích được Sở Kế Tô rồi sao?

Lúc này Trụ tử đã chạy tới: “Đại tiểu thư, bên ngoài có hai người đến, nói là tới gặp người. Có muốn ra ngoài gặp một chút?”

Họa Nhi vừa nghe liền đoán là tiểu Lạc đại phu cùng biểu muội hẳn, liền nhanh chóng đem lò lửa giao cho A Thanh: “A Thanh, giúp ta trông lửa, ta ra ngoài xem xem.”

A Thanh đáp một tiếng, nhận lấy cái muổng trong tay Họa Nhi, giúp cô trông nồi canh trên bếp lửa. Kế Tô cũng đi theo Họa Nhi ra ngoài, bên ngoài còn có một ít bát đĩa vẫn chưa thu.

Họa Nhi nhìn thấy bên chiếc bàn dựa gần song cửa sổ đã ngồi hai người, khoe miệng không khỏi gio lên, đi đến phía bọn họ: “Các người đã tới?”

Lạc Nhan Trần gật đầu: “Đặc biệt qua đây thử được thiện mà người nói.”

“Được thiện chuẩn bị cho mọi người vẫn còn đang trên bếp lò, có thể còn phải đợi thêm hai khắc nữa.” Họa Nhi cười: “Không biết mọi người có bằng lòng đợi hay không.”

Lạc Nhan Trần khẽ mỉm cười: “Không việc gì. Chẳng qua có món món ăn nhẹ nào, có thể mang lên trước cho biểu muội Linh Xu của ta nếm thử.”

“Được chứ! Linh Xu cô nương có ăn tôm không?” Họa Nhi hỏi.

Hàn Linh Xu vẻ mặt tươi cười, gật đầu: “Có có! Ăn! Món hà bọc thiện bồi ở đây của mọi người rất ngon. Nhưng hôm nay không muốn ăn hà bọc thiện bồi, có thể đổi sang món khác không?”

Họa Nhi biết nàng ấy cho rằng cô sẽ giới thiệu món ăn chiêu bài của Thực Vi Thiên, thế nhưng cô không định đưa lên món ăn này, liền cười: “Đương nhiên, Thực Vi Thiên ngoại trừ hà bọc thiện bồi còn có rất nhiều món ăn khác dùng tôm.”

“Được! Vậy ta chờ.” Hàn Linh Xu khuôn mặt vui vẻ cùng chờ mong.

Họa Nhi cảm thấy ánh mắt của Linh Xu trong veo, tính tình rất tốt, người cũng hiền hòa, khẽ mỉm cười tiến vào phòng bếp. A Thanh còn đang giúp cô nấu canh mộc nhĩ dưỡng nhan.

Họa Nhi vớt lấy nửa đĩa tôm, tách phần chỉ đen sau lưng tôm sạch sẽ, đem gừng thái mỏng, đập dẹp hai miếng tỏi, hai miếng tỏi khác băm nhỏ bỏ vào đĩa, thêm vào nước tương cô mới điều chế ra.

Mở nồi đổ nước, bỏ vào gừng, tỏi cùng muối, lại thêm vào rượu gạo, đợi nước sôi thì cho tôm vào. Nấu đến khi thân tôm chuyển thành màu hồng, tắt lửa. Đậy nắp nồi lên om một lúc. Lại thêm dầu vừng vào một nồi khác, bỏ vào tỏi vừa được băm ban nãy, nấu mềm, hoàn thành.

Họa Nhi đem đĩa tôm cùng tỏi được nấu sệt bỏ vào trong khay, Kế Tô vội vàng đi tới: “Họa Nhi, để ta giúp muội bụng thức ăn cho khách ở bàn đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Họa Nhi sững sốt một chút, chợt nhớ tới gì đó, liền khe khẽ cười gật đầu: “Cũng được! Nhớ kỹ báo tên món ăn, bạch chúc hà.”

Kế Tô bụng khay đi tới trước bàn của Lạc Nhan Trần và Hàn Linh Xu, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Bạch chúc hà, mời hai vị dùng.”

Hàn Linh Xu cảm giác giọng nói của tiểu nhị này rất quen tai, chợt ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: “Sở công tử, sao huynh lại ở đây?”

Sở Kế Tô mỉm cười: “Hàn cô nương, hạnh ngộ*! Từ lâu này là của tam thúc nhà ta, ta tới giúp một tay.”

*Gặp nhau một cách may mắn.

Họa Nhi bụng bánh phục linh cũng đi tới, lúc này coi như đã nhìn rõ, thì ra hai người bọn họ quen biết nhau. Chẳng qua giữa hai người họ rốt cuộc là có chuyện gì, thì cũng chỉ có hai người biết.

Họa Nhi đặt bánh phục linh lên trên bàn: “Thì ra Linh Xu cô nương và đại ca ta là chỗ quen biết, thật trùng hợp.”

Ý cười trong mắt Lạc Nhan Trần lại càng đậm, đánh giá Sở kếp Tổ: “Hắn chính là người cho muối mượn dù Sở công từ đó?”

Hàn Linh Xu không ngừng gật đầu, rất vui vẻ: “Vâng, vâng! Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp lại, dù của huynh vẫn còn đang ở chỗ ta.”

“Không sao, mấy ngày gần đây thời tiết đều nắng ráo.”

Họa Nhi nghe được hóa ra là mượn dù mượn ra được người quen, được rồi! Trong đầu thoáng qua một mảnh thần thoại, xin hỏi thể nhưng phần duyên phận ở Đoạn kiều bên Tây Hồ đó?*

* Bạch Xà truyện hay Hứa Tiên và Bạch Nương Tử, wiki là ra.

Họa Nhi cười: “Chuyện chiếc dù tạm thời đặt sang một bên, trước tiên ném thử bánh phục linh và bạch chúc hà này đi! Tôm sau khi bỏ vỏ, nhúng vào nước tương tôi được nấu mềm ăn, vô cùng mỹ vị!”

Hàn Linh Xu vẻ mặt ngây thơ hơn hỏi: “Thật vậy sao? Ta ném thử.” Nói rồi liền gấp lên một con tôm, lột vỏ chấm vào nước tương tôi sệt, bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt lộ ra kinh hỷ, “Ồi, ngon tuyệt! Quá ngon rồi. Biểu ca, huynh cũng ăn.” Sau đó gấp một con tôm bỏ vào trong bát Lạc Nhan Trần.

Họa Nhi vui vẻ nhìn bọn họ: “Được rồi, mọi người từ từ ăn, ta thấy canh có lẽ cũng sắp được. Đại ca, huynh cũng vào giúp ta một chút.”

“Được!” Kếp Tổ tỏ ý đi xuống cùng biểu huynh muối Lạc Nhan Trần, sau đó cùng Họa Nhi tiến vào phòng bếp.

Họa Nhi vừa vào nhà bếp phía sau liền hỏi Kếp Tổ: “Đại ca, huynh và Hàn cô nương gặp gỡ vào ngày trời mưa sao?”

Kếp Tổ gật đầu: “Ừ!”

“Huynh biết cô ấy sống ở Trí Hòa Đường đúng không?” Họa Nhi thuần túy là biết rõ còn hỏi.

Kếp Tổ không biết đáp làm sao, chỉ là gật đầu. Họa Nhi nhìn đáng vẻ hắc xấu hổ liền biết hắc sợ là đối với cô nương người ta có tình ý.

Họa Nhi cười cười pha trò: “Hàn cô nương tính tình không tệ, mắt nhìn người của đại ca thật tốt!”

Khuôn mặt của Kếp Tổ lại rầm rầm đỏ lên vội vàng giải thích: “Chớ nói lung tung, ta cũng không có ý nghĩ đó.”

“Được rồi, không cần giải thích, giải thích chính là che giấu. Muối đi xem mộc nhĩ dưỡng nhan đã được chưa.” Họa Nhi nhận lấy cái muống trong tay A Thanh đang mức trong nồi, mùi thuốc nhàn nhạt pha lẫn mùi đậu xanh thơm mát tràn ra, “Ừm, rất tốt, không sai biệt lắm.” Sau đó điều chỉnh lại gia vị, mức ra khỏi nồi.

Lát sau Họa Nhi tự bung đến một bát canh: “Đến thử xem, canh mộc nhĩ dưỡng nhan. Đặc biệt chuẩn bị cho Linh Xu cô nương đấy.”

“Có mùi được liệu nhàn nhạt, không biết mùi vị thế nào?” Linh Xu rất chờ mong cái gọi là được thiện.

“Ném thử không phải sẽ biết sao.” Họa Nhi cười một tiếng, trong mắt đều là tự tin.

Linh Xu dùng thìa canh mức một muống, cho vào trong miệng: “Mùi vị rất ngon, không có một chút vị đắng của thuốc, còn rất thơm. Biểu ca, huynh cũng ném thử đi.”

Lạc Nhan Trần cũng nhanh chóng uống một ngụm, vẻ mặt kinh hỷ: “Món ăn rất ngon.” Nói rồi liền đảo một cái qua nguyên liệu bên trong “Đậu xanh, ý nhân, thổ phục linh, ngọc trúc còn có mộc nhĩ, chỉ có những thứ này sao? Sao ta lại cảm thấy có thêm vị thịt?”

Họa Nhi đối với những món ăn mình làm cho tới bây giờ đều là tự tin, chỉ là chưa từng nghĩ vị giác Lạc Nhan Trần lại tinh tế như vậy: “Bởi vì canh này vốn là dùng xương heo nấu, cho nên mới có vị thịt! Không làm người thất vọng chứ!”

“Quả thực, ngọc trúc dưỡng âm chữa thiếu nước, sinh nước bọt kích thích ăn uống, đối với người phổi và dạ dày âm thương lại càng có ích. Thổ phục linh này giải độc trừ thấp, không thể chỉ là canh dưỡng nhan.” Lạc Nhan Trần nói rồi lại ăn một miếng.

Hàn Linh Xu cũng không khách khí kéo Họa Nhi ngồi xuống cạnh mình: “Họa Nhi cô nương, những thứ này đều là do cô làm cả? Cô nhiều nhất cũng chỉ hơn mười tuổi, sao lại giống như hiểu biết rất nhiều.”

“Cha mẹ ta mở từ lâu, từ nhỏ ta đã làm bạn với mấy thứ này, nghe quen tai nhìn quen mắt không phải sẽ hiểu sao.” Họa Nhi cười cười, “Ta thấy Lạc tiểu đại phu cũng còn nhỏ tuổi, thế nhưng y thuật lại rất tinh thông, chắc hẳn cũng do được sinh ở y dược thế gia đúng không!”

“Huynh ấy phương diện khác còn được, nhưng mà châm cứu thì không lợi hại bằng ta.” Hàn Linh Xu nói ra việc này cả mặt kiều ngạo.

Họa Nhi mang vẻ mặt kinh ngạc: “Linh Xu cô nương cũng biết y thuật?”

“Đương nhiên, cha của ta chính là thái...”

“Khụ!” Hàn Linh Xu còn chưa nói hết lời, Lạc Nhan Trần liền ho khan một tiếng, cho nàng một ánh mắt nhắc nhở, nói sang chuyện khác, “Bánh ngọt này làm rất ngon, cũng là làm từ dược liệu?”

Họa Nhi từ trong ánh mắt có chút hối hận của Hàn Linh Xu cũng đoán ra được vài phần, có những chuyện người khác không tiện nói ra, cô cần gì phải đi hỏi?

“Đúng vậy, cái này gọi là bánh ngọt phục linh. Có hiệu quả kiện tì ích thận, định tâm an thần, kéo dài tuổi thọ.”

Trên mặt Lạc Nhan Trần có vài phần tán thưởng: “Hôm nay xem như là có thu hoạch, không nghĩ rằng những dược liệu mùi vị không tốt, người đều có thể đem bọn chúng biến thành mỹ vị nhân gian. Tại hạ vô cùng bội phục.”

“Nếu cảm thấy ăn ngon thì hãy thường xuyên đến đây!” Họa Nhi cười đáp lại.

Hàn Linh Xu không ngừng gật đầu: “Ừ, ừ, ta chắc chắn sẽ thường xuyên tới, đồ ăn ngon như vậy không phải ở đâu cũng có thể ăn được.”

“Hàn cô nương đúng là thẳng thắn đáng yêu, chỉ cần cô tới, ta nhất định sẽ thay đổi nhiều dạng làm cho cô ăn.” Họa Nhi cũng vui vẻ cười.

“Họa Nhi cô nương, ta tới đây đã nửa năm, rất cô đơn, nếu không chê ta có thể làm tỷ tỷ của cô được không?” Hàn Linh Xu vẻ mặt chân thành, trong mắt lộ ra vài phần mong đợi.

Họa Nhi vội vàng đồng ý: “Có thể làm muội muội của Hàn tỷ tỷ, vậy đúng là tốt, Linh Xu có bạn chơi cùng rồi.” Tục ngữ nói thêm một bằng hữu thì thêm một con đường, cô có lý do gì cự tuyệt?

Lạc Nhan Trần trong mắt đều là ý cười nhìn hai người trước mặt: “Việc này thực đúng là tốt, Linh Xu có bạn chơi cùng rồi. Có điều Họa Nhi cô nương nên cẩn thận tính điều ngoa của muội ấy.”

Hàn Linh Xu vẻ mặt hờn dỗi: “Ta nào có?”

Bên này bầu không khí rất tốt, Kế Tổ ở một bên dọn dẹp chén đĩa trên bàn, đối thoại của bọn họ hẳn cũng nghe vào tai toàn bộ, khóe miệng không khỏi có chút nâng lên.

Tiền Lạc Nhan Trần và Hàn Linh Xu đi, thu vào hai trăm hai mươi văn tiền, giao cho Ngô lão tiên sinh nhập sổ. Việc làm ăn trưa nay coi như kết thúc.

Ngô lão tiên sinh tính toán sổ sách, tiền vào sổ buổi trưa hôm nay còn nhiều hơn cả ngày hôm qua cộng lại, mặt không khỏi mang dáng cười: “Việc làm ăn càng ngày càng tốt, cứ theo đà này, Thực Vi Thiên chắc chắn sẽ ổn định.”

“Đây còn không phải do nỗ lực của mọi người mà được sao?” Họa Nhi nhìn thấy mỗi ngày đều có tiền vào sổ, cô cũng rất cao hứng.

Sở Kế Tổ vẫn đi theo Họa Nhi, muốn nói lại thôi. Họa Nhi liền chủ động hỏi hân: “Đại ca, có lời gì muốn nói với ta sao?”

“Ách...ta, ta muốn ở lại Thực Vi Thiên làm việc vặt, chạy tiền sảnh, nhóm lửa đều có thể.” Sở Kế Tổ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc một hơi nói ra, sau đó vẻ mặt căng thẳng nhìn Họa Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Phẩm Trù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.